

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 7000 TL. 13 Şubat 1993 Sayı: 33

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Oligarşi çözüm arıyor

Palavra, senaryo, fiyasko!...

- "Failleri bulduk" senaryoları ve bir türlü açıklanamayan cinayetler; devlet içinde açığa çıkan dükalıklar ve çelişkiler; tekeldi burjuvazinin "solda birlik" ihtiyacı; "mili birlik" in ve "solda birlik" in harcı olarak kullanılmaya kalkılan Uğur Mumcu... Oligarşi gündemi bunlarla boğuyor.
- Başta Mumcu'nun katledilmesi olmak üzere benzer cinayetler açıklanamıyor. Çözünüz görüntüsü altında olaylar karmakarışık ediliyor. Kimsinin şüphesi olmasın ki diğerleri gibi U. Mumcu cinayeti de "karanlıkta" kalacaktır. Çünkü kontrgerilla devlettir. Devlet kendi kendini yakala(ya)maz.
- Kontrgerilla bugün burjuva politikasının kurmaylığını da üstlenmiştir. "Mili birlik" siyaseti kontrgerilla taktiklerinin bütünüylecisidir. Mumcu'nun katledilmesine tepkiler bu politika içinde ertilmeye çalışıldı. Oluşan demokratik potansiyel de "solda birlik" kolvanna sokulmaya çalışılıyor. "Solda birlik" tekeldi burjuvazinin bu ihtiyacı- na yanıt için ortaya atılmıştır.
- Düzenin açmazları burjuva politikacı- larının boyunu aşmıştır. Kontrgerilla işin içindedir. Taktikleri bilinen yön- temlerden oluşuyor. Saldırının bu bi- çimlenişinde emekçiler ve devrimciler için ya- bancı olan bir şey yok. Oligarşi baskı ve terö- rüne ekleyeceği yeni "umut" manevralarıyla emekçileri bir kez daha peşinden sürükleyeme- yecektir.



İşte kontrgerilla



Sezgin:
"Kontrgerillayı
ispat ederseniz
istifa ederim."

Devrimci Sol kir gerillaları tarafından sorgulanan muhbir Kemal Kaplan Kürecik ve çevresindeki kontrgerilla üssünü açıklıyor. İsim isim. Muhbirin ifadesinin tam metni İçişleri Bakanı Sezgin'in ulaşabileceği yerlerde; Kürecik Alay Komutanı'nda, savcısında.

"MIT beş kişiyi kurşuna dizedi." Kontrgerillayı bu kez devletin bir savcısı değiştiriyor. Muş Savcısı Nail Yalçın 5 köylünün öldürülmesiyle ilgili "takipsizlik" kararında şöyle diyor: "Saim Çelik ve Veysi Çağlayan isimli şahıslarla birlikte beş kişinin yakalandıktan sonra MIT görevlileri tarafından öldürülmeleri..."

Sanıklar kontrgerillacı oluncu Başbakanlık takibata izin vermedi. İktidar partilerinin kontrgerillacları yargılamaya gücü ve niyeti yok.

İçişleri Bakanı'na ne delil sunarsanız sunun istifa etmeyecek. Çünkü onun niyeti gerçekleri açıklamak değil, kontrgerilla- yı aklamak...

◆ Burjuva basın Batı'nın öne çıkarıyor... Batı'da Hizbul-lah, Kürt halkının ulusal mücadelesini durdurmak için kontrgerilla tarafından geliştirildi.

◆ Şırnak'ta askerlik görevini yapmış olan Turgay Köse: "Or- du oradaki her şeye el koymuş durumda."

◆ Tunceli Hozat'ta 1984 yılında şehit düşen Hüseyin Avcı anıldı... Anna için giden 23 kişi gözüne ahı... Hozat emiyetinde devrimci sloganlar.

MERHABA

Soruşturmalar, toplatmalar, bürölarımın başkaları, gözaltılar, tutuklamalar üzerimizden hiç eksik olmadı. Haftalık olduğumuz günden bu yana, alıg olduğumuz "Pazaritesi toplatmalarının" birini daha yaşadık. Öyle ki, her hafta bir gözaltı ya da bir toplatma haberiyle başlıyoruz. 5-6 haftada bir "bak her zaman toplatmıyoruz" dercesine, savcıların toplatma çıkarmadıkları da olmuyor değil. Milyonlarca lira para cezası, yıllarca hapis cezalarıyla düşünceler hapsedimeye, sosyalist basın susturulmaya çalışırken, biz inatla susmayacağımızı haykırıyoruz. Onun toplatmaktan bıkmadık. Biz de inatla yazmaktan ve gerekleri haykarmaktan...

Kontregilleri, cınayet şebekelerini, işkencileri, sömür düzeninin akbabalarını yazmaya devam ediyoruz. Uğur Mumcu cınayeti ile gündemimizde, "Onemi cınayeti kapladı, 12. günde" diyerek kamuoyunun dikkatleri bir noktaya topladık. Ancak yapılan açıklamalar aslında hiçbir şeyin açıklamadığını gösterdi. Ahmet Köksal gibi DGM'nin başsavcılarını, haftada üç kez

görüğü değiştirerek açıklama yapıyorlar. Hafta başında "Hiçbir delil yok, bunları neye göre tutuklayacağız." derken, bir iki gün sonra ağız değiştirerek, Mumcu'nun katillerinin İran uyrukları olduğu vb. açıklamaları yapan, MGK'nın, hükümetin talimatlarına gözü kapalı imza atan savcılar toplayor gazetemi. İş böyle olunca, elbette gazetemizin toplatılması için kapagina bakmak yeterli olacaktır.

İçişleri Bakanı İsmet Sezgin, "Kontregilleri getirin, istifa ederim" diyor. Kontregilleri görmek için fazla uzağa gitmeye gerek yok, aynaya bakması yeterlidir. Çünkü yalnızca aynaya bakması bile istifa için yeterli gerekçeyi oluşturacaktır. Saygılarımızda Malatya'da Devrimci Sol perillilerin tarafından sorulmuş: Gerillalar tarafından cezalandırılan Kemal Kaplan, iftira'da Malatya kontregillerini anlatıyor. Bunlar kontregilleri değilse nedir? Ne yapıyorsa kamuoyuna Mumcu'nun katillerinin İslami örgütleri olduğunu bir türlü inandıramadılar. Kafalardaki kışkırları dağıtmadılar. Kontregilleri bir türlü için içinden si-

yıramadılar.

Orta sayfamızı, bu hafta bir küçük burjuva hastalığına, "tasfiyeciliği" ayırdık. Sosyalist sistemdeki gerilemenin, 12 Eylül'ün yarattığı depolitasyon ve tahribatın son safhada yarsımları oluyor. Devrimci hareket ve mücadelenin imve kazanması, bunları da bertaraf edecekler. Devrimci değerleri dejenere eden sağgılıca bir vermemek, bütün devrimciler için özel bir öneme sahiptir. Devrimci değerleri savunma anlayışı, devrimcilerle tasfiyeciliği karşı tavrı alma görevi yükliyor.

İsrail ve ABD, Filistin halkı karşısında geri adım attı. 100 Filistinlinin idadesi bir kazanım, direnen tüm dünya halkları için önemli bir mesajdır. Öte yandan "kahraman" Yeltsin'in "ükönen" Yeltsin'i gidişi anlatıyor. Kapitalizm Yeltsin'i gidişi bitirir. Bugün Rusya halkı, karşı-devrimci Yeltsin'in ne olduğunu mücadeleye öğreniyor.

Mücadele'mizin ashipleniyor. Malat ya'da sokak sokak, ev ev dolayarak ulaştırıldığı halka, gerilla sıkacağıni yaşıyor. Ülkenin birçok yerinde Mücadele sokaklarda satılır hale geliyor.

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- Devlet içinde dükkahlar 3
- İşte Malatya kontregilleri ve muhbirleri 4-5
- Şimdi çocuklara şehit gerillaların isimleri konuyor 6
- Tunceli'de anma ve gözaltı... Batman ve Hizbullah... 7
- Madenci katliamının üzeri örtülüyor 8
- İktidarın ikiye bölünmesi kamu emekçilerinin mücadelesinin önüne set çekmez 9
- Dayakçı eğitimden veliler de nasibini alıyor... Yeni örgütin dönemi har'a zamlarıyla açılıyor... 10
- Vermeden almak patronlara mahsus 11
- Tasfiyecilik devrimci dönüşümün doğum sancısıdır... 12-14
- Polis senaryolarını DGM bile savunamıyor... 15
- Özgürlük tutkusu hep sürecek 16
- Özetleştirme... Tekellere kâr artırımı ve işçi kıyımı... 17
- Mücadele okurlarına kucaklaşıyor... Mücadele satmak gözaltı nedeni 18
- Çok kanallı tekessülilik 19
- Siyasi iktidarın 15. madde ikizlülüğü 20
- Kontregillerin şamar oğlanları 21
- Kültür/Sanat 22
- Filistinliler direniyor, İsrail ve ABD geriliyor... 23

Ulaş Bardakçı Yaşıyor!

Amber Art Fotoğraf Sanatları

Halklarımızın kurtuluş savaşının önderlerinden, yoldaşlarının güvenle haykırığı ismi; binlerce çocuğunun onurla taşıdığı adı: ULAŞ

İsmi Mahir'in, Hüseyin'in yanında anıldı hep. "Mahir, Hüseyin, Ulaş Kurtuluş Kadar Savaş" şırlarında ismi binlerle, on binlerle haykırıldı. Mahir'in THKP-C'nin onusuz düşünülmeveceği savaşçı bir önder oldu.

Ulaş Bardakçı adı yoldaşlık demekti. Bağlılık, dostluk, güven ve vefa demekti... Mahir'le el ele verdiklerinde neler başaracaklarını gösterdiler. Onun öğrettiklerini, yarattıklarını büyütmeğe onun duyuyorumuz.

19 Şubat 1972'de kaybettik. Ama onun öğrettiklerini, savunduklarını her zaman yaşıttık. Onların direnişine, çatışma geleneliğine 12-14 Temmuz'u, 16-17 Nisan'ı kattık...



Sehbi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti. Adana Cöken Şişen
Yay. İşleri Müdürü: Namık Kemal CIBAROĞLU
Yönetim ve Yayıncı Adresi: Dündürcük Mah. Terzihane Sok. Kalesiye İstasyonu No: 11 Kat: 1 / Sultanzamank, İstanbul
 Tel: 518 84 17 51 516 08 97
 Fax: 518 24 24
Baskı: Serker Matbaacılık
Fiyat: 7.000 TL. Alınmazsı 3 DİM.
 Abonelik: 10 YF. İstisna: 3 SF.
 Halkın: 3 YF. İngilizce 3 SF.
Finans: Ona Kopyalar
Yurtici Abone:
 6 aylık 160.000 TL., 1 yıllık 320.000 TL.
 12 aylık 600.000 TL.
Hesap No: Gülleri ŞEŞEN T. Bankası
 Alınmaz Şubesi 1002 30420 951718

BÜROLARIMIZ

Adana: İstiklal Cad. 7. Sk. Kızılay İstasyonu çıkışı Cıkış Ar. 47/A Kat: 1
 No: 10 Tef-Fax 51 87 25
Ankara: Mamura Sok. Kırma Ar. No: 12 / 17 Şişliye Tef-Fax: 434 10 92
Bursa: Hacılar Mah. Kuvahat Sok. Akdeniz Meydanı No: 6/408
 Tel: 24 49 80
Denizli: Dikkat Çınar Meydanı, Çınar İstasyonu Kat: 3
Diyarbakır: İsmail Çikman, Güçlü Pınar No: 3/20 Tef-Fax: 185 89
İstanbul: Çarşı Mah. Hüseyin Cad. Dikkat İstasyonu No: 100 Kat: 2
 Tef-Fax: 14 319
Tekirdağ: Tınaz Çarşı Kat: 3 No: 122 Tef-Fax: 311 444
İzmir: İKS Sokak No: 27/501 İktisadi İhtiyaçlar Kat: 485 311
 Tel: 21 78 63 Fax: 18 961
Karac: Karac Karac Karac İstasyonu Kat: 2 No: 23 Tef-Fax: 375 25
Kocaeli: İktisadi Cad. Hacı Şerif Sok. Devrimci İstasyonu Kat: 5 Tef-Fax: 25 75 28
Konya: İktisadi Mah. Akdeniz Karac Karac Kat: 2 No: 201 Tef-Fax: 50 77
Malatya: Fık Karac İstasyonu Kat: 4 No: 131 122
 Tel: 21 78 63 Fax: 18 961
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhan Kat: Samsunlu İstasyon Kat: 3
 Tel: 35 81

Sivas: Suluhan Mah. Beldice Sok. Şenayir Sirel Kat: 308
 Tel: 22 30 23
Trebizond: Çarşı Mah. Uzun Sok. Kuleli Çarşı Kat: 3 No: 80
 Tel: 20 10 70
Turkeli: Mıhlı Mah. Okul Cad. Boraş Kat: 3 Dış Yığın İstasyonu
 No: 11 Tel: 51 89
Uşak: Mıhlı Mah. Okul Sok. Kuleli Çarşı Kat: 3 No: 14 Kat: 2
 Tel: 33 18 65
Amsterdam: Riksveststraat 48 BG 1053 DKK Amsterdam/Nederlands
 Tel: 201 170/68 31 68
Atina: Agoras Yırtırması No: 5 Kunington Square-Athen
Frankfurt: Kander Str. 16 6000 Frankfurt 60
 Tel: 41/69/77 89 00
 sipariş: Berntsenstrasse No: 10 8003 Zurich Tel: 01/48/0058
 London: 53 Park View Estate Colindale London N5 2UB
 Tel: 28 44/71/24 54
Paris: 38 Rue D'Haussmann 75010 Paris/Fransa
 Tel: 00 33/1/47 70 80 80



24. sayısı çıktı

Devlet içinde dükalıklar

Klasik feodal devletlerde, toprak başlı beyler kendi topraklarının korunması amacıyla kendilerine bağlı silahlı bir güç oluştururlar. Kendi savunmalarını kendileri yaparlar. Merkezi devlet, bu beylerin kendi aralarındaki organizasyonundan ortaya çıkar ve bu nedenle derbeyi adı verilen bu beyler, mevcut devlet karşısında kendi bağımsızlığına sahiptir. Devlet onun içlerine, kendi zaman da dışlarına karşmaz. Bu derbeylik ya da başka bir adla dükalık biçiminde günümüz devletlerine dek varlığını sürdürmüştür.

Gerçekte devlet nasıl başlı bulunduğu sınırları karşı göreceli bir bağımsızlığa sahiptir, devletin doğrudan kendi kurumları da merkezi devlet karşısında belirli bir göreceli bağımsızlığa sahiptir. Dükalık ya da devlet içinde derbeylik anlaşılmak istediğimiz, kurumların bazılarının göreceli bağımsızlık sınırlarını aşılabildiğini göstermesi olayını ifade etmektedir.

Burjuva devletleri açısından siyasal demokrasi etkinliğini yitirdiği ya da devlet siyasal olarak çözüldüğü, giderek bir kast haline gelmiş kimi kurumlar merkezi yapı karşısında ya da devletin diğer temel kurumları karşısında bağımsızlaştı, bir dükalık, derbeylik halini alır.

Faşizm'nin yukarıdan aşağıya kurumsallaştırdığı yeni-sömürgeçler, derbeyler her zaman bir dükalıktır. Kimse kolay kolay konuşamaz. O eşitler arasında birincidir. Türkiye'de örneğin, dışişleri bu taraz kastlaşmış kurumların biridir. Kastlaşma bir kurumun bütününe de ortaya çıkabildiği gibi, kurumların kendi alt bölümlerinde de söz konusu olabilir. Örneğin, ordu içinde Hava Kuvvetleri, Jandarma İstihbarat Dairesi, Özel Harp Dairesi bu şekilde bir gelişim kaydedebilir.

Yeni-sömürgeciler, devlet kolları, kastlar, derbeyliklerdedir. Taksim Terbiye Kurulu, Diyanet İşleri, KİT yöneticileri, Emniyet teşkilatı, bu teşkilatın örneği. Markotik Büro, Siyasi Şube ve Devlet Planlama ve daha pek çokları bu tür kastlaşmanın farklı etkilenimleri olabilirler.

Nisan '88'de Yeni Çözüm dergisinde şöyle yazmıştık:

"Evret, MIT, polis vb. baskı kurumları, zımın gibi dükalıklar halk mahallelerini baskımlık için neredeyse sınırsız yetkilerle donatılmıştır. CIA vb. aracılığıyla emperyalist merkezlerde doğrudan bağlantılı örgütlenen ve onlar tarafından önemli ölçüde denetlenen ve tür kurumlara, bütün yeni-sömürgecilerde en insanlık dışı uygulamaları ünlendirmektedir. N.Ürüşün'de baş sorunlarından olduğu 12 Eylül yönetimi bu kurumların yetkilerini hiçbir yasa ve kuralla bağlı olamayacak kadar genişletmiştir."

"Bu baskı kurumları için her şey meşru hale gelmiştir."

"Türkiye halklarının gözünde cinayetler, yolsuzluklar, ahaksızlık ve işkencilerle özdeşleşen bu kurumlar, şimdi sahipleri vuruyor."

"Halk kitleleri gözünde polisi sempatik gösterme çabaları nesnel gerçeğe uymadığı için istisna ediyor."

Kastlaşma en yakın anlamı militarist kurumlardır. Hukuk sisteminin, demokratik kurumların sakatlanması, edili edildiği yerde, militarist kurumların keyfi ve başına buyruk hareket etmelerinin önüne geçmek som derece zordur. Bir de bunun üzerine bu militarist kurumların her türlü serbest hareket için olanakları sunulursa, yasalardan, kurumlardan de ne istelerse yapılırsa, bir süre sonra aktif kendilerini sevk ve idare edenlere karşı tutum içinde girebilmekteyizdir. Giderek gerçek gücün kendilerine olduğu inanmaya başlarız.

Bugünlerde Türkiye kamuyu som şeriatçılar operasyonu olayısıyla, polis teşkilatı içindeki çekime ve çatışmalarla meşgul.

Devletin bizzat besleyip büyüttüğü, devrimi mücadeleye karşı elinde bir çok orakla kurumsallaştırmış kimi İslamcı örgüt ve yapılar bir süre sonra gerek idari partilerin, gerek Türkiye tekelci burjuvazisi, gerekse de Amerikan emperyalizminin rahatsız edecek boyutta gelince, onu kendi sınıflar içinde tutmak, ayrıca, PKK'ya yardım ediyor dedikleri İran'a gözdaki vermek amacıyla bu operasyonu gerçekleştirdiler.

İrdiler. Operasyon esas olarak İstanbul polisleri tarafından yürütüldü. İstanbul polisine yürütülmesinin asli sebebi ise, İslamcı gelismeyi sınırlamak isteyenlerin bir İstanbul polisinin yapabileceğinden olan kanattelerdir. İstanbul emniyet ve yi yöneticileri itidat partisi DYP'nin bas adamlarıydılar.

İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir, taltimatları doğrudan Demirel'in aliyor, raporlarını ona veriyor. Ankara'da bulunan Emniyet Genel Müdürü ise atlanıyor. 12 Eylül ve ardından ANAP itidatları sırasında İslamcılar polis ve idari teşkilatlarında oldukça etkin bir şekilde örgütlendiler. Bu nedenle Demirel bütün polis teşkilatına güvenmekteydi. Çok kapsamlı bir operasyon da istenmiyordu zaten. Bu şekilde hem fincancı katırlarını ürktümecekler, hem kamuoyuna çok başarılı çalııştıkları imajını verip, "mili birlik ve beraberliği" tesis edecekler, hem de İslamcıların gelişmesine ket vuracaklardı, ancak istediklerini başları oldıkları söylenemez.

Bu durum, aynı zamanda polis örgütlenmesi içindeki killeşmeyi, çeşitli çatışma gruplarını da ortaya çıkardı. İstanbul DGP Başsavcısı, operasyondan rahatsız olduğuna belli etmekte çekinmedi. Daha işin başında operasyonu lağa aldığını, delil bulunmadığını, "İslami Hareket" diye bir örgüt olmadığını söz etti. Ancak asli rahatsızlık Ankara'da ortaya çıktı. Emniyet Genel Müdürü devreden çıkarmasına içermiş, olayın açıkladığı basın toplantısına katılmamıştı. Başında, olaydan televizyon haberlerini dinledikten sonra haberdar olduğunu belirtmek istiyordu dedi. Ankara'dan Kimi üst düzey polis yetkilileri de operasyondaki acemilikleri sergileyerek İstanbul polisinin "başasını" ni gölgelemeye çalıştılar.

Killeşmelerin çığır çıkışlarına dayanıyor. Yasadışı veya yasal, her türlü çıkarı için gerek başlarını tutmuş olanlar birbirlerini kolluyor, birbirlerine destek oluyordular. Böylece yerlerini daha da sağlamlaştırdılar. İstanbul-Ankara çekimisi de bu tarz bir çekimdir. Her birinin kendine göre hesabı var. Para, silah gücü, siyasi etki ve çevreler, nüfuz, basın her şeyi bu çatışmada kullanıyorlar. Bunların ortaya çıkarmasından de çekiniyorlar. Yerini sağlamlaştırmalarının bir yolu olarak İstanbul Emniyet Müdürü Menzir, som dönemde başında kendine ilişkin olarak övgü dolu yazılar çıkartıyor; sık sık röportajlarda boy gösteriyor. Her gün gazetelerin bir yerlerinde Menzir'i bulabiliriz.

Geçtiğimiz günlerde, devlet içinde en gelişmiş kiki olan kontrolgillerin bir marifeti daha ortaya çıktı. Kişiler Bakan'ın "Kontrolgilleri ispat etsinler, istifa edeyim." demesine rağmen, kontrolgilleri icraatlarına herhangi bir kaygı duymadıklarını devam ediyor.

Aktüel dergisinin som sayısında, Muğta beş kişilerin MIT tarafından öldürülmesi ilişkin habere, olayın doğrudan devletin üst kademelelerinde örtbas edildiği yazılmaktadır. Habere göre, Muğta jandarmada tarafından gözaltına alınan beş kişi, karakola gelen ve istihbaratın olduklarını belirlen şahıslara teslim alınıyor. Daha sonra çatışmada öldü denilerek beş kişilerin cesedi köylerine gönderiliyor. Katliamlar tanıkları ortaya çıkıyor, savcılığa başvuruluyor. Savcı yetkileri soruşturmakta, olayın MIT mensupları tarafından gerçekleştirildiği tespit edip bakanlık tibat için isteniyor, ancak bu izin veriliyor. Olayın üstü örtülüyor.

Bir katliam düzenleyen bu kontrolgilleri bekeseğini yargılanmalarına izin veriliyor. Tük hükümetinin onları yargılamaya gücü ve niyeti yok. Seçime gbasına gelmiş iddialı partiler, devletin gelişmiş palazlandırıldığı bu cinayet bekesei karşısında hazırla gecip, "Peki elendim, nasıl istersem?" diyor.

Bu, devlet için çözüme içinde olduğu göstermektedir. Tük devleti içinde dükalıklar, derbeylikler, hanedanlıklar, cinayet bekeseileri cirit atmaktadır. Cumhuriyetin başlı makamlarından başlıyan bu durum, devletin en alt kademelelerine kadar hızla yayılmaktadır. Devlet içinde bir tür orman kanunları hakimiyetini sürdürmektedir. Böyle bir devlet daha ne kadar yayabilir ki... ❷

Politikada Bu Hafta

Oligarşi "sol"unu kurtaramayacaktır

Tuncer BAĞDATLIOĞLU

Oligarşi biriktirce biriken sorunlarına çözüm üretmenin istikasıyla, yeni umutlar peşinde koşuyordur.

Demirel'in tüm yarımsınırlamaları ve tekelci burjuvazinin açtıkları eleştirilere rağmen, "alternatifimiz yok, bu ülkenin sorunlarını bizen başkası çözemez" demesi boşuna değildir. Oligarşinin kendi yerlerine koyabilecek alternatif yaratmadığı sürece, yerinin sağlanışından emin görünüyor. "Dört yü il daha iktidardayız" deyişinin altında bu güven vardır. Yıpranmış, sorunlarını çözmekten işe yenilerini ekleyen bir hükümeti, gerektiğinde indirmek için oligarşi alternatif yaratmak zorundadır.

Düzeyin "sol"u kendisini yiyip bitiriyor ve bu bitiş oligarşinin gerektirdiği dayanacağı bir alternatifin bitiş anlamına geliyor. Üç parça olan "sol"un halk içindeki var olan iyice zayıflamış kökleri de hızla sökülmetedir. "Sol'daki üç parçanın de yapıları som kamuoyu yoklamalarında ayrı ayrı seçimler katılırlar % 10 barajını aşmaları zor görünüyor. Halkın düzeyin "sol"una yaklaşımları "al birini vur ötekine"dir. Espri de olsa, bazı sosyal demokrat milletvekillerinin seçimler sonra ne SHP, ne DSP, ne CHP bir tek milletvekili çıkarmaz deyişi, düzeyin "sol"unun durumunu çok iyi anlatıyor. Buna karşı düzeyin "sol"u bir araya gelirse, % 35'lerle iddialı olur mesajları kamuoyuna som gülerle kokulu pompalanıyor.

TÜSİAD'da mevziflimiş tekelci burjuvazinin en kodamlarında, Demirel hükümetini açtıkları ve doğrudan eleştirimeye başlamasıyla birlikte, sağ da yeni bir alternatif arayışına yönelmiş. ANAP'a kızları, dostları, akrabalarıyla tekelci burjuvazinin desteği bulun bir ifadesiydi. Hükümette karşı sağda yığınak ANAP'ta yoğunlaştı. ANAP'a sermaye akımı yandı. Hükümette karşı ANAP tehdidi ve şantajı devreye sokuldu. Yeterli olmasa da, en azından düzeyin sağda alternatif yaratmaya doğru adımı atılmış oldu. İşte bu noktada, düzeyin "sol"undaki bölünme ve parçalanmaya başlıyan tüklenişini önline geçme kaygıları öne çıktı. Aylardır tartışılan ama somut bir ilerleme sağlanamayan "sol"da birliğe şimdiki Üğür Mumcu'nun ölümleri yapılmak isteniyor. Kontrolgillerin Üğür Mumcu cinayetinin ortaya çıkardığı siyasi sonuçlardan biri de, "sol'daki birliği önüne geçme sokması oldu. Oligarşi şimdiki Üğür Mumcu'yu da kullanarak, birliği sağlamak için elinden gelen cabakarı harcıyor. SHP, CHP ve DSP'den birlik için daha fazla fedakarlık istiyor. Belki de ilk kez, tekelci burjuvazinin en gözdeleleri burjuva basının sayfalarında boy göstererek ne kadar sosyal demokrat ve solda ne kadar birlikten yana olduklarını açıklayıyorlar. Neredeyse düzeyin sağ yüzleşmeye yere alamlar da dahil, sole kurtarmak için el eylem vermiş, birlik için çare arıyorlar.

Üğür Mumcu cinayetinden bu yana, en az milli birlik, beraberlik kadar "sol'da birlik tartışmaları ve girişimleri kamuoyu gündeminde işgal etmiş durumda. Bu baskı karşısında Baykal, "fedakarlık" yapıp birlik için başkanklık feragat edeceğini açıkladı. Ama ne SHP ne de DSP Üğür Mumcu'nun "sol'da birliğ isteyen vasiyetine kulak asmadı. Tekelci burjuvazinin "birleşin destekeyleymiş" açk çekleri de şimdilik karşılık bulmuş değildi. Düzeyin "sol"u öylesine açmazlarda ve tükleniş yayılmaktadır ki, birkaçın milli birliği ve bütünlüğü sağlamayı, kendisine hayrı yoktur; birlik sağlayacak durumda bile değildir. Onca baskı ve kamuoyundaki tartışmalar ve "seçimlerde kaybedeceklerini" mesajları bile su ana kadar sonuç vermemiştir. Böylelikle kontrolgillerin hevesi karşısında kalmış, sevinci tamamlanmamış gibi görünüyor.

Oligarşi sağda da, solda da, yıpranmış Demirel hükümetine karşı alternatif bulabilmis değildir. Onca çabaya rağmen, Üğür Mumcu'nun cenazesi üzerinde yaratılan "birlik" havası da, sorununu çözmeyiştir.

Demirel hükümetine mahkum olmak, düzeyin hem çaresizliği, hem de daha fazla yıpranmaya katılmaktır. Bu, düzeyin umudunu tükettiğini her şeyyle ortaya seren bir örnektir. Görülecektir ki, bu tükleniş karşı bu düzey karşısında artık umut kalmamıştır. Umud düzeyin dışında ve ditzene karşı midedenlin kendisinde sekilleniyor. Buna başkaca olan da devrimcilerin de başkası olamaz. ❸

Kemal Kaplan ve Kalender Doğan Malatya'daki kontregerillaya bağlı muhbirlerdi. DEVRİMCİ SOL Silahlı Kır Birlikleri'ne bağlı gerillalar tarafından 1 Mart 1992 günü gözaltına alındılar. Sorgulamalar. Sorgulamaları sonucu kendini halkın adaleatine teslim eden Kalender Doğan serbest bırakılırken Kemal Kaplan ölüme cezalandırıldı.

Kontregerillanın bu muhbir ağının merkezine yönelik darbe, devletin güvenliğini güçlerini harekete geçirdi. Bölgede gerçekleştirilen ve günlerce süren büyük bir operasyon sırasında gerillalarla ordu ve polis birlikleri arasında 15 Mart'ta çıkan çatışmada 5 DEVRİMCİ SOL gerillası şehit düştü. Bunun ardından gerilla üslerine yapılan aramalarda ajan ve muhbir Kemal Kaplan ve Kalender Doğan'ın sorgulamalarına dair teyp kasetleri devlet güçlerinin eline geçti. Malatya İl Jandarma Alay Komutanlığı Şube Müdürlüğü'nce

gözülen bu kasetlerin daktilo edilmiş hali olayla ilgili açılmış davanın görüldüğü mahkemeye sunuldu. Ağağda bu belgeleri yayınıyoruz. 22 Mart 1992 tarihinde

çözümlemiş kasetlerle ilgili belgelerin sonuna

"İŞBU BANT ÇÖZÜMÜNDE NOKTA NOKTA GEÇEN YERLERDE KRİTİK PERSONELİN ADI GEÇTİĞİNDEN AÇIKÇA YAZILMAMIŞTIR. TEYB BANDI MALATYA

JANDARMA ALAY KOMUTANLIĞI İSTİHBARAT ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ'NDE SAKLANMAKTADIR.

MAHKEMECE İSTENDİĞİ AN VERİLECEKTİR... (Imza)

BAHRİ SÖZEN. 71/58' notu

düğülmüştür.

Burada Malatya ve civarının kontregerillanın isimleri

gizlenmiştir. Bunlar işçileri Bakan'ın "Kontregerillayı

ispat etsinler istifa ederim."

sözlerine verilen cevap. Sezgini, gizlenen bu

isimlere baktığında kontregerillanın kimlerden

ve nasıl oluştuğunu görecektir. Aslında bunun

icin fazla uzağa gitmesine gerek yok; anyaya bakması da yeterli olacaktır.

İşte Malatya kontregeril

İşçileri Bakanın İsmet Sezgini "Kontregerillayı ispat etsinler istifa ederim." diyor. Onun aslında çoktan istifa etmesi gerekirdi. Sindiydi kadar kontregerillaya ilişkin sunulan bilgi ve belgeler yetmediyse yenilerini sunuyorum.

Kemal Kaplan, Kalender Doğan ve Malatya kontregerillasına ilişkin aşağıda bütün bilgiler için geçen şahısların doğrudan kendi ifadelerinin yer aldığı belgelere dayanmaktadır:

Kontregerilla Muhbir Ağının Nasıl Oluşturuyor

12 Eylül koğullarında bile halka muhbirlik kabul etmediler. Her zaman ahlakçılık ve ahaksızca bir iş olarak reddedildi. Bu nedenle kontregerilla muhbirlik ajanı oluşturmaları genellikle insanlık bulmak her zaman büyük güçlüklerle karşılaştı. Tehdit, baskı, şantaj, para, kadın sunma, mevkî ayarlama, iş bulma vb. her türlü yöntemler basılamazdı. Yetmediği yerde muhbirlerin aşaklık işlerini karşılığı olarak onların her türlü yasadışı faaliyetleri de kontregerilla tarafından örtbas edildi ve korundu. Kemal Kaplan da bu tarz muhbirlerin tipik bir örneğidir.

Kemal Kaplan 1981 yılında Halkın Kurtuluşu'ya ilgili bir operasyonda dolayı aramasını nedeniyle İstanbul'a kaçıyor, bir sene kadar buralarda geziyor. Bu sırada .abası, yine kontregerilla işbirlikçile-

raları beni zorlayarak 'bana iş verecek' diyor. Halkın Kurtuluşu'ndan arandığını bilmediğim İsmet Öztürk'ü yakalattım. (...)'Ya verdim gibi bu kadardı. Kendisi daha sonra tayin oldu. Daha sonra Akçağda işi Jandarma Bölük Komutanı olan (...) bir gün beni çağırdı. Gittiğimde yazıhanesinde iki sivil şahısla oturuyordu. Kendisi gitmiş, ben o şahısla konuştum. Bu iki sivil şahıs bana yazı imzalattı ve '...[Yun] direktifi ile geldik. Bize yardımcı olacaksınız.' dediler. Bu kağıtta da ihbarcılık kabul ettiğime dair ifadeler vardı. Bu iki şahsın isimleri (...), (...). Bunlar kod adlarıydı. Bu kişiler arada sırada Malatya'ya gidip kendilerine bilgi vermemi istiyorlardı. Ben kendilerine onlara telefon edip görüşüyordum. Onları aradığım telefonlar MIT'e attı. Ben on siraçda Kurekci Sine'nde öğrenciydim. Ve okuldaki gelişmeler hakkında bilgi ıstıyordular. Ben de veriyordum. Okulda öğrencilerin çeşitli gruplaşmaları vardı, bunları aktardım. O zamanlar fazla önemli bir gelişme olmadı. İcin ilgisizliklerin uzun sürmedi ve bu kişiler tayin olup gittiler. Bu iki şahıstan sonra görüştüğüm kişi (...) kod isimli bi-

Kemal Kaplan kimdir?

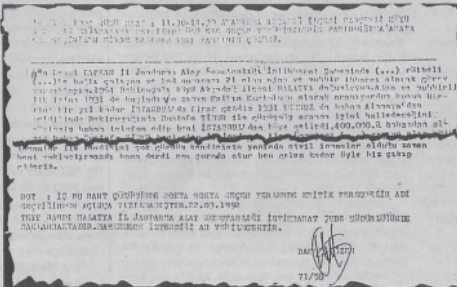
"Ben Kemal Kaplan. İl Jandarma Alay Komutanlığı İstihbarat Şubesi'nde (...) rütbeli (...)')ye bağlı çalışan ve kod numarası 21 olan ajan ve muhbir ihbarcı olarak görev yapıyordum. 1964 Bekiruşağı Köyü Akçağda ilçesi Malatya doğumuyum. Ajan ve muhbirlik işine 1981'de başladım. O zaman Halkın Kurtuluşu olarak aranıyordum."

pastane, işyeri gibi yerlerde yapılır. Jandarmının sivil istihbarat bölümünde bir (...) bakır. Kendisi sivil olduğu halde (...) olmak üzere (...) ile birlikte toplam 4 kişi bu teşkilatın merkezini oluşturdular. Bunlar çeşitli operasyon ya da sorgulama faaliyetleri örgütleyip organize ediyor, bizzat işkence ve sorgulamaya katılıyor. Bu kişiler İl Jandarma Alay Komutanlığı'nın yazı göndürüştü altında ve bunun olarak ve avantajlarından yararlanarak çeşitli işyerleri, askeri karakolları bu devletin adresleri belki olan kurum ve kuruluşlarında herhangi bir gizliğe gerek duymadan faaliyetlerini yürütüyor. Ancak kendilerine bağlı olarak çalışan çeşitli kişi ve kuruluşlar da muhbirler ile çalışıyorlardı, randevuları tamamen yasadışı bir örgütün faaliyetlerine uygun olarak, telefonlar aracılığıyla alınan randevularla çok gizli bir şekilde, takip olup olmadığının kontrol edilecek yapıyor."

Şahte Evrak Düzenleyicisi Kemal Kaplan Kontregerilla Taranından Korunuyor

Türkiye'deki yasadışı pek çok faaliyet rüyet, mafya işyeri, hırsızlık, dolandırıcılık, fuhuş, şahtesizlik vb. suçlar aslında devlet görevlileri kurumlarının içerisinde yaygınlaşmış çeşitli odakların kontrolindedir. Bu yıllarda bu odaklar kendilerine olağanüstü finansman sağlıyor. Böyle oluyorlar; Türkiye'de polis ve kontregerillanın kontrolü dışında mafya faaliyetleri çok gibidir.

Kemal Kaplan, yürüttüğü ajan-muhbirlik faaliyetlerinde ettiği gelir dışında sahte pasaport düzenlemek, yurtdışına adam kaçırarak, halkın malı ve eşyasına el koymak gibi yollarla da önemli paralar kazanmaktadı. Bu işleri de kontregerillanın yardımıyla yapılmaktadır. Kemal Kaplan bu faaliyetleri şöyle anlatıyor: "Ben sahte kimlik, sahte pasaport, sahte mavi kartlar, name gibi belgeleri çıkartıyorum. Durumları devletçe arıyor ya da yasal engellerden dolayı yurtdışına çıkamayan kişilerle başkalarının isimlerini kullanarak sahte, taktik imzalar attırarak, para karşılığında sahte evraklar temin ederim. Benim bu durumum yaşadığım çevrede devlet tarafından açık olarak bilinmesinde rağmen bana karşı devletin alması olduğu ciddi hiçbir tavır yoktu. Bazen iş kurallama göre ya da yasal görüntüsünü bozmadan yapıyamadığım işleri bu kişilerle imzaya çıkırdığım, devlet görüntüsü kurtarmak için iş ve şüpheleri üzerinden dağıtmak için ara sıra gözaltına alıp 2-3 ay



Ajan-muhbir Kemal Kaplan ve Kalender Doğan'ın gerillalara verdiği ifadesi içeren kasetin jandarma istihbaratında daktilo edilmiş hali.

riinden Mustafa Tümen vastasıyla torpil ve para karşılığı olarak işini halledeceğini ve aramasının kaldırılacağını ona bildiriyor. Bunun üzerine köye dönüyor. Kemal Kaplan anlatıyor:

"Babama telefon edip beni İstanbul'dan köye getirdi. 400.000 TL'yi babamdan almış Mustafa Tümen. Beni alıp İl Jandarma Alay Komutanlığı'na 'Yün yanna gürdü. Ve (...)') beni Akçağda gönderdi ve bir hafta nezarete kaldım, daha sonra serbest bırakıldım. Aradan iki yıl geçtikten sonra (...)') beni tekeri çağırdı ve kendisine yardımcı olmamı söyledi. 'Sen bunun için serbest bırakıldım. İcap ederse tekeri için alırım.' dedi. Orada bana bir kağıt imzalattı. İmzaladığı kağıt boğtu, bana iki hafta sonra gelmesini söyledi. Gittiğimde imzaladığını kağıdı okudum. Kağıtta 'her türlü konuda devlete yardımcı olacağımı, ihbarcılık, muhbirlik ve ajanlık kabul ettiğime dair ifadeler vardı. Benim bu işe başlamam böyle oldu. Daha son-

riydi. Bu kişi de MIT'tendi. Onunla görüşmeye başladım. 85-86'lara tekabül eden aynı telefon numaralarından (...) işkilerimiz devam etti."

Malatya'da Kontregerilla Örgütlenmesi

"Malatya'da kontregerillanın İl Jandarma Alay Komutanlığı'ndaki istihbarat Şubesi görüntüsüyle yürüttüğü olduğu faaliyetleri ben yıla dayandır." diyor ajan-muhbir Kemal Kaplan, son bir yıldır bu şubeden askeri rütbeli fakat sivil kıyafetli kişiler ile ilişkisini sürdürdüğünü, ihbarlarını bunlara yaptığını, randevularını bunlarla ayarladığını belirtiyor. Kemal Kaplan bu teşkilat örgütlenişini şöyle anlatıyor: "Esas önemli ilişkilerim Malatya İl Jandarma Alay Komutanlığı'yla sürüyor. Bu teşkilatın istihbarat Birimi tamamen gizli çalışıyor, yöneticileri asker ve rütbeli olmasına rağmen sivildirler. Buluşmaları, randevuları şehrin çeşitli caddesi, sokak, kafeterya,

Kürecik ve köylerinde halkın duygu ve düşünceleri

Şimdi çocuklara şehit gerillaların isimleri konuyor

Sinan Cemil'den Şerafettin Şirin'e Kürecik yöresi, 1970'lerden beri Sinan Cemil'leri, İbrahim Kaypak'ları, 80 öncesinin keskin ama şu anda sınıflar mücadelesinde yeri olmayan pek çok siyasi hareketi barındırmıştır. Malatya Akçadağ halkı devrimci mücadelede birçok şehit vermiş, 80 sonrasında en zor günlerini yaşamıştır. 1981'den 1990'a kadar boş olan Kürecik dağları, 1990'da PKK gerillalarına, 1992'de ise Devrimci Sol gerillalarına kucağı açmış. Şu anda ise yalnızca Devrimci Sol gerillaları bulunuyor.

Köyleri dolaylıyorsa, gördüğümüz ilk şey halkın devrimcilerle olan bağlılığı ve sempatisi. Ülkenin neresinde bir devrimci katledilse kendi oğulları, kızları öldürülmüş gibi üzüliyorlar. Yıllardır devrimcilerle tanışık olan halk, olumlu/kulaklar olumsuzlukları bir arada yaşamış. Kimi zaman göğüs kabarmış, kimi zaman üzümüş, kimi zaman kızmış, uzaklaşmış, devrimcilerden soğumuş; kimi zaman hayatını tehlikeye atarak devrimcileri korumuş.

Sohbet ettiğimiz kişilerden biri şöyle diyor: "80 öncesinde devrimciliğe o kadar moda olmuştu ki, herkes devrimcim diydü. Kimse işini güzel yapma gereği duymuyordu. Özüne gelen, köylerden para topluyor, bildiği şeyleri, yazılabilecek şeyleri, daha fazla örgütün ismini yayıyordu. 1978'de, Devrimci Yol-Devrimci Sol ayrıldığında sonra Devrimci Sol bizim bölgeye ağırlığını koymaya başladı. Yeri yeri seminerler, toplantılar oldu, bilişimlendirme çalışmaları. Diğer hareketlerden farklı olarak herkes kendi görevini biliyor, işleri birbirine karışmıyordu. Kimin ne yaptığı belliydi. Sonra eylemlerini duyduk: Nihat Erim, Gün Sazak, Mehmet Çapar. Hiç unutmam, bir gün radyoyu açtığımız Tunceli Hozat'a Devrimci Sol gerillalarının bir karakol baskısı başarısızlandırdığını duyduk. Her tarafta böyle eylemler yapıldı. O zaman güvendi, o zaman bu örgütün Türkiye'yi devrime götüreceğini inandık. Sonra 80 darbesi geldi. Birçok keskin siyaset bavualları alıp yurdutsına gittiğinde onlar kaldı. 12 Eylül'ün gerekçesi yüzünden anlatarak diğer siyasetlerin yaptığı gibi yurtlarını terk etmeyeceklerini, bu karanlık günlerin mutlakla aşılabileceğini söylediler. Sonrasında durdular." Diğerleri de ona katılıyor.

Olumsuz Etkileri de Var ve Aşması Güç Olmuş

Bütün her yerde olduğu gibi 12 Eylül'e birlikte gözetilene çözümler, halkın evlerini göstermeler, şubeden ya da cezaevinden çıkanların devrimciliği bırakmaları, kimilerinin yurdutsına kaçmaları halkta pek çok olumsuz etki bıraktı. Olumsuzlukları genel olarak kişilere bağlanmıştır, tüm devrimcilerle mal edilmek. Bu durum depolitasyonu politikasında bile başlanılan edile edimesine iyi açmış. Ancak yine de halkın genel görüşleri takip etmesinin engelleyememiş.

1990'a doğru gelindiğinde ise, du-

Gerillayı halk üçüncü, halk çoğaltıyor. Yüreğinde, destesinde, bebeklere verdikleri isimlerde...



rumu şöyle anlatıyorlar: "1990'a kadar böyle buralar. Kimsen yoktu. Ama 90'da PKK gerillaları gelmeye başladı. Biz bütün devrimcilerle kucağı açık. Onları da barındırdık. Konuştuk, tartıştık. Ama onlarla aramızda mesafeler vardı. Görüşleri bize uymuyordu. Her şeyi Kürtlük açısından bakyorduk. Sonralarımla ilgilensiyorlardı. Sonra Kemal Kaplan onları ihbar etti. Biri şehit düştü, tutuklamalar oldu. Buralarla kalamadılar. 92'de Devrimci Sol gerillaları geldi. Konuştuğumuzda, yan yana geldiğimizde sanki kırk yıllık arkadaşlık. Hediye Yusuf (Şerafettin), onun gibi mert, onun gibi cesareti arkasından tanımadık. Bizlere bir şeyler anlatmak için, gittiğimiz her odaya gelirdi. 'Biz ele geçirmeyiz' dediler ve sözlerini tuttular. Hasan'ı, Mustafa'yı, zaten tanıyorduk. Hangi işimiz olsa kopyurolardı. Ahmet (Sabit) çok sakindi, her şeyi en ince ayrıntılarına kadar anlatır, kafamızda anlamadığımız bir şey bırakmazdı."

Gerillaların gelisinde önceleri tedirgin olduğuna belirlen bir başka köylü şöyle diyor: "Onlar da bunun hemen farkına varmışlar. İnsan sarıfı olmuşlar. Ama konuşmaya başladıklarında aramızdaki buzlar erimeye başladı. Onların yanında kendime olan güvenim arttı, kendime saygı duymaya başladım. Daha doğrusu kişiliğim buldum. Önceleri sahtahan akadama kadar amış, kışkırmış, kağıtmış, oynamış başka bir şey düşünmemiştim. Dünyada ne olmuş ne bitmiş habersizdik. Onları tanıdıkları sonra kendime sormaya başladım. Neden şu ana kadar mücadeleden içinde değildiyiz diye, insanlar sokaklarda, kırlarda bizler için ölmüyorlar

mı? O zaman neden biz de şey yapmıyorduk? Onları tanıdık, onları sevdi. Siyasi gazete okumaya başladık. Sabahat'leri, Niyazi'leri, Fazıl'ları, İbrahim'leri, Esma'ları, Eyyüp'leri, Vehbi'leri tanıdık. Bu insanlarla en fazla üç saat beraberliğim oldu. Bu saatleri hiç unutmayacağım. Onlar Türk ve Türk halkları için şehit düştüler. Şerafettin, 'Kırlarda karnalar gibi çoğalacaklar' dendi. 'Kırsanlar, 'Ölsek de yerimizin boş kalmayacağı biliyoruz' diyor. Gerçekten de öyle oldu. Onların cezaları kalmadık yerlerini yeni yola daştıkları doldurdu."

Sözler Hep Şehit Gerillalara Çıkar

Kürecik'te nereden sohbet açarsan aç sonunda gelif gerillalara dayanıyor. Altmış yaşlarında bir kadın Bulut'un (Tuncay) çok acıyor, onun aklı ve karısının hamile olduğunu belirtir, "Çocuğumuz kız olursa Oluk, erkek olursa Faruk koyaçam ismini derdi." diyor, "Kansını bırakıp gidelim. Bir gün kızımız, 'Öğlum gül gibi kanını bırakıp ne diye bu dağlarda geziyorsun?' dedim." diye devam ediyor konuşmasına. Sanki bize değil de başkasına anlatıyormuş gibi bir hali vardı.

Orta yaşlı bir ana sözü alıyor: "Gece sekiz sıralıyordı, dışarıda müthiş bir fırtına vardı. Geldiler. Her tarafları ısılsak, sular içine döküldü. Ahmet'e 'Ne geziyorsunuz bu kız vakti, kendinize hiç acımayor musunuz?' dedim kızarak. O da her zamanki gibi güldü ve 'Ölür ana, o da her zamanızın diğdi içinde oturur, yazın gelif devrimcileri yaparız' dedi. Onları hiç unutmayacağım." diyor. Gerçekten de şehit gerillaların yarattığı büyük bir sem-

Kürecik ve köylerini dolaylıyorsa... Halkın devrimcilerle ve onların mücadelesine bakışını anlamaya çalışıyoruz... Devrimcilerle öteden beri tanışık olan Malatya halkı, 12 Eylül ile birlikte onlara karşı belli ölçülerde güvensizlik taşıyışsa da şimdilerde gerillaları bağrına basıyor... Gerillaların köye gitmediği yerde çıkıp dağlarda gerilla arayan bile var... Akçadağ çevresinde yeni doğanlara şehit gerillaların isimleri veriliyor...

Şehit Gerillaların Yerleri

Dolduruluyor

Muhbir-ajan Kemal Kaplan'ın cezalandırılmasından kısa bir süre sonra gerillaların şehit düşmesi halde moral bozukluğu yaratmış. Bölgeye gelen her gerilla birliğini ya yakalanmış, ya da şehit düşmüş bundan sonra da böyle olacağı mantığını doğurmuş. Ama gidenlerin yerinin boş kalmaması ve bu şehitler için de köylerin çocuklarının da bahutlarını ayrı bir gün veriyormuş. Yaşlılardan gencine bütün bir demokras kesim Devrimci Sol'a güvneni belirtiyor.

"Onlar gelmezlerse merak ediyoruz. Uzun süre uğramazlarsa bir şey mi oldu diye korkuyoruz, çıkıp dağlarda onları arıyoruz" diyorlar. Gerilla olmak, savagmak genç erkek ve kızların en büyük isteği. "Biz de genlik olmak istiyoruz, savagmak, şehitlerimizin hesabını sormak istiyoruz" diyorlar. Bunun için daha fazla çalışmaları, kendilerini yetiştirmeleri gerektiğini söylüyorlar. "Gerillalar birkaç hafta evde uğramadılar. Çok merak ettik. Ne zaman gelecekler diye fal bakmış." diyen yetmiş yaşında analar var aralarında.

Köylülerden biri bir anısı anlatıyor bize: "Çeyan gün okuldun dünferim köyde arama komandalardan biri bir çocuğun ölüni kasmış. 'Buraya ekici ya geliyor mu?' diye sormuş. Çocuk da 'evet' demiş. Komando da, isimlerini, neyeye gittiklerini sormuş. Çocuk, 'Biri sen-sin, diğerleri de yanındakiler' demiş. Komando sinirlenip, 'Biz değili diğer silahları soruyorum' deyince çocuk da, 'Sizden iyi ekici olur mu? Siz elimizi almıştınız ediyorsunuz. Onlar devrimci, iyiler' demiş." Ardından, her sorularıyla ilgilendiklerini, oturup kalmalarıyla bile farklı olduklarını anlatıyor.

Gittikçe yerlerde yemeklerinden, çaylarından tadıyoruz, kucağlara sarıyoruz. Sanki gerillaları burada gördüğümüz gibi oluyor, onlara ilişkin birçok anıya aynılıyorz... ②

Kürecik ve köylerinde gerillanın kaçaklığı çok eksik olmuş. Bu kaçaklık köylülerin gülen gözlerinde kendini gösteriyor.



Madenci katliamının üzeri örtülüyor

Madenciler ve epleri aradan bir yıl geçmesine rağmen olayın şokundan kurtulmuş değiller. Olaydan yaralı olarak kurtulan maden işçileri çeşitli sinir hastalıklarına yakalandılar. Aileleri de bu olaydan etkileniyorlar. Kozlu katliamının acısı çok derin. Suçlular hesap vermedikçe acısı sıcaklığını koruyacak.

Yıl 1992, 3 Mart. Saat 20.00 sıraları. Kozlu/Haşımadı maden ocaklarında gaz kontrolü yaparken otomatik cihaz, ocaklarda metan gazı oranının birinden artışı işareti veriyor. Çok geçmiyor; işçilerin, canına ve emeline verilen değersizlik, buradaki mühendis "bundan bir şey olmayacak" anlayışla olayı oranını gözardı etmesinin ardından oluşan patlama 263 işçinin ölümüne, 77 işçinin de yaralanmasına yol açıyor. Bu yetmemiş gibi, katliamdan sonra kapatılan ocaklardan bazıları peşinisi "Aşutolu" açıldığında tam bir dağüstü tablosuyla karşılaşıyor. Bu tablo 17. ve 18. yüzyıllardan maden ocaklarında geri teknolojinin madenlerde aç bir kurt gibi nasıl işi yuttuğunu çağırıyor. Kapatılan ocaklar açıldığında bazı işçilerin 18, 20 gün sağ kaldığını; kapakların zorlandığını, ocak duvarlarına çizikleri, işaretleri yaptıklarını gösteriyor.

Şimdi Katliamın Sorumluları Aklanmaya Çalışılıyor

Katliamın sorumluların Zonguldak halkı tarafından çok iyi biliniyor. Onlar "Kozlu faciası" basit bir iş kazası değil. "Kozlu faciası" bu katliamın sorumluların, başta sırası ictidar olmak üzere TTK ve onlarla aynı masada yer alan sendika ağalardır. Sorumluların yakalarını yıpratılmadıkça,

dün Yenice'lekte, bugün Kozlu'da işlenen cinayetlerin anyısı yarı Karadon, Gelik, Üzümlü'de de işlenmektedir. "diyorlar. Sorumluların cezalandırılması ve hesap vermeleri için katliamda ölenlerin yakınıları Zonguldak 3. İş Mahkemesi'ne dava açmışlardır.

Halen devam eden davada İş Mahkemesi kazının neden ve kimden kaynaklandığını tespit için ODTÜ'den "Bilirkişi Raporu" istedi. ODTÜ Maden Mühendisi 4. Şubat'ta mahkeme konu ile ilgili raporunu gönderdi. Rapor, "Söz konusu olayda Kozlu'da maden ocakları ani gaz boşalması meydana gelmiş ve aksi tesadüf sonucu gerekli tedbirlerin alınmaması zaman birakmadan 15-20 dakika gibi çok kısa bir süre içinde yüksek bir ısı kaynağına rastlayarak grizu ve kömür tozu patlamalarının meydana gelmesine neden olmuştur." deniliyor. İşçilerin yaşamlarının nasıl tesadüflerle bağlı olduğu bir bilim kurumu olan ODTÜ'ü bilim(!) adamlarına normal görülmektedir. "Kazanın %100 kaçınılmazlık sonucu meydana geldiği, gerek işverene gerek işçiye atfedilecek bir kusurun bulunmadığı" kanatiline varılmıştır. "denilen rapor perde arkasında TTK işverenin rolü olduğu ve işin üstünü kapamak istediği anlaşılıyor. Bilirkişi raporunda ODTÜ Maden Mühendisi

İşçileri Bölümü'nden Prof. Dr. Günhan Paşamehoğlu, Prof. Dr. Naci Bolukbaşı ve Prof. Dr. Celal Karpuz'un imzası bulunmaktadır. Bu profesörler ise aynı zamanda TTK yönetimin kurlunda yer alan Maden Mühendisiği Bölümü Başkanı Prof. Dr. Hayri Ertan'le bağlı olarak çalışıyorlar. Böylece TTK'nın katliamının üzerini örtecek şebekle ODTÜ proflarına kadar uzanıyor. Suçluları, suç ortakları aklıyor.

"Suçların Hiçbir Dosyası Aklanmayacak"

4 Şubat'ta görülen dava sonrası görüştüğümüz madenci aileleri ODTÜ'nün hazırladığı "Bilirkişi Raporu"na tepki gösterdiler. Patlamada iki gözünü yitirmiş olan 3 çocuk babası Şevki Kocaman şunları söyledi: "Patlama sonrası bir şey kalmadı kaldım. "Gözümü kaybettim. Ayrıca kollarımla iki de kıld. Tedavim tamamlanmadı evime gönderildi. Tedavim kendi imkanlarımla yaptırma zorunda kaldım. 50.000.000 harcadığım halde bana yalnızca 2 milyon lira yardım verildi. Tazminat davası açtım. Kozlu katliamı işverenin kesin ihmali ve kusuru vardır. İki elimiz yakalandırın döşümeyecek. Suçluları hiçbir dosya aklamayacak."

Katliamdan kurtulan Fehim Mutlu'nun işi Huriye Mutlu "Eşimin patlama sonrası psikolojik rahatsızlığına uğluşt. Bu kendeni, gecesini sırayarak, bağırarak uyanma, kalabalıkta kaçma şeklinde gösteriyor. Dünyayı bize zindan ettiler. Kozlu olayı kaza değildir. Suçlular yargılanmalı" derken, Kozlu'da ölen İhsan Karapınar'ın işi Fatma Karapınar ise, "Patlama sonrası ne devlet yetkileri ne de sendikacılar bizi ayrı sormadılar. Kocalarımla



Şevki KOCAMAN: "İki elimiz yakalandırın döşümeyecek."



Fatma KARAPINAR: "Yönetim ve devlet bu katliamdan sorumludur."

sırtlarından lüks yagam sürdürülen onlara tavuk kadar değer vermediler. Kocalarımların cesetleri üzerinde utanmadan üremiz yaptırıyorlar. Gözlerini kır hırsı bürümüş. Katilleri tanıyıyor. Ocaklara yatırım yapmıyor, işçileri bir gaz maskesini çok gören yönetim ve devlet bu katliamdan sorumludur." dedi.

Petrol-İş uyarı grevi yaptı "Haklıyız Kazanacağız" sloganı şimdi Kıbrıs'ta

İşverenler toplu iş sözleşmesinde bazı maddeleri uymaması ve işçilerin haklarını verilmemesi üzerine Kıbrıs Petrol-İş Sendikası'nın üye 90 işçi 24 saatlık uyarı grevi yaptılar.

Geçtiğimiz günlerde yapılan uyarı grevi şiresinde Kalecik Dolmuş Tesisi ve Ercan Havaalanı İkmal Tesisi'nde faaliyet durdu.

Uyarı grevi ile ilgili bir açıklama yapan Kıbrıs Türk Petrol İşçileri Sendikası yönetimi, yeni iş yasasına göre işçileri 1 Temmuz'da ödemesi gereken ücretlerin hali ödenmediğini; bunun yanında toplu iş sözleşmesinin bazı maddelerine işveren tarafından uyulmadığını gibi, işçilerin can güvenliklerinin patlayıcı maddelerle işle çalsmalarından dolayı tehlikeye olduğunu ve tedbir alınmadığını söyledi.

Grev alanında işçiler "İşçiyi Haklıyız Kazanacağız", "Yaşamam Diresinimiz", "Kazanacağız" sloganlarını attılar. Ve bu sloganların yazılı olduğu dövizler taşıdılar. Bu arada grev yerine haber için gelen gazeteciler okuru polis tarafından "Basın kartı yok." gerekçesiyle engellenmeye çalışıldı. Polisler grev yerinden uzaklaştırmaya çalıştıkları okurumuzu sahip çıkan işçileri, polis engellediler. Ve hep birlikte türkişler söyleyip halaylar çektiler.

Bir Uyarı Grevi de Turizm İşçilerinin

Petrol işçilerinin 24 saatlık uyarı greviden sonra Kıbrıs'ta Turizm İşçileri Sendikası (TİS)'nin üye turizm işçilerinin 24 saatlık uyarı grevi yaptılar. Grev 50 dolayında sendikacı ve 100 dolayında sendikası işçi katıldı. İşçiler grev yapmalarının nedeni olarak, görevle başladıkları gündün bugüne tüm vaatlerini rağmen sosyal güvencesine sahip olmalarını gösterdiler.

İşçiler grev yaptıkları işyerlerinin önünde "Emekçiyiz, Haklıyız Kazanacağız" ve "Yaşamam Diresinimiz" yazılı bir pankart taşıdılar. Grev, halayların çekilmesi, türkişlerin söylenmesi jennil bir ortamda gerçekleşti.

Yenice halkı ayakta

"Ekmek tekmemizi satırmayacağız"

Zonguldak (Mücadele) - Koalisyen hükümetinin KİT'le özelleştirme planı kapsamında işlen Zonguldak/Yenice'de kurulu ORÜS'de (Orman Ürünüleri Sanayi) alması Yenice halkını ayaga kaldırdı.

Özelleştirilmenin arkasından hak gaspları ve işsizliğin geleceğinin bilincinde olan halk, buna karşı işçisi, memuru ve çevre sınıfları birlikte ortak bir mücadele başlattı. Hükümetin ORÜS'ü zarar eden bir kuruluş olarak göstermesi işe gerek düşü. Saldımları birtakım çevrelerin servetine servet katmak için başka bir şeyi ifade etmiyor. Şimdiye kadar yönetici ve idareci çevresinin ekmeğini yaygılan KİT'lerin, bundan sonra yine uluslararası finans kurumlarının dayatmasıyla daha az işçi, daha çok sömürü ile başka sınıfların ekmeğini yaygılanı anlamak.

ORÜS'ün özelleştirilmesini protesto için fabrika işçileri 6 Şubat'ta bir miting düzenlediler. ORÜS Yenice fabrikası önünde toplanan işçiler destek için mitinge menzurlar. İşçi aileleri, çevre sınıfları, sömürü, iş ve işçilerin sendikası yetkilileri de katıldı. Fabrika önünden Atatürk Alanı'na yapılan yürüyüş sırasında, "ORÜS Bizim Canımız Sırtımız Dışımızdır", "İşçiyi Haklıyız Kazanacağız" pankartları açıldı. Atatürk Meydanı'nda toplanan ekmeçileri Ağaç Şube Başkanı Gülol Erçakar bir konuşma yaparak ORÜS'ü satırmayacaklarını belirtti ve mitinge destek veren Mücadele'de işçi gazetesi de teşekkür etti. Yenice sınıflarından Erdal Mısırlı ise özelleştirme halinde bundan bundan Yenice'nin zarar göreceğini belirtti. ORÜS işçisi Salim Çibir, "Benim işim, benim kuyum diyetek ictidar olanlar işçisine köylüsüne nasıl sahip çıkıyor, bütün Yenice halkı şahit oldu. Fabrikamızın kapatılması için mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz." dedi.

Evet, Yenice halkı açlığa, işsizliğe karşı mücadele başlatmış durumda. Miting bunun ilk adımı oldu. Özelleştirme adı altında işçi kıyımı ile karşı karşıya bulunan Yenice halkı susmayacağı, boyun eğmeyeceğini gösteriyor.



Marion Tekstil'de işçi kıyımı

Bomonti İş Merkezi'nde bulunan Marion Tekstil işçilerinin maas ve mesai ücretlerini alamadıkları için yaptıkları iki saatlik iş bırakma sonrası işveren, 18 işçiyi isten atı. Geçtiğimiz 5 Şubat'ta işverenin 17. maddede dayanarak işten attığı işçiler "Hakkımız almaya kadar buradayız." diyorlar. İşçilerin kararlığı karşısında işveren, sal günü içerde kalan maas ve mesai ücretlerini ödeme başlandı.

Bugüne kadar sigortasız çalıştırıldıklarını söyleyen işçiler, işvereni SSK'ya şikayet ettiklerini ancak bir sonuç alamadıkları belirtiyorlar. Firmanın ihracat belgesi alamadığı halde yasadışı yollarla ihracat yaptığını belleten Marion Tekstil işçileri, Bomonti İş Merkezi'nde süren Yükkeller Deri direnşinin tüm işyerlerine örnek olduğunu söylüyorlar. İşverenleri ise bundan fazlası rahatsız olduğu görülmüyor.

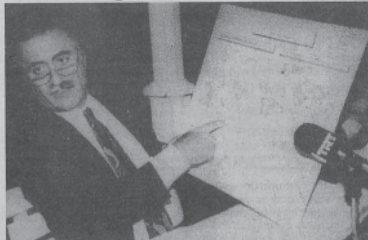
Yine aynı iş merkezinde yaklaşık 20 işçinin çalıştırıldığı Velta Tekstil'den de sendikasıyla faaliyet yürüttükleri gerekçesiyle 16 işçi isten atıldı.

İktidarın ikeyüzlülüğü kamu emekçilerinin mücadelesinin önüne set çekemez

Memur sendikaları sürgün ve baskılardan yakanasını alamıyor. Siyasi iktidar memurun sendika hakkını ancak kamu emekçileri sesini yükselttiği zaman duyurabiliyor. Arkasından hiçbir adım almamaya niyetli olmadıkları açıkça gösteriyor. Bu da hakların icazetle değil, mücadele edilerek kazanılabileceği gerçeğini bize bir kez daha hatırlatıyor.

İktidarın memurların sendika ve grev hakkı karşısındaki tutumu bugün ikeyüzlülüğün ötesinde, memurların bilincinde ve pratikinde yer edinen bu hakkın gasp edilmesi ve ortadan kaldırılmasına yonektir. Memurların bu konudaki mücadelesi ciddi boyutlara eriştiğince hükümetin

baskı ve sürgün politikası da o denli arttı. Geçen yılın 15 Temmuz grevinin sendika yöneticilerinin yer yer açığa alınması ve sürgün edilmesi izledi. Ankara'da tüm memur sendikaların yöneticileri hakkında grev yaptıkları ve yaptıkları için dava açıldı. Aynı baskı ve sürgünler 15 Ocak grevinde de uygulandı. 15 Ocak sözleşmesini örgütlenmeye ilişkin maddelerini kabul ettiklerini büyük bir sevinçle ifade eden Çalışma Bakanı, beraberinde memur sendikaları üzerinde hükümetin yasadığı tutumuna göz yumdu. Sendikaların kapısına mühür vurma, sendika şubesi açtırmama, sendikalar hakkında kapatma davaları açma ve sendikaları memurlara yö-



İktidar yetkililerinin, memurun grev ve toplu sözleşme hakkı konusundaki tutumu ikeyüzlüktür. Öte düzdedir. Memurları ayalama rolü ise Moğultay'a verilmiş durumdur.

Her işyerinde bir temsilci odası mücadelemizi yaygınlaştıracaktır



EMİNÖNÜ BELEDİYESİ, 12 ŞUBAT-Bir iradenin kabul ettirilmesi...

Kamu emekçileri, her türlü baskı ve sendika kapatmalarına karşın haklıklarından aldıkları güçle fili sendikacılığın devam ettiriyorlar. Mücadele, gelenen noktaya birtakım yeni sendikalar hakkı konusunda gerçekleştiriliyor. Bu haklardan önemli sayılabilecek olan da işyerlerinde temsilci odalarının açılmasıdır. Belediye başkanları, hastanelerde, okullarda, mahalle dairelerinde, PTT'de vs. memurların örgütlü bulunduğu bütün işkollarında temsilci odasına sahip olmak artık bir haktır.

Bu hakları elde edilmesi, sendika lokalelerinden meydana, grev halyahyından. Ankara kapılarında kadar yaygın kamu emekçilerinin mücadelesinin işyerlerinde de kurumlaşmasını sağlayacaktır. Mücadelelerin süzünü her an hissedilmesi açısından olduğu kadar, işyerinin sendikayı bir taraf olarak içine sindirebilmesi açısından da gereklidir.

Temsilci odaları işyeri sorunlarına çözüm noktasında, duyuru ve çalışmaların sağlanmasında da önemli kolaylıklar gösterecek, bir sorunun çözümlenmesinde daha çok kamu emekçisini pay sahibi yapabilecektir. Bir takım yerleri tartışarak, çözüm üretmek için her zaman sendika merkezine gitmek yerine, bunun işyeri ortamında daha etkili bir şekilde çözümlenebilmesinde de temsilci odaların önemli bir işleve sahip olacaktır. Her işyeri sendika örgütlenmesinin ve mücadelesinin bir parçası haline getirmek, böyle bir kurumlaşmayı yaratmada çok kolaylaştıracaktır.

Burada sorun bir "oda" sorunu değildir. Bunun mücadelesinin verilmesi ve kabul edilmesi, sendikaların kamu emekçilerinin temsilcisi olduğunun kabul edilmesi, iktidarın mevcut sendikaları kamu emekçileri kitesinin dışında göstermeye çalışan devletçiliğinin iflas ettirilmesidir. İktidar ve işveren nezdinde, kamu emekçileri nezdinde sendikaların mesrûluğunun önün çizilmesidir. Temsilci odaların bir iradenin kabul ettirilmesi olarak özel bir işlev yüklenmektedir.

Elbette birtakım hakların kazanımı grev ve toplu sözleşme hakkının kazanımından bağımsız değildir. Ancak bu bütün haklarımızın kazanımı, grev ve toplu sözleşme hakkının kazanımının eritilmesine bağlıdır. Bu anlamda da gelinez. Her işyerinde, ya da işkolunda yaşanan sorunlara göre birtakım haklarımız için mücadeleleri önünde koyabiliyoruz. İşte sendika temsilciliği odası buna işyerlerinde memurları üst panolar aşma hakkının sağlanması bugünkü mücadelenin bir parçası olduğu gibi, uzun vadeli hedefler açısından da, her işyerinde bunlar için bugünden çalışmaya yapmaya gerektiriyor.

BEM-SEN Temsilciliği Odaları İçin Yeni Bir Çalışma Başlatıldı

BEM-SEN (Tüm Belediye Emekçileri Sendikası) başta temsilciliği odaları olmak üzere işyerlerinde birtakım hakların sağlanması için belediye yetkilileriyle görüşme başlattı. Görüşmelerin ilki 9 Şubat'ta Eminönü Belediye Başkanı ile yapıldı. Görüşmeler sonucunda, BEM-SEN temsilciliği odası sağlanmasında başta olmak üzere, birçok talep kabul edildi. 12 Şubat'ta basına önünde imzalandı. 11 Şubat günü de Eminönü Belediye-sinde 100 üyenin katılımıyla temsilciliği odası seçimi yapıldı. 9 kişi tüm üyelerin katılımıyla temsilci seçildi. Seçimler Özgürlik Türküsü'nün müziğiyle başladı, halyalar çekildi.

BEM-SEN Ankara Şubesi tarafından düzenlenen bildirilerde de temsilciliği odalarının gerekliliği dile getirilerek, "Belediye başkanlarından elde edilebilecek haklar kamu binaların içerisinde temsilciliği odaları, temsilcilerin idari yönünde söz ve karar sahibi olabilmesi, sosyal ve özilik haklarının kazanımı, var olan hakların iyileştirilmesi olarak özetlenebilir," denilerek, birtakım hakların kamu emekçilerine pratik bir adımı dönüştürülmesi noktasında örgütlenme ve mücadelesinin sağlanması gerektiği vurgulandı. ①

nelik sürgün ve baskılar devam ediyor. 15 Ocak'ta memurların grev yapacaklarını haber alan İçişleri Bakanlıklarına bir genelge göndererek eylem yapacak memurların izlenerek ilgili yerlere bildirilmesini istedi.

15 Ocak grevinin 4 gün öncesinde basına bir açıklamaya yapan İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu memurların sendikalaşması konusunda, "Türkiye'deki sistemin süratle değişmesi ve kamu çalışanlarının haklarını arayabilmesi için sendikaların kurulması gerektiğini" belirterek, diğer yandan belediye, maliye ve hastanelere yazı göndererek İçişleri Bakanlığının genelgesini işletti. Üstelik sivil ve resmi polisler ellerinde ilgili evrakla birlikte 15 Ocak eylemini engellemeye çalışıyor. O gün çözümler devletin önü polis tarafından ablukaya alındı.

Maliye Emekçileri Sürgünde

15 Ocak'ta bazı yerlerde emekçi baskı ve iş birkama eylemleri yapan maliye emekçileri baskı ve tehditlerle birlikte sürgüne maruz kaldılar.

15 Ocak'ta İzmir-Basmane vergi dairesinde yemek boykotu çalışması yapan memurlar, boykot öncesinde, bunu yaptıkları takdirde sürgün edilecekleri ve boykot katılanların bir daha işi gelmemesi yönünde tehditler aldılar. Bunu takip eden günlerde ise TÜM MALİYE-SEN'in Temsilcisi Musa Sever Foça'ya ve üye Latif Polat ise Karaburun'a sürgün edildi.

Konu ile ilgili olarak defterdarlar görüşün TÜM MALİYE-SEN yöneticileri sürgünün geri alınmasını istedi. Defterdarlar göre iş sürgün yoktu. Sürgünün bu defaki adı "sivil nedendenle tayin" idi.

Sürgün olayının dışında TÜM MALİYE-SEN'in Bölge Şubesi kapatılarak, Uşak Şubesi'nin kapatılması için de dava açıldı. Baskılar bu şekilde devam ederken, maliye emekçileri haklarını alana kadar mücadele edeceklerini bir kez daha vurgulayarak, durumu protesto için 3 günlük açlık grevi yaptılar. TÜM BEL-SEN İzmir 2 Nolu şubede 5-6-7 Şubat'ta yapılan açlık grevinde sendika yöneticisi ve üyesi 15 memur katıldı. ②

İşçilerden-memurlardan kısa... kısa...

■ Ümraniye Dudullu'da bulunan PACKART Elektrik Fabrikası'nda 8 Şubat tarihinde 150 işçi işten çıkarıldı. Bu durumu protesto eden PACKART işçileri 9 Şubat'ta 7.30 vardiyesi girişinden sonra fabrikayı bir süre işgal ederek çalışmadılar.

■ TÜM MALİYE-SEN 1. Kuruluş Yıldönümü Ankara'da şenliklerle kutlandı. Ankara Şubesi'nin düzenlediği şenlik 6 Şubat'ta Kristal Dağın Salonunda yapıldı. Şenliğe Dağarcık Çağdaş Halk Müziği Topluluğu ve Halkevleri Genel Merkez'in halk oyunları ekibi katıldı. Yapılan konuşmalarda memurların genel mücadelesi anlatılarak, bundan sonraki hedeflerin grev ve toplu sözleşme hakkının yasal düzenlemeye kavuşturulması olduğu vurgulandı. Şenliğe 500'ü aşkın memur katıldı.

■ Yükseller Deri'de işten atılan işçiler Bomonti'de, Zeytinburnu'nda ve Tuzla'da işyeri önünde bekleyerek direniş sürdürüyorlar.

■ Daha önce grev kararı alınan Fiskobirlik işyerlerinde 19 Şubat'ta greve çıkılması kararlaştırıldı. Trabzon Fiskobirlik'te işçiler grev kararını 9 Şubat'ta Öz Gıda-İş Sendikası Şube Başkanı Nejat Reis ile birlikte aldılar. Nejat Reis "Hala oğlama zemini var. Anlaşma olmazsa gerekeni yapacağız" derken, işçiler "Şu an ortalamda 1 milyon karışığında çalışıyoruz. Hakımıza alana kadar mücadelemiz edeceğiz" dediler.

■ Geçen Ekim ayında Tokat EĞİT-SEN yönetiminde yer alan Vedat Kekomemedoğulları ile Bedel Harmançın'ın Yazgat ve Niğde'ye sürgün edilmesinde SHP Tokat il yöneticileri ile SHP Tokat Milletvekili Şahin Ulusoy'un rolü olduğu açıkça çıktı. Öğrenilen Vedat Kekomemedoğulları salt EĞİT-SEN'i değil, Kürf olduğu iş sürgün edildiğinden, bunda da SHP'lilerin rolü oynadığını belirttiler. Tokat EĞİT-SEN üyesi Öğretmenler 9 Şubat'ta SHP Genel Merkezine telgraf çekerek SHP'lilerin sürgündeki rolünü kınadılar.

Polisler Sabahat Varol'u "kaybetmek" istediler

"Senin için kayboldu diyecekler"

İşkenceler her türlü iğrençliklerini kullanarak devrimcileri ve halkı yıldırma çalışıyorlar. Yine boşuna... Yine çaresizler... Çünkü her defasında ölen, onların iğrenç hücreleridir.

"Bak işte kayıplarımızı böyle gömüyoruz. Artık ne oluyorlar diye merak etmeyin. Mezarın hazır. Devlet bizi, kimse bizi hesap soramaz. Sıra geldi ikinci Sabahat'e, senin ölümün daha farklı olacak. Senin için kayboldu diyecek."

İYÖ-DER'li Sabahat Varol son olarak 7 Şubat 1993 günü Ümraniye otobüs durağından gözetilme alarak 16. gözetilme ota yaşıdı. 6 Şubat günü algaşmız Ümraniye'de kaldığı evin önünde bekleyen polisler kendisine kimlik sorular.

Ertesi gün evden çıkmadan önce kaldığı evin sahibi evin çevresinde polislerin olduğunu fark etti. "Ben senle birlikte geleymim. Sana bir şey yapacaklar buldum." diyerek Sabahat'ı korumak istedi. Sabahat 7 Şubat Pazar günü öğlen saatlerinde Ümraniye otobüs durağına geldiğinde akşam evinin önünde olan şiddetli otunun burada beklediğini fark etti. Ara-



badan inen 4 kişi onu zorla arabaya bindirdiler.

Daha önce yaşadığı gözetilme cezaletinin içine atılmaktan, kobby olarak kullanılmaya kadar insanlık dışı yöntemlerle karşılaştığı iş, kendisini yeni ve değişik bir işkence metodunun beklediğini biliyordu. Arabanın içinde tecavüz tehditleriyle başladı işkence. Soyunan bir işkenceci arabanın içinde tecavüz edeceğini söyledi. Sabahat'ın "Elinizden geleni ardınıza koymayın. Yılmayacağım." sözleri üzerine bu tehditten vazgeçen polisler onu Şile yakınlarındaki Ömerli Köyü

civarlarında bir ormana götürdüler. Arabanın içinde başlayan tehditler, ormanda tecavüz tehditleriyle sürdü. Burada bir mezar kazarak içine atıldılar. Sabahat yaşadıklarını şöyle anlattı:

"Ormana götürüldüklerinde bir yandan yanlarında getirdikleri kazmalarla mezar kazarken, bir yandan da, 'Bak işte kayıplarımızı böyle gömüyoruz. Artık ne oluyorlar diye merak etmeyin. Mezar hazır.' diyorlardı. Beni sürekli öldürmekle ve mezarla gömmekle tehdit ettiler.

"Devlet bizi, kimse bizi hesap soramaz, sıra ikinci Sabahat'a geldi. Senin ölümün daha farklı olacak. Senin için kayboldu diyecekler." diyerek ellerimi bağlayıp mezarın içine attılar. Bir yandan da beni bıçakla doğrayacaklarını, öldürmeden önce tecavüz edeceklerini söylüyorlardı. Bir ara polis bir filmde gördüğüm bir şeyi uygulayacağını söyleyip kafama geçirirdi poşetle boğmaya kalkıştı. Önceleli yaptıkları tehditlere cevap vermiyordum. Ama benim her adım attığımda zannedeceklerini düşünerek, andan sonra söylediklerim her şeyi karşılık verdim."

Sabahat yaklaşık 8 saat mezarın içinde de gözleri ve elleri bağli olarak tutuldu-

İstanbul Üniversitesi'nde Cezalandırma

5 Şubat günü İstanbul Üniversitesi yemekhanesinde İYÖ-DER'li öğrenciler daha önceden öğrencilere yönelik saldırılarından tanıklıktan bir faşist döşek cezalandırıldı.

Doğru kendilerine sindiremeyen faşistler andan sonraki günlerde toplu halde gezerek gözde oluşumlarına çalıştılar. Ancak bu gözdeyi gelişimi başlatı olamayınca kendilerini döşen İYÖ-DER'li öğrencileri polise ihbar ettiler.

Polis 9 Şubat günü İYÖ-DER'li öğrencilerin paralı eğitimi ve har(a)ç zamlarını protesto etmek için duvar gazetesi hazırladıkları sınıfı basarak Şişli Sıvı Bilgi Fakültesi Öğrencisi Ertan Altan ve Hukuk Fakültesi öğrencisi Adnan Cihangir'i gözaltına aldı. 3

tan sonu, gece saat 01.00'de gözaltına alındığı yerden serbest bırakıldı.

Polisler bir süre Sabahat'ı izlediler. Sabahat ellerini serbest bulduğu anda yerden aldığı bir taş fırlatarak polis arabasının farlarını kırma silahlarını çekerek oradan hızla uzaklaştılar.

9 Şubat günü Sosyalist Türkiye Partisi'nde bir basın açıklaması yapan İYÖ-DER'li öğrenciler, Sabahat Varolu mezarla gömmek isteyenlerin kendi mezarlarını kazdıkları söyledi. Basın açıklamasında konuşan Sabahat Varolu başına gelenleri anlatırken sonra "Doğru bildiğim yolda yürümeye devam edeceğim, beni yıldırma çalışmaları. Şehitlere layık olacağım." dedi. İYÖ-DER'ni yaptığı basın açıklamasında "Bir kere olsun bırakmayacağımız Sabahat Varolu hakkında Türk ve Kürt halklarına gözdeyi vereceklerini sananları yanlıyoruz... İşkencelerin yüzüne tüküme cesareti, onları taşıyabilmeye hıncını taşıyan Sabahat'larımız öldükçe bizim yalınca, savasma kararlılığımız artıyor." denildi. 3

Dayakçı eğitimden veliler de nasibini alıyor

Yozgat'ın Çayralan Lisesi'nde okul müdürü, öğrencileri Ertekin Berk ve Seyfi Berk'i dövdü. Olaya tanıklık eden Yaşar Tokgöz susturulmuş istendi. O da saymayınca Eğitim Müdürü tarafından dövdüldü. Arkadaşları, okuldan atılan Ertekin Berk ve Yaşar Tokgöz'ün geri alınması için imza kampanyası başlattılar.

"Dayak Cennetten Kıymadır" Oyle ya bu nimet kullanmak gerekir. Her nasılsa oia aileler çocuklarını okula teslim ederken "Eti senin kemik benim" demiyorlar mı? Bu mantıkla yola çıkan dayakçı öğretmenler, yaradana şükranak etti ve benim kemik de benim diyorlar. Oyle ki bazılarına öğrenci dövmek yetmiyor, öğrencilerinin ailelerini de dövmüyor.

Bu kez dayak, Yozgat'ın Çayralan Lisesi'nde. Ocak ayının ortalarında okul müdürü Sabahattin Kartal öğrencilerini Ertekin Berk'i dövdü. Neden mi? Neden aramaya gerek yok, demokrat olmak yetiyor. Tabii ki bilim öğrenmesi için gönderdiği öğrenci dövdüğünü öğrenen veli Seyfi Berk okula koştu. Öğlünün sırf demokrat bir yapıya sahip olduğu ve "okulum huzurunu bozduğunu" gerekçesiyle dövdüğünü öğrenen veli, müdürün karşısına çıkarak öğrenci suunu. "Hiçbir suç yokken öğrenci seni nası dövdün, bu cesareti nereden alıyorsun?" diye hesap soran Seyfi Berk, başına gelecekları okul müdürü ve yarıncı bir kaç öğretmen tarafından müdür odasına kilitlendiğini anlattı. "Kim-

se bidden hesap soramaz. Senin öğrenci de senin de..." diye küfürler savuran faşist okul müdürü ve bazı öğretmenler tarafından kıyasıya dövdü.

Seyfi Berk önce ölümünü sonra da kendisinin dayak yemesi üzerine savcılığa suç duyurusuna bulundu. Olayın tanıkları Yaşar Tokgöz adı öğrenci de bu haksızlığı, baskı ve zorbalığı karşısında savcılığın tehditkar tutumuna rağmen tankik yapmaktaki çekimmedi.

Olayın savcılığa kadar uzanması üzerine parantez kapalı okul müdürü Sabahattin Kartal Milli Eğitim Müdürü Şen Mehmet Aydın'ı çağırdı. Aydın, genel faşist eğitim sistemine tok kundurma-mak için olayın üstünü örtmeye çalıştı. Yaşar Tokgöz'den tanıklığına geri çekmesini istedi. Tanıklıktan vazgeçmediyse Yaşar Tokgöz'ü hastanelik edinceye kadar döven işçi Milli Eğitim Müdürü Aydın, öğrencilerin vellerine de "Bu olay burada kapansın, yoksa kimse için iyi olmaz." diyerek tehditler yağdırdı. Ardından Ertekin Berk ve Yaşar Tokgöz okuldaki atıldılar. Kimseğin eğitim hakkını gasp edemediğini söyleyen öğrenciler okulu terk etmediklerini belirtiyorlar.

Bu olaylar karşısında sessiz kalmamın üzerlerinde baskısı daha da artıracağı düşünün, duyuruları, ilen-demokrat öğrenciler ve veller okullardaki baskılara, dayatma, atılmaları karşı imza kampanyası başlattılar. Atılan öğrenciler Ertekin Berk ve Yaşar Tokgöz'ün geri alınması; okul müdürü ve Milli Eğitim Müdürü'nün istifasını isteyen imza kampanyası halen sürüyor. 3

Yeni öğretim dönemi har(a)ç zamlarıyla açılıyor

Birinci dönem har(a)çları yapılan ve %500'lere, 1000'lere varan zamlar yetimiyormuş gibi, öğrenci gençlik, ikinci dönemde de yeni zamlarla karşı karşıya getirildi.

Zam duyurularını asmak için gene o çok aşırı olduğumuz günler seçildi: öğrenciler pek azının okulda olduğu yılları tatil. İlk aralıkta Teknik Üniversitesi'nde (İTÜ), son derece ulla yelere garip ilanlar asıldı. Öyle ki, yeni işleyiş anlamak için önce çeşitli matematik denklemleri kurup buren çözmek gerekiyordu. Örneğin öğrenciler, B-(B-A)-C ise; D-o olan öğrenciler şu kadar, C-C-2 olan öğrenciler şu kadar para ödeyeceklerdi. Anlaması zordu ama, anlatılmak istenen, kısaca okula uzayan öğrencilerin zamlı har(a)ç ödeyeceğiydi.

Bir başka deyişle, İTÜ'de yıllık har(a)çlar 800 bin lira iken, okulu beş yıla uzayan öğrenciler 1 milyon 600

bin, daha fazla uzayan öğrenciler ise 2 milyon 400 bin lira ödeyecekler! Okul uzadıgı için har(k) kredisi de alamayacaklarından, önderine yalnızca iki seçenek var: Ya parayı ödeyip kayıt yaptıracakları ve ödeyecekler ve okuldaki atılacaklar.

Har(a)çları yapılan zamlardan sonra, İYÖ-DER'li öğrenciler, idari Mahkeme'ye dava açtılar. Bir de basın açıklaması yaparak, "Adım adımı paralı eğitime geçiliyor. Eğitime bütçeden ayrılan pay gittiğince azalırken, har(a)çları her geçen yıl kademeli olarak artmaktadır. Buna sessiz kalamayacağız, izin veremeyeceğiz." dediler.

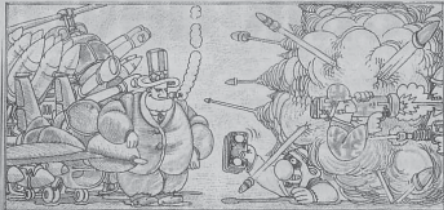
İktidar öğrenci gençliğe, açıkça "Parayı veren düdüğü çal" diyor. Ne Anayasa'da yazılı olan, "öğrenim hakkı", ne yasalar, ne de uluslararası sözleşmeler; hepisi onun önüne geçilmez sınırsız tutkusu karşısında geçiriltili-ni kaybediyor. 3

Halkın cebi boşalırken silah patronlarının kasası taşıyor

Türkiye'nin bütçesi 207 trilyon iken son üç yıldır ABD'den aldığı silah tutan ise 285 trilyon. Emekçi halkın alın teri, ABD'nin silah tüccarlarının cebine giriyor.

ABD, silah üreten firmaların zor durumdan kurtarmak için elinden gelen her yolu deniyor. Pentagon'un 1985'ten bu yana silah alımını 127 milyardan 555 milyar dolara düşürmesi şirketleri iflasına eşliğe getirmişti. Silah üreticilerinin bunalımlarını gidermek, yeni pazarlar bulmak için gerginlikler, savaşta neden olacak provokasyonlar bulunmalydı.

Bu kez de Ortadoğu'da savaş rüzgarları estirdi. Bugüne kadar süren Körfez krizi sırasında aralarında Türkiye'nin de bulunduğu Ortadoğu ülkeleri ABD'li silah şirketlerinin en gözde müşterisiydiler.



Silah satışlarındaki artış hermen kendisini gösterdi. Başta Ortadoğu olmak üzere birçok ülkenin silah harcamaları birden-

bire yükselmeye başladı.

Yeni dünya düzeninde "komünizm" tehlikesine karşı işlevini kaybeden ama

ABD'nin çıkarları için yeni görevinin "Ortadoğu'nun jandarmalığını" yapmak olan Türkiye'nin son üç yılda silah alımları da yabana atılacak gibi değil. Türkiye yıllık bütçesi 207 trilyon iken 28 Ağustos '90'dan beri 3.1 milyar dolar yani yaklaşık 85.5 trilyon liralık silah alıyordu.

Üçüncü dünya ülkeleri, silah üretici firmalarının iflas etmemesi pahasına birer cephanelik haline getiren ABD'nin, bu dönemde en büyük alıcısı 25.9 milyar dolarla Suudi Arabistan idi. Bu ülkeleri 7.4 milyar dolar ile Kuveyt, 6.4 milyar dolarla Tayvan, 3.8 milyar dolar ile de Güney Kore izliyor. Bu ülkeleri de beşinci sırada Türkiye takip ediyor. Ve işbirlikçi iktidarlar halkın cebinden çaldıkları yaladaha üst sıraları zorluyor. ☺

(Pusulula)

"Vermeden almak alışıla mahsus" der halkımız. Ne var ki iktidardan ekonomi politikası vermeden almanın kime mahsus olduğu sorusuna bağka yanıt veriyor.

Emeklisine verecek parayı bir türlü bir araya getiremeyen SSK, sorunun çözümü yine SSK primlerinin artırılmasında anıyor.

Her yıl kârlarına kâr katıp da ne hikmetse borçlarını bir türlü ödeyemeyen Halkın Nisan'ın 27 milyarlık borcunu hemen eritebileveren iktidar, bununla da yetinmeyerek bu "zor durumda" ki işadamlarına 1.4 milyon dolarlık da kredi veriyor. Bu iki olaya biraz daha yakından bakalım.

7 Şubat tarihli gazeteler "SSK emekçilerinin maaşları tehlikeyle" diye yazıyor. Ay sonuna doğru emekçilere 2.6 trilyonluk maaş ödemesi yapılmak zorunda olan SSK'nın kasasında sadece 800 milyar var.

Bir gün sonraki gazeteler ise Maliye Bakanı Orallı, Ekonomiden Sorumlu Bakan Çiller'in "SSK primlerinin işçiden kesilen bölümünün 2 puan, işverenden alınan bölümünün de bir puan artırılmasını" istediğini yazıyorlar.

Evet, SSK'nın kasasında para kalmamışa işi size çözüm; emekçilerden biraz daha fazla para keserseniz olur biter. SSK'nın patronlardan trilyonlarcaya lira

Vermeden almak patronlara mahsus

alacaklı olduğu, esas problemin buradan kaynaklandığı kimsenin aklına gelmez. (İşveren priminin de 1 puan artırılmasının istemesi sadece "ayıp olmasın" dıydır.)

İkinci olaya bakalım; Narin Mensucat, Narin Pazarlama ve yine Narin grubuna ait bir şirket

alan Fentek'sin Vakıf-banka'la olan 27 milyarlık borcu % 50 sabit faizle artırlanıyor. Artından Narin'e peşin-nakit 1 milyon 350 bin dolar kredi veriliyor. Konkordato ilan etmiş bir şirkete ilave kredi verilmesi bankacılıkta bugüne kadar görülün bir uygulamaya değil. Keza Narin'e verilen ilave kredi 17 Nisan'da teslim ediliyor. Kredi kararı ise 20 Nisan tarihini taşıyor. Bunun normal bir prosedür olduğu açık. Öyleyse nasıl oluyor dersiniz; oluyor işte. Arkanızda DYP iktidarı varsa oluyor.

Emekçi DYP-SHP iktidardan se-

çimlerde verdikleri oyun karşılığını istediklerinde bunun karşılığını coplarla alırken, patronlar seçim öncesi partilere yaptıkları "yardım"ın karşılığını işte böyle milyarlarla istedikleri zaman geri alıyor. Bu 27 milyarlık borç, emekçilerin bir kaç yüz bin liralık borcu için tüm devletin ayağı kaldırıldığı,

haciz memurlarının, hakimlerin, polislerin seferber edildiği bir ülkede ereleniyor.

İktidar patronların borçlarına sadık. Yüzü TUBİAD'a döndükten yaptığı vaatleri sektiirmeden yerine getiriyor. Emekçilere ise kendinin borçlu görünüyor olsa gerek; öyle ya, vakti verdi, karşılığında oy aldı, böylece hesap kapanmış oldu.

Ekonominin çarkları, tüm değerleri halkanın devletle, devletin de patronlara altarcak biçiminde döndürülüyor. Emekçiler doğru yönelimiyor bir türlü çark. İk-

tidar ve patronlar ortaklaşa işçiden, emekçilerden daha fazla ne koparabiliriz hesabını, planlarını yapıyorlar. Ülkemiz çalışanların dünyayın en fazla vergi ödeyen, vergi dışında da ücretinden, maaşından en fazla kesinti yapıp çalışanların başında geliyor. Ve çalışanlarımız bu listede her gün daha fazla yukarıya tırmanmaktadır. Çünkü ücretinden kesilen vergiler sürekli artmaktadır. Bu na rağmen ulusal gelişim alıcıkları payın artmadığını belirtmeye gerek yok sanırım.

SSK, emeklisine verecek parayı kasasında bulamadığında bu açığı Hazine'den karşılıyor. Ama yarı Hazine'de de para kalmadığında—çünkü böylesine yağmalanan bir devletin hazinesinde para bulması mümkün değil—emekçiler, bankalarından silahlı bir baskıya uğrıyor.

Halktan toplanan vergileri işveren kesilen primleri artırmak da patronların aç gözlü iştahını kaptamaya yetmezse eğer, iktidardan yapacağı tek bir şey kalıyor geriye. Özamanı usulü salma çıkarmak.

İktidar vermeden almayı kendine mahsus görüyor. Ya almadın vermem; ancak kölelere mahsus olabileceği böyle bir davranış emekçiler kaçmak etmemeli ve haklarını kendi yarattıkları mücadeleyle almayı öğrenmelidir. ☺

TEK'in depozit vurgunu

Eskişehir (Mücadele)- Eskişehir'de TEK yaklaşık 170 bin aboneye gönderdiği bir yazı ile abonelerden en az 200 bin lira "depozit farkı" istiyor.

TEK'in yaptığı zam yetirmişmiş gibi bir de Eskişehirlilerden 35-40 milyar lira para istediğini belirten aboneler, "Durmadan kesilen elektriklerden ve voltaj düşüklüğünden elektrikli araçlarımızı çalıştırıyoruz. TEK, bunlara çözüm bulamazı yerde sürekli zam yapması yetmediği gibi şimdi tutur bızden en az 200 bin lira istiyor. Bizim yıllar önce yatırdığımız depozitlere ne oldu?" diye tepki gösterirken, TEK yetkilileri "Bizim elimizden bir şey gelmez, olay genel müdürlük emri." diyerek en geç iki ay içerisinde tüm abonelerden depozit farkı alınacağını, zam yapmalarının ise elektrikli tesislerinin kesileceğini bildiriyor.

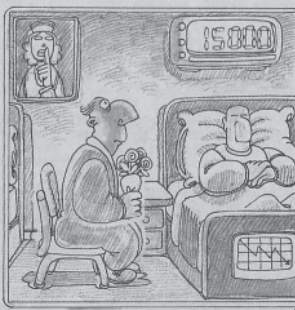
Depozit tutarları, her abone için ayrı ayrı 6 aylık tataru toplanının ortalaması hesaplanarak tahsil edilirken, yıllarca TEK'in kasasında kalan bu para, abonelerin işliksi kesildiğinde geri ödeniyor. Ancak faizi hesaplanmadık lade edildiği için bir işe yaramıyor. ☺

"Ziyaret edenden 10 akçe, etmeyenenden 20..."

Eskişehir (Mücadele)- Eskişehir SSK Hastanesi'nde, ziyaret gülerdiği dışında hastanede kalan hasta yakınlarından kişi başına 10 bin lira harlığı alınıyor.

Eskişehir Devlet Hastanesi'nde başlatılan yeni uygulamaya, hasta yakınları tarafından tepkileri karşılarken, hastane başhekimisi Operatör Dr. Tiki Ünai, alinan paranın "bağış" olduğunu açıkladı. Hastane bahçesinde araçların park edenlerden de otomatik ücreti alınacağını belirten başhekim, "Bakanlıktan gerekli ödeneği almıyoruz. Bu para seve seve ödeniyor. Ayrıca hastane girişinde de sembolik bir bağış almayı düşünüyoruz. Bu acil durumlarda dışarıda uygulanacak bir yöntem olacaktır." dedi.

Ziyaretçilerden alınan "bağışların" SSK Eskişehir Hastanesi Koruma Güzelleştirme ve Yardımlaşma Derneği'nin mabuzları karşılığında toplandığı bildirilirken, herkese "ücretsiz ve eşit" sağlık hizmeti verilmesi gerektiğini vurgulayan sağlık emekçileri, söz konusu uygulamaya karşı olduklarını belirttiler. Sağlık emekçileri, ayrıca bu uygulamanın özelleştirilmenin bir adımı olduğu yorumu yaparak, aynı uygulamanın daha önce de Eskişehir Devlet Hastanesi'nde başlatıldığını söylediler. ☺



Tasfiyecilik devrimci dör

Bir küçük burjuva devrimcinin penceresinden bakıyoruz dünyaya... Bu pencereden on yıllık bir geçmişe uzanıyoruz...

Devrim düğü olduğuka yakındaydı. Elini uzatsa devrimi yakalayacak gibiydi. Ama 12 Eylül cuntası bu düğü pampaşa etti. Arkasından bir de Gorbacov rüzgarı esti. Sosyalist dünyada dökülmeler, yıkımlar yaşıyordu peş peşe. 12 Eylül'ün ortaya çıkardığı yıkım, çürüm, döküme ve savrulma ile Gorbacov'un sosyalist dünyayı kapitalizme dönüştürmek için hazırladığı tuzak birleştiğinde ortaya bir tek şey çıkıyordu: Tasfiyecilik... Marksizm-Leninizmin, devrimci düşüncelerin kapitalizme uydurulduğu, sosyalizme kapitalizmin kaynatıldığı ucube görümler ortada ne inanç, ne ideal, ne de savunsalacak bir hedef bırakmıyor; her şey smirtili belirsiz bir özgürlüğe indirgeniyor, sistemler arası, düşünceler ve inançlar arası sınırlar kalkıyor...

Önce dünyanın içi bir sosyalist olmuştur. Sonra yanlış. O yıllarda bildirilerin çoğunun ilk cümlesinde söylendiği gibi "Bugün dünya bir altüst oluş içindeydi. Vietnam, Kamboya, Laos, Gine, Mozambik, Angola, Nikaragua diye başlanıyordu söze. El Salvador'dan Türkiye'ye, Peru'dan Kolombiya'ya bu oranın birkaç hamlede dörtte üçe çıkması iştien bile değildi. Ama olmadı. Türkiye'de 12 Eylül bu dışları parçaladı. Dünyada da Gorbacov, Gerçekle parçalanacak sosyalizm düşüldü. Sabır ve emeğin üzerinde savasçı sosyalizm düşünün tohumları toprağa düştü.

Bu kesite özgü de olsa emperyalizme dünya imparatorluğu yolları açıldı. Sistemlerin karşılıklı dengelerinden eser kalmadı. Emperyalizmin saldırganlığı esir aldı. Bir yeni dünya düşünürü tutturdu. Ve dünyadaki bütün sorunlara ülkenin kendisine bağlamak, gücüne güç katmak için mihdâle etti. Bunun için Birleşmiş Milletler gibi uluslararası kuruluşları kendi saldırganlığının şerhiyle haline getirdi.

... Penceresinin arkasından soğaka kıymaya hiç yetmeyenemey, süce kabuğuna çekilen, örgüt, mücadelesiz olduklarından korkuya kapılan küçük burjuva aydını yeni durumu yaşadığı gibi yazmaya başladı. Durumun, korkaklığın, yılmadığın, devlerin gücüne gücü karşısında güçsüzlüğünü teori haline getirdi. 12 Eylül'e yenilmiştir. Yaaptıkları yanlışları, Aldatılmışlardır... Geçmişinden arınmaya girişti. Geçmişine saldırıya başladı. Yıka yıka öyle bir notkaya ulaştı ki, kendisini incide etti. Geçmiş kalmayınca geleceği de kalmadı. Hiçbir değeri tanınmaz, hiçbir şeyi yer inmanm oldu. Devrim sevdalısı küçük burjuvazının geldiği notk kendisinin bir hiç olduğu ve yıllarını boşa harcadığını düşündü. Geçmişini ne kadar çok ederse geldiği durumda o kadar hak olacaktı. Gerisinde de ne yoldakişığıklerinden, ne mücadelesinden, ne de tüm o yaşadığı güzelliklerden iz bırakmadı. Geçmişiyile birlikte kendisini de öldürdü. Uğrunda ölünecek hiçbir düşüncesi yoktu. Öylesine boşu boşu savunan, bunun için onlarca "güzel insan"ı ölüme gönderen düşünceler, yasalar tasfiye edilmeliydi. Bütün örgütleri düşüncelere döğmek gerekli. İdealler, inançlar terk edilmeli, günübirlik, hiçbir ilke, disiplin

Her süreç, sürecin gerektirdiği görev ve sorumluluklar içerisinde ayak duramayan, kişiler, gruplar, dahası örgüt ve partiler de tasfiyeciliğin girdabına kapılıp kendi kendilerini inkar etmekten kurtulamazlar. Tasfiyecilik bir yerde zor anların, tarihsel dönemelerin safıradır. Bu safıradan tasfiyecilik tasfiye edilerek ve bu olumsuzluk olumluluğa çevrilerek arınılabılır. Değilse, bütünün bir safıra haline dönüşmesi kaçınılmazdır.

lin olmadan, hiçbir amaç taşımadan "özgürce" yaşanmalıdır. Örgüt-lider despotizminden kurtulunnalı, başına buyruk -demokratiklik adına-demokratizmin enjün sularda kulak atılmamalı. Özgür bir birey, yaratıcı bir demokrat(l) olunnalıdır. Öyle ya, demokrat olunmadan devrimci olunamaz.

... "Tasfiyecilik" iştie bu gelişmenin sonucu olarak siyasal literatürde en sık duyulan sözcüklerden biri haline geldi. Düşmanın safıranca geçilince döneltik, irtafıçılığı diye tetiren bu sözcük, "sol'da kalınca doğruyu, gerçeği keşfetmek oldu. Burjuvazi gerçeği gören bu "solculuğu özüt. Yasallığı dönerler alıkoşandı. Hatta ödüllendirildi.

12 Eylül tasfiyecilikte bir dönüm noktasıdır. Küçük burjuvazının sınıfı tavrının aynasıdır. 12 Eylül karşısında savagmek yerine pes etmekte. Ve elizan "solculuğuna hızlı bir kayıştı. Ama bu sözcük doğırlarına kadar tasfiyeciliğe batmış, ideolojileriyile, yeni örgütçilikleniyile tasfiyeciliğin canlı bir kanıtı olanlara kadar herkesin, yalnızca kendi düşündükleri nişlemek için kullandığı bir sözcüktür aynı zamanda. Oysa sosyalist ülkelerde "büyük bir hızla kapitalist dönüşümler yaşıandığı, 12 Eylül'ün depolitizasyon ve pasifikasyonunun buna eklendiği bir ortamda kimse kendini tasfiyeciliğin değışik biçimleride eteklerinden dışında göremezdi. Tasfiyecilik 12 Eylül bataklığının ürünüydü. Ve bu hastalık -geçmiş edilmese de- solu kırıp geçirdi.

Kaldı ki tasfiyecilik aynı zamanda belli bir süreçin, zorlukların biriktirği ve daha fazla tedakırlarının istendiği yenilgi süreçlerinin sonunda bir geçende açıveren çekimler gibi bir anda ortaya çıkan bir şey olmadı. Tasfiyecilik, tekniğin, adını hem "tasfiyecilik" olarak kuyamayacağı-mız farklı süreçlerde, farklı biçimlerde et-

kilerin uzun bir süreçte yayarak gösterdi. Savasın mayalandırılmasından zaferin kazanılmasına kadar değışik süreçlerde tasfiyecilik hemen her örgütte, partide yaşıandı. Hatta sosyalizme adım atıldıktan sonra da kendisini gösterdi. Yoksa çekil bir disiplinle donanmış, iç savıştan, emperyalist işğalden geçmiş, emperyalist kuşatmayı yarmış, ikinci Paylaşım Savasından Hitler faşizmini ezmış olan Lenin ve Stalin'in partisinin ve Bolşevik ideallerinin tasfiyesini açıklamak mümkün değildi. Her süreç, sürecin gerektirdiği görev ve sorumluluklar içerisinde ayak uyduramayan, kişiler, gruplar, dahası örgüt ve partiler de tasfiyeciliğin girdabına kapılıp kendi kendilerini inkar etmekten kurtulamazlar. Tasfiyecilik bir yerde zor anların, tarihsel dönemelerin safıradır. Bu safıradan tasfiyecilik tasfiye edilerek ve bu olumsuzluk olumluluğa çevrilerek arınılabılır. Değilse, bütünün bir safıra haline dönüşmesi kaçınılmazdır.

Tarih tekdeze bir süreç değildir. Tarih, farklılaşan, birbirine geçiş süreçlerin dıyalektik toplamıdır. "Süreç"ler de kendi içinde homojen değil karmaşıktır, kendine özgüdür. Kesitlere bölünmüştür. Bu farklılık, bu özgnüklük, kamaşıklı tasfiyeciliğe de farklı şekillere büründürür.

... Tasfiyecilik denince akla ilk Çarlık Rusyası'nda 1905-1907 devrimi sonrası-nı izleyen yenilgi yılları geliyor. Kuşkusuz bu dönemde yaşanan tasfiyecilik başlı başına bir öğreticilik taşıy ve karakteristiktir, ama tasfiyeciliğin en tipik özelliklerini içinde barındırır ve Lenin'in ayrıntılı tahilliyile tarihteki önemi yeri kanıtlanmış olsa da, tasfiyeciliğin tek biçimi değildir. 1905'ten tasfiyeciliğe ile 1980'lerde yaşanan tasfiyeciliğin biçimlenişleri farklıdır. Lenin'in Çarlık Rusyası'ndaki gerici-lik-tasfiyecilik döneni için anlattıkları, Gorbacov tasfiyeciliği gözönüne alınırca '80'li yıllarda yaşananların yanında "devde kulak kaldı". '80'lerde tasfiyecilik örgütsel, ideolojik, politik boyutlarında dört devletleri kucaklayan ve dünya öçeğinde yaşanan bir eğilim halini aldı. Tek tek ülkelerde dalgalı haline yeldi.

Özcesi tasfiyeciliğin salt yenilgi dönemelerine bağlamak eksik düşünmektir. Ve gerçekleri açıklamaya yeterli değildir. Darbeleerin yendiği ve küçük burjuvazi için elverişli fırsatların doğduğu dönemelerde de tasfiyecilik bütün boyutlarıyla kendisini gösterir. Yenilgiler gibi bu kez de darbeler "terreke" gösterir. Felaket tellallığı ortalığı kaplar. Felaketen ve batışın önüne geçmek için "kurtarcı" ro-



lüne girilecek, aldatıldık, yıllarca yanlışları savunduk çığlıklarına "pözüm" olarak, güvence olarak tasfiyeciliğe sığınılır. Geçmişe, yaratılarcaya yalın kılıç saldırıya geçilir. Küçük burjuvalar kendilerini "doğru", tasfiyeciliklerini "meşru" göstermek için yaratılmasına kendilerinin de katıldığı ve kendilerini yaratan her şeyi yok etmeye koyulurlar. Ne ilke, değer, ne hukuk, ahlak, gelenek bırakılır. Her şeyi kırmak için ellerinden geleni atarlarcı koymazlar. Savag gereği kapıya gelp dayanınca ve savasın gereklinden kaçınılmamacak duruma gelince küçük burjuvazi için kaç yolu tasfiyecilikten başka bir şey olmaz. Savag gereğince ayak uydurabilmek için her şeyini ortaya koyarlarcı da bayrak açılır ve savag kendi içinde başlatılır.

1980'LERİN DÜNYASINDA TASFİyecİLİK YATRAĞINDI GORBAÇOV DALGALANDIRDI

Gorbacov tasfiyeciliği Krucşev'den Brejnev'e uzanan çizide Bolşevik geleneklerinin tasfiyesinin son halkasıydı. Doğru teşhislere vardı tahillierinde ama özüm kapitalist yöntemlerle aranırca sonuç kaçınılmaz biçimde sosyalizmden geriye kalan her şeyin tasfiyesi oldu. Kapitalizmden alınan her reçete çürümeye, tükenişe götürdü. Çünkü kapitalizmin kendisi dokümlerine kadar çürümüştü. Çürümüş bir yapıdan sosyalizm için alınacak hiçbir şey olamazdı. Olamayacağı görüldü.

Gorbacov tasfiyeciliği emperyalizmin için bulunnmaz bir nimetti. Emperyalist saldırganlık için geniş bir alan açtı. Dahası, kapitalizm ne kadar çürümüş olursa olsun tasfiyeciliğin yarattığı sonuçlarca kendini sözde de olsa aklamaya olanagı

İşümün doğum sancısıdır



ve emperyalizmin 'barışa' kadar uzandı. Nikaragua'da Sandinistler yıllar süren mücadelelerle, binlerce şehit pahasına aldıkları irtidarı bir seçimle burjuvaziye adeta elleriyle teslim ettiler. El Salvador'da FMLN, faşist yönetimle uğraşmayı seçerek silahlı teslim etme yoluna girdi. Kolombiya'da M-19'un hükümetle anlaşarak başka bir değişle emperyalizmin dayatmasına boyun eğerek silahlı mücadeleyi bırakması, Güney Yemen'in gerici Küreli Yemen'le sosyalizmi koruyacak hiçbir ilke konulmadan birleşme - girmesi gibi örnekler dünyada tasfiyeciliğin ulaştığı boyutları göstermektedir.

GORBAÇOV TASFİYELİĞİ 12 EYLÜL RÜZGARILI GÜÇ BULDU

Dünya ölçeğinde etkilerini gösteren tasfiyecilik dalgası Türkiye'de de yansımaları buldu. Hem de fazlasıyla. Çünki koşullar böyle bir yansımayı derinleştirilebilir koşulları. Cunta devrimi örgütleri darbe vermiş, kitleleri genişletmiş. Ülkede yenili ve yenilik yaygınordu. Karşıdevrimlerin borusu utuğu, yıpranan devlet kendisini güçlü göstermek, mekanizmalarını onarmak için ne gerekseyorsa yapıyordu.

Hemen muhasebe bağladı. Küçük burjuvazi için durum çok acı. Bir an önce üzerine gelebilecek tehlikelerden kaçışı örgütlemeye girişti.

Küçük burjuvaziye muhasebesi çok kısa sürdü: Sonuç; "yenilik, böyleyse yanlışlık" oldu.

Dünyanın yanlışları yerine ne koyacakları na kısa yoldan bulundulardı. Dün demokratik değildi, demokrasi yoktu, despotizm... Panzehir hemen keşfedildi: Sosyalist demokrasî.

Bir şey "örgütlü" başlayıp "örgütlü" bitmiş, "heyse" ezilmişti... Heyse keşfedildi. Demokratik merkeziyelik değilmiş ama salt merkezi yan olmuştuk... Dün burjuvazinin bu noktadaki keşfi silahlı olmuştuk oldu.

Keşifler abette bunlarla bitmedi. Gramsci'ler, Kautsky'ler keşfedildi yeni den, güçlülük demokrasî keşfedildi. Diktatörün "her türüstü" lanetlendi.

Gorbaçov'un tasfiye sürecinin başında "Yolumuz Ekim Devrim'inin Yolu" dediği gibi, ülkedeki tasfiyeciler de Marksî, Leninî dillerinden döşürdüler. En azından başlangıçta "kızdıkları" yalnızca "diktatör", "despot", "ben merkezi" Stalinî'di. Sonra "öğrendikçe" Leninî, Marksî'de kuzmaye başladılar. Lenin'in de Stalin'den farkı yoktu. Stalin Lenin'in öğrencisiydi. Marks'a gittiler, aradıkları

orada da bulamadılar. Ondan da vazgeçtiler. Stalin'le başlayan Marksizm-Leninizm tasfiyesi Marks'a kadar uzandı. Ve bir yanıyla Kautsky'le Troçky'ye hak verildi.

Solda yaşanan dağınıklık, parçalanma, mültecilik, ıncat tasfiyeciliğin ta kendisiydi. Bir yenden başlandı, devamında politikalar, ideolojiler, örgütler, ahlak, kültür, tarih ne varsa her şey tasfiye edildi. Ülkemiz solunda tasfiyecilik hiçbir zaman salt örgütsel planda kalmadı. Siyasal-ideolojik planda da gösterdi kendini.

Tasfiyecilik akımına ilk kapılan kesimler hemen o süreçte keşfetmeye başladıkları sosyalist demokrasîyi, sivil toplumculuğu aylaça, yıllarca tartıştılar. Bu tartışma sürecinin sonuna doğru yenide dönüp şöyle bir bakıldığında görüldü ki, geride hiçbir şey, hiçbir değer kalmamış. Yalnızca çürümüş, inançları sarımsık, şekilsizleşmiş, bencilleşmiş bir ilke kaldığı denildi. Şimdilerde bu şekilsizlikle kendi keşfedilmişleri birleştirerek tasfiyecilerin adını koymaya çalışıyorlar.

Sudaki İz'ler, Gece Derzleri bu sürecin tasfiyeciliğin romanları. "Prenses" ise tasfiyeciliğin, idealleri ve inançları terk edip ve sıradanlaşmanın filmi. Satırılar aşagılık, sahneler içgenc, Türkiye solunun büyük iddialı tasfiyecileri bunlarla aynı paralele düştüklerinin farkında bile olmadılar. Kendilerinin anlattıkları hiçbir zaman kabul etmek istemediler.

Süreç değitti.

Kitleler yeniden hareketlenmeye, devrimci mücadele adını alarak gelişmeye başladılar.

Kimlerî utangaç geçmiş muhasebelerinde cunta dönemindeki mücadelesizliklerini, sessizliklerini şunun ya da bunun etkisizlikleri bağlayarak tasfiyeciliği gormazden geldiler, gizlemeye çalıştılar.

Kimlerî ise özellikle 87'lerden itibaren yasalılığı garantılar tasfiyeciliklerini bu yeni koşullarda yeni biçimleye sürdürdüler. Ortalık "devrim" dergilerle dolu. 300, 500, en fazla 1000 satır dergiler, tasfiyecilerin keskin söylemleriyle dolu tasfiyeye bağladı. Pak azı tasfiyecilikleri açarak savunabilme cesareti gösterdi. Bazıları utanmazca tasfiyeciliklerinin teorisini yapmaya kalktı.

Tasfiyecilik örgütsel planda da sürdürüldü. İlgalete yasallığa kurban edildi. Kitleler az da olsa hareketledi. O halde yarıyınları, sendikaları, derneklerle kitlelere ulaşmak, "önderik etmek" gerekçeyordu. Ama sadece seyirci kalındı; aksi vermenin, ahkam kesmenin ve var olanı açıklamaya çalışmanın ötesine geçilemedi.

Türkiye geçmişinde cunta ya da burjuvaziye işi uzaktan bu tasfiyecî görüşlere kitleler sağlad etmediler. Mücadeleleni gelişimi yarı zamanda tasfiyeciliğin mahkum edilmesi anlamına geliyordu. Devrimci hareket, kendi içinde bu ortamdaki etkilenenler olsa, da her şey rağmen ve herkeşe int devrimci değerlere, geleneklere bağlı kalarak ve bunlara yenilerini katkı zenginleştirerek sosyalizmi inancını canlı tutmuş ve bu süreçte tasfiyecileri yarı bir sürece taşıyabili. Sürecin önünü açma misonunu savayarak, onlarca şehit bedeli, yerine getirmeyi başarıldı.

Devrimci hareketin silahlı mücadeleyi

Sosyalizmin dünya ölçeğinde gerilemesinin, 12 Eylül'ün depolitisasyonunun etkisi tohumları, savaş gereğinin her şeyin üstüne çıktığı, kelimenin gerçek anlamıyla yakıcı hale geldiği bu süreçte açığa çıkacaktır. Bu bir anlamda devrimci bir hareketin sınıf bileşiminin yerli yerine oturması, sağlamlaşması, kendisini yenilemesi, arınması ve savaşı daha tam kavraması için geçirilen bir sarımsıdır.

yeniden bağlatıldığı süreç, tasfiyecilik devrimci çizgi arasında ayrılmı yeniden netleşmesini başlatan süreç oldu. Keskin söylemler kimsenin yüzünü gizlemeye hale geldi.

TASFİYELİK DEVRİMCİ GELİŞMENİ ARTIĞIR

Mucadelelen gelişmesi, mücadeleyi yürütenlerin koşullarını ve bedellerini ağırlaşması tasfiyeciliğin sürece yayılan ve henüz adı konmamış etkileri açığa çıkarmaya bağladı. Devrimci hareketin şehitler pahasına mücadeleyi boyutlandırmaması, olguların saldınlığını ve devrimci harekete yönelik kompo ve provokasyonları artırtarak tasfiyecilik de ne yapacağını bileyemeyen bir şaşkınlık sergiledi.

"Terör" demagojisi ortalık kapladığına da görüldü ki, solun bir kısmı da bu demagojinin, 12 Eylül döneminde olduğu gibi, etkisinden kurtulmuş, benzer söylemler devrimcileri saldırdı, objektif olarak olgılarıyı aynı paralele düşürdü. Tasfiyecilik, devlet bana saldırmadı da ne yaparsa yapın yaklaşımları içinde bir yandan şehitler karşısında "saygısını" dile getirenken, bir yandan da mücadeleyi "büle"ya benzetmekten geri kalmadı.

"Herhangi bir hareketin her bunsal her dönem noktası, bu hareketin temel eğilimlerini, temel yasalarını açık ve kesin bir şekilde ortaya çıkardığından özellikle ilgi çekici (ve bu hareketle katırlarla) özellikle yararlıdır." (Lenin, Kritik Sorunu, s.14)

Sürecin silahlı mücadeleye geliştiği bu dönüm noktası da eğilimleri açığa çıkarmış, devrimci hareket dostlarını, düşmanlarını adın adın tartışarak Türkiye Solu'na kasıp kavuran tasfiyeciliğe rağmen bedellerini ödeyerek mücadeleye yolunda yinermişti. Savaş gereğinin bu mucadelelen her zerreisine dargısını vurma ya bağlatıldığı nokta daha kesin bir ayrışma noktasıdır. Bu her tarihsel dönem-

buldu. Sosyalizm kapitalizme dönmüşü, kapitalizm alternatifsizdi.

Gorbaçov'la başlayan dijineiz tasfiyecilik, Yeltsin'in karşı-devrimine inanet vardı, SB başta olmak üzere Avrupa'daki tüm sosyalist ülkelerde kapitalizme dönmüş ve gerici kar edip süreleri hiç kazandı. Tikanan ve gerileme sürecine çoktan girmiş olan sosyalizmi canlandıracığı diye işe başlayan Gorbaçov kapitalizmi canlandırdı. Kurtarıcı Gorbaçov emperyalizmin sosyalizmi batırma savaşının bir aracı olup çıktı.

SB'de tasfiyeciliğin ulaştığı bu boyut tüm dünyadaki, oportünist, revizyonist, reformist çizgideki partileri, örgütleri de derinden etkiledi ve sarstı. Emperyalizmin tüm ilâitmiş aygıtlarının "sosyalizm bitir" temelindeki propagandası da bu parti ve örgütleri örgütsel-ideolojik tasfiyeye hizlandırdı. TKP-TİP'in birleşmesi SBKP çizgisini kible gerici partilerin Marksizm'den kendilerinde kalan her şeyi tasfiye etmelerinin de bağlayıcılığı. Kutlu ve Sarğın'ın ülküye dönu ve burjuvaziye teslim oluşlarının birlikte tasfiyecilik süreci, sosyal demokrasîyi keşfetmekten ANAP'laşmaya kadar uzayan bir hat izledi. TKP-TİP önce TBKP adını aldılar. Sonra Gorbaçov'un peşinden girdiler, inandıkları bütün değerleri inkar ederek pratikte kendilerini de tasfiye ettiler. TBKP Gorbaçov tasfiyeciliğine capırcı bir örnek oluşturdular.

Bir dalayada dönuşen tasfiyecilik, oportünizme kapıları kapamamış, M-L onedilgen yerli yerine oturmadiğı, silahlı mücadele temelinde bir mücadeleye yürüten devrimci-yurtsever örgütleri de etkisi altına almada gecikmedi. Tasfiyecilik onlarda da emperyalizmin uzlaşmak için tek köpük olarak dayattığı silahları bırakmaya



meçte böyle olmuştur. Süreçlerin değişimi sürecin karakterine açık uyduvarıların ayrışmasını ve dönüşümüne getirmiştir. Sosyalizmin dünya ölçeğinde gerilemesinin, 12 Eylülün depolitizasyonunun etkisi tohumları, savaş gerçeğinin her şeyin üstüne çıktığı, kelimelerin gerçek anlamıyla yakıcı hale geldiği bu süreçte açığa çıkacaktır. Bu bir anlamda devrimci bir hareketin sınıf bilinçlerinin yerli yerine oturma, sağlanması, kendisini yenilmesi, arınması ve savaşçı daha tam kavraması için geçireceği bir sarışındır.

Tasfiyecilik küçük burjuvazinin mücadele karşısında açık diremesi, kendini, kendi sağlığını dayatmaya çalışmasıdır. Ve kuşkusuz tasfiyecilik her durumda "uygun" kişilerle kendisini ifade eder. "Tasfiyecilik... bir rastlantı ya da belli başlı bireylerin habis arzularının ürünü olarak değil, günümüzde işçi sınıfı hareketinin tahşet duruşunun ürünü olarak açıklanmalıdır. Marksizmden sapmaları yaratan işçi burjuva karşı devrimdir. Proletarya önderliğinde burjuva etkisidir." (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, s.315)

Tasfiyecilik bir ayrışmadır, başka açıdan, aynı zamanda bir arınmadır. Devrimci sürecin gelişmesini birlikte düşünmek, Lenin'in deyimiyle "abbas yollarından" kurtulmak demektir. Mücadelenin boyutlanmasını birlikte tasfiyecilik kendini başlıca taktik ayırklardan, örgütsel sorunlardan kaynaklanan irtizalarla karşı, burada durmayarak siyasi ideolojik çizgisi, örgütsel yapının varlığına yönelir. Onları bunu yapmaya zorlayan da esas olarak yenilgiler, darbeler, hükümetlerin önderliğinde momentlerdir. Tasfiyecilik bir yeniliği ve karşı-devrim hastalığıdır der Lenin.

Ve bu süreçlerde ortaya çıkan tasfiyeciler için şöyle söyler: "Birikimli liberallerle deşhete kapılmış aydınlar özgürlük için verilen ilk gerçek kitle savaşımı ardından inançlarını yitirirler, birakılmal tabansızlığı başı geçirirler. Daha önce yenilgileri yene gitme, o ölçümlü yola yeniden ayak basma, diye. Sınıf bilinci taşıyan proletarya onları şöyle yanıtlar: Karşıt! Tanhetti böylece savaş, devrimin büyük sorunları sadəcə verli sınıfların tekrar tekrar saldırısına geçmeleri sayesinde çözülmüştür."

TASFIYECİLİĞİN HER YERDE İLK HEDEFİ ÖNDERLİK

Martov'lar, Troçkiler, Bogdanov'lar önce Lenin'i eleştirerek bağladılar tasfiyecilik sürecine. Krupçev Stalin'i hedef

alarak başlandı. Liu Şao Şi Partiyi tasfiyecinin ilk adımı Mao'yu hedef seçerek attı. Başka türlü söz de olamazdı; Lenin'e, Stalin'e, Mao'ya Parti özdeğeriyle ve birbirlerinin ayrı düşünülmesi mümkün değildi. Daha yakınımdaki bir örnekte de, THKP-C içinde çıkan tasfiyeciler için Münirler, Yusuf'lar THKP-C'yi ve onun çizgisini tasfiyeye kalkıştıklarında okullarının ucunda yine partinin ideolojik-politik-örgütsel yapısıyla birlikte önder Mahir vardı. Mahir etkisi hale getirmeden

THKP-C'yi her şeyiyle tasfiye edemeyenlerini dünyadaki deneylerden çok iyi biliyorlardı. THKP-C'nin zor günlerini, Parti savaşçı kaldığı yerden sürdürmekle karşı karşıydılar. İperiden hançerlerin. Tasfiyecilik, savaşçı ter edişinin kılıfını Münir ve Yusuf'un ağzından "Önemli Marksizmi bilmemek, Mahir'in her dediğini kabul etmek" olarak ifade eder. Tasfiyeciler, Mahir Çayan'ın sorduğu "Peki bütün bunları aylarca birlikte tartışıp satmamış mıydık? Bu görüşlerin parti adına kitle toplantılarında söz savunuyor muydunuz?" sorusuna verdikleri yanıtların ruh halini ve küçük burjuva sınıf tavırını kendi ağzlarından açıkça ortaya koyar: "Evet, savunuyorduk. De böyle söyledik neredeydik. Ancak o zaman Marksizmi iyi biliyorduk. Mahir'in söylediklerini olduğu gibi kabul ediyorduk. Oysa bu altı ay içinde okuduk, öğrendik. Eski görüşlerimizi Parti çizgisinin Narodizmi ile Marksizmin eklektik bir karşındayken başka bir şey olmadıkları anladık..." (THKP-C, İddianamesi, Devrimci Sol Yayınları, s.164)

Martov tasfiyeciliye soyunurken Lenin için: "Neyayev (Serge Neyayev, devrim davasını yürüten kişi) cinayet dahil her yöntemi geçeri sayan köktü şehretiler bir fanatik tarzındaki politikasının hala devam ettiğini... diktatörlüğü elinde tutmak için her yola başvurduğunu, yeraltı çevrelerinde egemenliği korumak ve yeraltı işçi sınıfı hareketini etkilemek için yaradılan örgütlerin sınıf hareketinde karşıma ve huzursuzluğa yol açtığını..." şöyleyor ve sürdürüyor: "Bütün bu konular çok işgüna çiktığında Lenin hiç utanç duymadı." Martov ve yandaşları bu sözlerin ardından Lenin'e yönelik karalama kampanyaları açtılar. Arastırma ve soruşturma komisyonları kurarak Lenin'in partiden ve Merkez Komite'den atılması için (İnternasyonal'e başvuru dahil) çeşitli girişimlerde bulundular.

Tasfiyeciliğin genellikle yenilgi, karşıdevrim, darbe dönemlerinde ortaya çıkması ve ilk hedefi olarak önderlere yönelmesi bir başka karakteristik ölümlü daha paralel gelişti. Tasfiyecilik yenilgilerin, darbelerin doğal sonucu olarak önderlik kurumunun en zayıfladığı anda tasfiyeciliyi dayatıyor. 1990 sonrasında tasfiyecilik bayrağı ağıdığında, Bolşeviklerin Bolşeviklerini yanı sıra diğer tüm sol partilerin devrimci önder ve kadrolarının çok katledilmiş, tutulmuş düşmüş ya da sürgüne gönderilmiş durumundadır. Stalin sonrası tasfiyeciliğin "zaten" ikinci Dünya Savaşı'nın yıkımları ve milyonlar ifade edi-

len kadro kaybının üzerine inşa edilmiştir. Münirler ancak Ulaşlar, Cevahirler katledildikten sonra "gerçek" görmüş ve tasfiyeciliğe yönelmişlerdir. Bunların hiçbir tesadüfı değildi. Ve tasfiyeciliğin bir karakterini ortaya koymaktadır.

TASFIYECİLİK DİPSİZ BİR İNKARLILIKTIR

Tasfiyecilik önce bir noktadan tutunmaya çalışır. Bu nokta bazen bir eylem, bazen bir darbe, bazen bir teorik sapma olabilir. Bu nokta bazen de önderliğe düşer bir yandır. Ama tasfiyecilik hiçbir zaman başladığı yerde durmaz. Eleştirilmedik, sorgulanmadık hiçbir şey birakılmaz geriyne.

Tüm doğuları, yapılmış tüm iyi şeyler bir yana birakılarak yanlışlar aranır; sonuçta her şey -doğular da buna dahildir- yanlışla dönüştürülmek zorunda kalır. Yöntemler, izlenen yollar değişse de varılacak yer değişmez. Küçük burjuvazi devrimcilik adına ne varsa yok etme ede sonunda burjuva ideolojisi ve onun türevlerine kadar gider.

Tasfiyecilik inkarcılıktır. Ve tasfiyeciliğin karakterine uygun olarak inkarın, inkarcılığın sonu da yoktur. Her şeyi karalar, yakıp yıkar, yok etmek ister. Mantık "bana yarar olmayan kimseye yar olmaz"tır. Ama bir kez inkara bağlandı mı sonuçta kendini, kendisinin yaratıldığı süreci de imar edecek. Geriye onun kimliğini oluşturbilecek hiçbir şey kalmaz. Ulaşlabilecekleri yer kimliksizliktir.

Tasfiyecilik aynı zamanda iflah olmaz bir oportünizmdir. Lenin tasfiyeciliğin ideolojik olarak "önderlik, program ve taktiklerin reddedilmesiyle, oportünizmle bağlanılır" olduğunu fakat oportünizmin "partiyanın bir yola, burjuva yola, liberal işçi siyaseti yoluna sürüklenmesi" her karışık "partinin kendisini yadsımadıklıkla", tasfiyeye kalkışmadıklıkla" belirtir ve şöyle der: "Ama tasfiyecilik sadece oportünizmdir değil, tasfiyecilik, partiye yadsımayma varan bir oportünizm türüdür." Tasfiyeciler iteseler de iteseler de hep pekkizliğe ve yersizliğe ulaşırlardır.

TASFIYECİLİĞİN PANZEHİRİ İDEOLOJİK SAĞLAMLIK VE MÜCADELEDIR

Tasfiyecilik karşısında sağlam durabilmek, tasfiyeciliğin devrimci mücadelesine zararlarını asgariye indirmek için tasfiyeciliği iyi tanımak gerektir.

Dün tasfiyeciliğin ortaya çıkışı noktası silahlı mücadelesinin tasfiye edilemediği. Ancak bu süreç aşılmıştır. Silahlı mücadele mi değil mi tartışması artık geçmiş bir tartışmadır. Silahlı mücadele bağlaşımı ve örgütlenmelerini yaratarak şehirlerin sonuna kadar taşmıştır.

Bugün tasfiyecilik küçük burjuva ideolojisiyle yapılan hesaplamaya boyundurdur. Bu anlamda da tasfiyecilik bugün esas olarak değerlere, geleneklere, birikimlere yöneliyor. Bu alanda bir tahribat yaratıyor.

Devrimcilerin tasfiyecilik karşısındaki konumlarını savaş gerçeğine, örgüt gerçeğine ne ölçüde adapte oldukları belirtir. Bu gerçeğe adapte olanları; savaşçı, askerlerin ve politikaların gereklerini yadsımayan kavrayamayanlar, değeri, tutarlılıklarını, birikimlerini önemini tasfiyeciliğin, küçük burjuvazinin yılların birikintiyi yol açtığı sorunların sonuçları da görüyorlar.

Tasfiyecilik savaş gerçeğini kavrayamayarak çizgiyi yadsımayacağı; kadroları, kitleleri yadsımayacağı; kafasına estigence

davranarak, dedikodu, spekülasyon ve karalamalar dahil her yola başvurularak gelenekleri, hukuku, kültürü, halkı yadsımayacağı götürüyor.

Evet tasfiyeciliğin, 80'den 93'e varılan süreçte uzatılmasını iyi tanımak ve buna paralel bir tavrı takınmak yaşamın süreçte özel bir önem taşır.

Sınıf mücadelesinin hiçbir alanında, hiçbir anlamda olamayacağı gibi, tasfiyecilik karşısında da tarafsızlık olmaz. Hala hele tasfiyeciliğe devrimci hareketleri bir araya getirmeye çalışmak, mücadeleye, devrimci harekete yapabilecek en büyük kötülüktür.

"Ayrıca her kim Marksist örgüte tasfiyecilere o örgütü tasfiye etmek için her fırsatı veren bir 'platform' teklif ederse, her kim 'birlik' adına sınıf bilinci işlerini büyük çoğunluğunun isteğine karşı koarsa, yalnızca 'birlikle alay ediyorlar.'" (Lenin, Birlik Sorunu, s.17)

Tüm devrimcilerin ve devrimci hareketin birliği kuşkusuz her dönem önmüzdeki aski görevlerden biridir. Ancak aski olundukları süreçte bu noktada atılan her adım önmüzdü yeni bir engel olarak

Birlik büyük bir sorun ve büyük bir slogandır. Ama işçi sınıfı

hareketinin gerekseindiği Marksist'lerin birliğidir.

Ve birlikten söz eden herkese sormalıyız:

Kiminle birlik?

Tasfiyecilerle mi?

O zaman birlikte yapabileceğimiz hiçbir şey yoktur.

Tasfiyecilerle flört yok, toplu örgütün

bozucularıyla diplomatik görüşmeler yok.

yükselcektir. FKBC'dinden Kuruçmece toplantılarında, çeşitli siyasi hareketlerin içinde bugüne kadar gelişen bu tür birlik tartışmalarına değin hepsinin ortaya koyduğu sonuç budur. Ve her zaman söylediklerimiz gibi enerjimizi yoğunlaştıracak, mücadelede başarıya ulaşmak için, mücadelesinin yükseltilmesi, Tasfiyecilik karşısında devrimci hareketin safını korumamız yolu da buradan geçiyor.

"Birlik büyük bir sorun ve büyük bir sorundur. Ama işçi sınıfı hareketinin gerekseindiği Marksistlerin birliğidir. Marksist'lerle, Marksistlerin tahfirleri ve muhalifleri arasında birlik değildi."

Ve birlikten söz eden herkese sormalıyız: Kiminle birlik? Tasfiyecilerle mi? O zaman birlikte yapabileceğimiz hiçbir şey yoktur.

Tasfiyecilerle flört yok, toplu örgütün bozucularıyla diplomatik görüşmeler yok: Bütün çabalar Marksist işlenir, Marksist sloganları, bütün Marksist örgüt çevresinde toplanmakla odaklanılır. Sınıf bilinci işleri tasfiyecilerin isteğini onlara zorla kabul ettirmek isteyen her girişimi bir suş sayacaktır. Gerçek Marksistlerin görüşlerini parçalamaları da suş sayacaktır. Örneğin birliğe temel, sınıf temeli, sınıf disiplini, çoğunluğun isteğini tanımama, bu çoğunluğun safından ve onunla birlikte yapılmış faaliyetlerdir. Biz bütün işçileri bu birliğe, bu disipline, uyumlu faaliyetlere çağırarak hiçbir zaman yorulmayacağız." (Lenin, Birlik Sorunu, s.26)

Polis senaryolarının DGM bile savunamıyor

Palavra, senaryo, fiyasko

"Aksoy cinayetinden sonra bir tek ipuçuna bile ele geçemedi. Emec, Dursun ve Bahriye Üçk cinayetlerinin kimler tarafından işlendiğini gösteren bir tek kanıtla bile ulaşılamadı. On bir yıl önce öldürülen Milliyet gazetesi Genel Yayın Müdürü ve Başyazarı Abdi İpekçi cinayeti aydınlatılmıyormu?"

Muammer Aksoy cinayetinden bir yıl sonra, 31 Ocak 91 tarihli yazısında bunları sıralayan Üçk Mumcu soruyu şöyle yanıtlıyordu:

"Hayır, aydınlanmadı, aydınlanmadığı gibi İpekçi cinayetinin aydınlanmaması için gizli eller bütün kanıtları değiştirdiler."

Bu sorudan ve bu yanıttan iki yıl sonra 24 Ocak 93 günü Üçk Mumcu öldürüldü. Mumcu'nun öldürülmesinden sonra ortaya çıkan tepkiler, "neden hiçbir ipuçuna bulunamıyor" sorusunu, gündemin en ısrarlı maddelerinden biri haline getirdi. Üstelik bu soru sistem için tehlikeli bir soruydu. Milyonlarca insan sadece bu soruyu sömürmek kalmıyordu, sokakları dolduran yüz binlerin sloganını da duyuyordu: "Kahrolsun MIT, CIA, Kontrgerilla!"

"Namus, şeref ve haysiyet" üzerine işte böyle bir ortamda söz verildi. Yemin ettiler. "Katiller mutlaka buluncak" ve "Sözümüz basıldı, Demirel'in, İnönü'nün, Sezgin'in, Menziri'nin açıklamaları ile olup taştan gazete sayıtları, TV haberleriyle çakılacak" diyordu.

"Düşüm çözüldü" örgütleri çokturlardı. Ankara'da ve İstanbul'da yapılan "seri operasyonlar" sonucu "örgüt evlen" basılıyordu, onlarca terörist yakalanıyordu. Polisi hizını alıyordu, yollarıdır çözüldü(eymeyen) fakat meçhul cinayetleri de çözüldü. "Çorap sokuldu" gibi suikastten suikaste, olaydan olaya geçiliyor;

Emec, Dursun ve Bahriye Üçk cinayetleri de aydınlatılmıyordu. Manşetlerde "Üç cinayet çözüldü" yazıyordu.

Manşetlerin, atlatma haberleri, resmi gayri resmi açıklamalar sürüp giderken, hükümetin resmi açıklaması beklenmeye başlandı. "Önemli bazı ipuçları var elimizde. Bu bilgiler ne olduğunu şimdiki sormayın. Birkaç gün içinde açıklayacağız." Hükümetin bu açıklamasıyla bu gün, yarın, öbür gün denile denile yayın hikayesine döndürülen basın toplantısı beklenmeye başlandı. Bu arada Jak Kamhiye yapılan suikastin failini yakalanıverdi.

Nihayet 4 Şubat'ta İstanbul'da yapılan basın toplantısında Sezg'in, "İslami Hareket" örgütünün çökertildiğini, 19 militanın yakalandığını açıkladı. Çetin Emec ve Turan Dursun cinayetlerinin çözüldüğünü, "tektikler olmasa da" gözüklerini yakalandığını söyledi.

Ayrıca "sanıkların, İranlı Ali Ekber Garban'i'nin öldürülmesi, Sedat Simsek'in mezarına patlayıcı yerleştirilmesi ve Jak Kamhiye suikast düzenlenmesi eylemlerine de katılıklarının anlaşıldığını" açıkladı. Muammer Aksoy, Bahriye Üçk ve Üçk Mumcu cinayetleriyle de paralellik kurulduğuna beliten Sezg'in şöyle diyor:

"Böylece bugüne kadar hiçbir ipuçuna ele edilemeyen konuyla ilgili çalımşalar koordineli bir şekilde yürütülmektedir. Bu cinayetler de çözülmüş aşamadır."

Böylece bugüne kadar "Hiçbir ipuçuna ele edilemeyen" pek çok olayı aydınlatılmıyormuş, devlet zın altında birakılmakla şüphelenenler kaldırılmıyordu.

Ama ertesi gün yayınlanan Cumhuriyet'in başlığı aynen şöyleydi. "Laf çok, fail yok."

FAZLA KOLAY OLMADI MI?"

Bazıları bu açıklamaların üzerine atlayıp "politikte ifadelere" dayandırılan bu senaryolara yeni açıklamalar yaptırırken çok kimse yüksek sesle düşünmeye başlıyordu. "Bu iş biraz fazla kolay olmadı mı?"

Birkaç gün bile geçmeden işin kokusu çıkmaya başladı. Daha 5 Şubat günü kimi başlıklarda, çok yazılarda uğrılan hayal kırıklığı göze çarpıyordu.

"Katiller açıklanacak." denilmisti ama ortada bir tek katil bile yoktu. Ortada ise tihbarat yaptığı, gözü döndü örne sürülen vardı sadece. Bir de Jak Kamhiye suikast düzenleyip karncayı bile icnetmeye "tektikler". 4 Şubat günü büyük bir tantanayla tatibotika çikanlar "tektikler" görülmeye değeri doğmuş. Bir teline bile dokunulmıyormuş sokakları, birinin altında Arapça yazılı bant ve ellerinde yine üzerinde Arapça yazılı bulunan kalasnikofkılar ile gözle pozlar veriyorlardı ki, sanki film çekiyorlardı. Olay başından sonuna öyle garipliklerle doluydu ki, "tektikler" sadece adresleri olay yerinde bırakmışlardı. Daha sonra 80-81 yıllarında Kuleli Askeri Lisesi'nde okuduğu ortaya çıkan Can Özbilgen ve diğer "fail" Osman Erdemir her şeylerini "Biz İslamcıyız, sakin başka anlamıyın ha!" diye babıyordu. Sezg'in'in açıklamasına göre sakalları kesecek zaman bulumiyordı.

"Kapsamı açıklama"nın ardından ilk işiğni tektik Ankara'dan Emniyet Genel Müdürü Yılmaz Ergün'dan geliyor. Gazetecilerin "İslami Hareket Örgütü" ile ilgili sorularına "Su ana kadar kayıtlarımda böyle bir örgüt yok" açıklamasını yapıyor, ve "... yani siz de bizim gibi tektizyondan mı öğrendiniz?" sorusunu "evet" diye yanıtlıyordu. Gerçekten de

1992 yılında hazırlanan "İrtica örgütleri raporu"nda böyle bir örgütün adı bile geçmiyordu.

Bu arada yakalanan silah, patlayıcı ve diğer malzemelerin kullandığı eylemler sıralanırken İslami marka olmaksızın bircancının önce Emec cinayetinde kullandığı da söylenmiş, bu yazılı belgelerle yer almamıştı. Sezg'in'in açıklamasına göre Almanya bu silahlı İran "MOD örgütüne" istatmış. Bir gün sonra bu MOD'un Şah döneminin "Ulusal Savunma Örgütü" olduğu ortaya çıkıyordu.

Yakalanan silahlar arasında Çetin Emec cinayetinde kullanılan "Kar maske"lerinin de bulunması çeşitli yorumlara neden oldu. Bir yorum şöyleydi: "Cinayetle kullanılan kar maskei daha esya mı, bu teröristler cinayet kanıtlarını böyle fitna ile saklıyorlar."

DGM SAVCISINDAN ŞOK AÇIKLAMA

9 Şubat tarihli kimi gazeteler bu başlığı kullandı. Hükümetin, işgilen Bakanlar, İstanbul polisinin önce kabası bir anda boşa gitmişti; gerçekten de şok yapıyor. 8 Şubat günü DGM'ye çikanlar 19 terörist'ten ancak 10 tutuklanıyor, 7'si soruşturmanın genişletilmesi ve yeni kanıtlar bulunması için polise ilede ediliyor. İki kişi serbest bırakılmıştı. DGM Başsavcısı Ahmet Köksal, Sezg'in'i yanıtlıyor ve "İslami Hareket Örgütü Yok" diyor.

"Mevcut delillerden belirgin bir örgüt yapıldığı izlenimi edinilemediğinden soruşturmanın bu yönde yapılması, ayrıca ele edilemeyen ve cinayetlerde kullandığı örne sürülen silahların temini, yine Ali Şeker'in ifadesinde belirtildiği, pasaport ile yabancı ülkelere ele edilmesi için 7 sanik Emniyet Müdürlüğü'ne geri gönderilmektedir." Ahmet Köksal sorgulamak üzere DGM'ye getirilen sanıklarla ilgili olarak şöyle konuştu: "Bu delillerle bir suçlama yapılamaz. Ortada bir şey yokken 'onu bunu öldürmüştür' diyebilir miyiz? Diyemem."

Oysa Başsavcı Ahmet Köksal daha bir gün önce buhuk bir özveriyle çalıştığını inandığını Necdet Menzir ve ekibine destek sunuyordu, Milyet'e şu açıklamayı yapıyordu: "Sayın Menzir ve onun polileri, devletimizi yıkmaaya yönelik tüm teröristleri önlemek cesaretiyle giderek görüşünce fiasfada devlatde yürekli davrandı. İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi Başsavcılığı buhuk bir özveriyle çalıştığını inandığını Sayın Menzir'in ve emniyet mensuplarının her zaman yanındadır, yanında olacaktır."

Bir gün sonra karşısına çikanları görünce öfkelenmiş olacak ki, bu kez günün söylüyor: "Bu soruşturma işe kaçmıştı. Hiç de mutad olmadıkları halde, soruşturmayı bizzat ben aldım. Sayın Bakanımız da (Adalet Bakanı) çikanların büyük bölümünün spekülasyon olduğuna hadisenin bağında söyleydim."

Üçk Mumcu da söylemişti. "Devletin görevi bu gibi cinayetlerin kanıtlarını bulmak değil midir? Devlet, 'İslami Hareket' adına yapılan suisturucu takımı silahlarla cinayet işleyen celerlere karşı bu kadar çaresiz midir? Yoksa 'devlet' dedimizmiş böyle aygıt takılan başka suisturucular var da biz mi bu suisturucuları bileyimiyormuz?"

Halk katilleri tanıyor. Adana ve Eskişehir'de aynı tanı:

"Mumcu'nun katili kontrgerilla"

Üçk Mumcu cinayetine tepkiler devam ediyor. Devletin ilk günlerde kontrol altında tutulmuş yandaşlarca çalıştırılan yürüyüş ve mitingler gerekerek kontrgerilla'nın daha fazla tiza teşhir edildiği gösterilere dönüşüyor.

Adana: "İran Diyorosan Bağır, Kontrgerilla Diyorosan Sus!"

6 Şubat günü yaklaşık 15 bin kişinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı. SHP il örgütünün düzenlediği yürüyüşte işçi-memur sendikaları ile demokratik kitle örgütleri de yer aldılar. Yürüyüş hastaneler kavşagından İstasyon Meydanı'na kadar sürdü.

"Kahrolsun Kontrgerilla", "Kahrolsun Faşizm" sloganlarının ağırlık kazanması polis şeffafları rahatsız etmiş olacak ki, kortij devrimci-demokratik bulundugunu yerdan panzehir kasilek kile bölündü. Bu sırada polisin bir kişiyi gözaltına alması "Kahrolsun Devlet Terörü", "İnsanlık İzzatı İhtiyacı" sloganları ile ilgili protesto edildi. Protestolar sonucu panzer geri çekildi ve gözaltındaki kişi serbest bırakıldı.

"Tek Yul Devrim", "Halkın Kazanacağı", "Yaşasın Halkın Adaleti" sloganlarının da atıldığı yürüyüş İstasyon Meydanı'nda yapılan bir konuşmayla bitirdi.



Yürüyüşten sonra, dağılan insanlardan 22'si polis tarafından yaka-paça gözaltına alındı. Gözaltına alınanların 5'i polisten, 12'si nöbetçi savcılardan serbest bırakılarak 5 kişi ise tutuklandı.

Eskişehir: "Kahrolsun, MIT, CIA, Kontrgerilla"

58 demokratik kitle örgütünün elektürdüğü "Demokrasi Platformu" tarafından 7 Şubat günü düzenlenen miting yaklaşık 8 bin kişi katıldı.

"Demokratik ve Laik Türkiye" adıyla düzenlenen mitingde pankart ve sloganlarıyla yer alan devrimciler, kitleyi kontrgerilla hedefine yönlendirmek sistemin, cinayeti İslami çevrelere yükleyen sapırmaları ve "terör" demagogilerine cevap verildi.

Oynanan oyunun çökmesi bile biliyor. Halkın sloganları, devrimcilerin tepkileri gerçeği ifade ediyor.

İşçi sendikaları, Kamu Çalışanları Platformu ve çeşitli demokratik kitle örgütlerinin de katıldığı mitingde "Kahrolsun MIT, CIA, Kontrgerilla", "Kayıplar Bulunsun", "Hakkımız Kazanacak" yazılı pankart ve dövizler de açıldı. Miting sırasında çekilen yanan polis kamerası da "Polis kamerası istemiyoruz" sloganıyla protesto edildi. Ayrıca miting alanında Mücadele gazetesinin kontrgerilla'yı teşhir eden 31. sayısının elden satıldığı.

Cezaevinde "tüneller" saldırısı: 21 yaralı

Özgürlük tutkusu hep sürececek

Buca Cezaevi'nde Devrimci Sol tutanaklarının kaldırıldığı 7. Koğuştaki ortaya çıkarılan tünellerin çalışmaları üzerine 9 Şubat'ta koğuşlara operasyon düzenlendi. İl Jandarma Aley Komutanlığı'ndan da takviye olan cezaevi idaresinin 150 gardiyan birlikte düzenlediği operasyonda 21 tutsak çeşitli yerlerinden yaralandı. Saldırı sonrası hücrelere konulan tutsakların arasında ağır yaralıların da olduğu öğrenilirken 250'yi aşkın siyasi tutsak aynı gün süresiz açlık grevine başladı. Ayrıca cezaevi idaresince bazı tutsakların başka cezaevlerine sevk edildikleri de öğrenilen bilgiler arasında.

Saldırı sonrası müvekkillerinin can güvenliği hakkında bilgi almak isteyen İzmir Çağdaş Hukukçular Derneği Şube Başkanı Mehmet Yatar ve bir grup avukata bilgi verilmekten, tutsaklarla görüşme talepleri reddedildi. Tüm başvurularına rağmen tutsaklarla görüşülürmüyken avukatlar savcının tevrini "savcının hakkını" olarak değerlendirildi. Savcılık tarafından yürütülen tünellerin soruşturması ifadelerine başvurulmak istenen tutsakların sorguları arasında müvekkillerinin yanında olmak isteyen ve yasaşı hatırlatan avukatlara Başsavcı "Böyle bir yasa hatırlatıyorum" cevabını veriyor. Savcılık tarafından soruşu alınmak istenen siyasi tutsaklar ifade vermeyi reddettiler. Avukatlar basına yaptıkları açıklamada müvekkillerinin duruşmalarına çıkmadığını ve bunun da yasadışı olduğunu belirttiler. Avukatlar ayrıca cezaevi idaresinin tünelleri bahane ederek siyasi tutsakların 50'li günleri varan açlık grevleri ve direnişleriyle kazandırdıkları hakların gaspına çalışıldığını söylediler.

Koğuşlara düzenlenen saldırıda yaralanan tutsakların isimleri belirlenmediği kadirıyla şöyle: Ali Rıza Kurt, Ümit İler, Mesut Koca, Mesut Öz, Ali Teko, Vedat Savcı, Ümit Doğan Gönlü, İbrahim Serel, Bülent Pak, Mehmet Güvel, Erdal Arkan, Kağan Toksay, Hüseyin Kurt ve soyadı belirlenemeyen Mahir... Yaralıların durumları hakkında hiçbir açıklamaya yapmayan cezaevi idaresi düzenlediği saldırıyı meşrulaştırmak için isyan görüntüsü vermeye çalışıyor.

9 Şubat günü çıkarıldığı İzmir Devlet Güvenlik Mahkemesi'nden tahliye olan bir siyasi tutsak yaşadıkları göyle anla-



Buca tutsaklar özgürlüğe açıldılar, şimdi direniyorlar.

ıyor: "9 Şubat günü 6. ve 7. koğuştan 4 arkadaşımız bir şekilde tek kişilik hücrelerimizin uzun süresi nedeniyle ancak akşam 17.30'da cezaevine döndük. Cezaevinde öğleüstünü bir durum vardı. Bütün gardiyanlar cezaevindeydi. Arada tutsakların çıkış kapısında koğuşlara giribilmeleri için 3 bölme geçmesi gerekiyordu. Genellikle bu bölme kilitli olmazdı. Bizi uzun süre koğuşlara göndermediler. Bizlere sadece 7. Koğuştan feshedildiğini, orayı boşaltıldığını söylediler. Daha sonra uzun bir beklemeden sonra son bölmeye ulaştık. 6. koğuşa geldikçe içerisi, kapının önü yüzlerce gardiyanla doluydu. Arama adı altında operasyon için gelmişler. Bizleri (6. Koğuştaki kalan 21 kişiyi) alt kata yemekhaneye indirdiler. Ayrıca bizlere saldırı için sürekli bahaneler arıyorlardı. Yarım saat aşığıda beklemelemeden sonra koğuşa girdik. Bizlere saldırıldılar. Fakat öfkemleri yatakları dağıttılar, mutfaktaki yiyecekleri birbirine katarak, kütüphanemizeki kitapları yırtarak gıdirmeye çalıştılar.

Arkaadışların anılatıklarına göre biz mahkemeden çıkış öncesi Ali Rıza Kurt, Ümit İler ve Vedat Savcı'ya göğüs kimeği istediğini bahane edip koğuştan çıkartıyor ve bir daha da alınıyor. Daha sonra 6. ve 7. koğuşa havalandırma kapıları kapatılıyor ve gardiyanlar ellerinde kalas, sopa ve sandalyelerle saldırıyor-

lar. Uzunca süre bir saldırı sonrası 21 kişiyi yaralı bir şekilde tek kişilik hücrelere atıyorlar. Durumları hakkında en ufak bir bilgi yok.

Bu saldırının sorumluları Savcı Yaşar Aslan, 1. Müdür Mehmet Akınca, 2. Müdür Osman... Bağdadyanlar Sefer..., Gazici... ve saldırıya katılan tüm gardiyanlardı. Şu anda 21 kişi hücrelerinde kalmıncıyca kadar Buca Cezaevi'ndeki 48 Devrimci Sol tutsağı çekersiz, susuz sü-

EHADKAD açıldı
"Onlar kapatıkça biz açacağız"

Elazığ Halkı ile Dayanışma ve Kültür Araştırma Derneği EHADKAD 5 Şubat günü, bir aylık aradan sonra 10. defa açıldı. EHADKAD geçtiğimiz ay keyfi gerekçelerle kapatılmıştı. Ancak Elazığ polislinin tahammülsüzlüğüne Elazığ halkı kararlılığıyla yanıt verdi ve demeklerini yine açtılar. Açılış günü Kona Berlin bir dinleti sundu. EHADKAD'lılar yaptıkları konuşmalarla Elazığ halkının her türlü sorununu peşinde, onların yanında olacaklarını belirttik, "Bizleri, derneğimizi kapatmakla, gözaltına almakla, tutuklamakla susturacaklarını sananlar alandıyorken, Her evin bir EHADKAD olduğunu düşünemiyorlar. Onlar kapatıkça biz açacağız. Çünkü biz halkız, bizi yıldıramayacaklar." dediler.

resiz açlık grevlerinde."

Devrimci tutsakların özgürlük ve mücadele tutkusu hep sürececek. Buca burlardan sadece bir halkıdır. Çoğullarıyla birtek tümeklem bilmeyen inanç ve kararlılıklarıyla özgürlük haklarını kullanacaklardır. Tutsaklıklarını süresince sıcak mücadelelerini içinde yer almay, etki hatiri-dama alma arzusu hiç sona ermeden oligarşinin zindanlarında birkımdan usanmadan hep şu sözü viyileyecekler: "Arma bir gün mutlaka."

Diyarbakır Cezaevi'nde tutsaklara saldırı ve açlık grevi

Diyarbakır Cezaevi'nde idarenin tutsakların haklarını gasp etmesinin ardından 9 Şubat günü komandolarla birlikte gerçekleştirilen operasyonda çok sayıda tutsak yaralandı. Tutsaklar başkaları protesto etmek için süresiz açlık grevine başladıklarını açıkladılar.

Cezaevi idaresinin, tutsakların görüş günlerini kısıtlaması, yemek alımları durdurması, temsilcilik ve koğuşlar arası misafirlik hakkını gasp etmesinin ardından bine yakın tutsağın bulunduğu cezaevinde komandolar tarafından operasyon yapıldı. Başlangıçta subay ve astsubaylarla birlikte askerler tutsaklara cop, palaska ve sopalarla saldırırlar.

Diyarbakır 1 Nolu E Tipi Cezaevi tutuklu temsilciliği tarafından yapılan açıklama

lamada "Dışarıda halkımız ve içeride bizlere yönelik tüm bu uygulamaları protesto etmek ve gasp edilen haklarını geri almak için 8 Şubat günü başlatmış süresiz açlık grevini devam ettiriyoruz" denilerek kamuoyu duyurılı olma ve kendilerine destek vermeye çağıldı.

Açlık grevi, itirafından dışındaki tüm tutsaklar tarafından halen sürdürülüyor.

Cezaevinde açlık grevinin başlamasından ardından 9 Şubat günü yeni bir operasyon gerçekleştirilen subay ve askerler daha da azımlanarak 50'yi aşır 200'e yakın kişinin yaralanmasına neden oldular. Yine aynı gün mahkemeye götürülen tutsaklar da askerler tarafından dövüldü.

Polislerin sigorta dopingi

Adana (Mücadele)- Halka karşı görevlerini "hakkıyla yerine getirdikleri" için Gaziantep Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı 60 polis memuru, Aras Sigorta Şirketi tarafından bir yıl süresince ücretsiz hayat sigortasıyla ödüllendirildi.

Polislerin sigortalımasını nedeniyle yapılan törende Gaziantep Aras Sigorta Şirketi Başkanı Recep Birsın Özcan "Allah, polisleri görevleri gerektirmesinin" sözleriyle kaygısını dile getirdi. Aras Sigorta Müdürü Orhan Arun ise törende yaptığı konuşmada ödülleri halka "polis" görevlerini hakkıyla yerine getiren polise "çam sakızı çoban armağını" olduğunu söylüyordu.

Merak ettiği bir bakımla var. Acaba bu şirket, sigorta kadar halkın üzerinden terörünü emik etmeyen, devrimcilerin katlinde sorumlu olan polisle-

rin can güvenliğini neden bu kadar önem veriyor. Acaba şimdiye kadar kaç işçinin can güvenliğini sağlamak için sigortalı yaptı da işkencilerin can güvenliğini düşündüğü?

Gaziantep Emniyet Müdürü Yahya Soy da önce "ağır işlerde çalışan polislerin sigortalı yapılacağını" söylüyor. Yani önce işkenciler, kafa-göz patlatmakla üzerine olmaıyın Çevik Kurvet gibi ağır iş görenler sigortalı olacak. Böylece gözaltında kayıplar, yargısız infazlar, işkencide ölümler daha da artacak. Çünkü teklifin ağır işçilerin arkağı gözleri arakada kalmayacağı için daha rahat çalışacak. Canını daha ortaya koyup hizmet ettiği devlet tarafından sadece bir kol satışıye ödüllendirilip köşeye atılacak da garantili olacak artık.



7 Şubat akşamı Karacaahmet Mezarlığı'ndaki Devrimci Sol Şehitliği polis tarafından bir kez daha tahrip edildi. Mezarlığın tahrip edildiği haberi alıan ÖZGÜR-DER'li arkadaşlarımız 9 Şubat'ta şehitlerin başımızdaylar. Mezarlık Müdürlüğü'ne zabıt tutturun akiller şu duyurusunda bulundu. "Onlar ne kadar saldırırlarsa saldırımlar, bizler evlatlarımızın kardeşlerini taleyleyip taşlarını yeniden dizeceğiz." dediler.

İzmir Belediyesi'nde özelleştirme sonuçları

Tekellere kâr aktarımı ve işçi kıyımı

"Halka hizmet, önce insan" diyerek seçimleri kazanan SHP'li belediyeler, belediye kuruluşlarını özelleştirme operasyonlarını hızlandırdılar. Amaç, belediye kuruluşlarını "hizmet" alanına giren geniş yığınların taleplerini karşılamak, bu kârları tekelilere aktarmak oluncu her yola başvurmamak mubah sayılıyor.

İzmir'in SHP'li belediyeleri bunun için daha çok "zarar" ediyorsa gerekçesini kullanıyorlar. Özellikle de zorunlu hizmetlerin özelleştirilmesi veya şirketleştirilmesiyle, belediyeler bu kurumların yükünü sırtından atıp, cepelerini doldurmaya çalışıyorlar.

İzmir'in müstesna Belediye Başkanı Yüksel Çakmur döneminde şirketleşme furuya geçirmiş, hemen hemen her hizmet dalında bir şirket kurmuştur. İZPAŞ (Fuar, Pazarlama, Eğlence Yerleri), TANSAS (Gıda Bakkalıye Ürünleri Tesisi), İZULAŞ (İşletme Otobüs İstasyonları Makine Teğizat Satın Alımı, Benzin İstasyonları), İZRAY (Metro Yapımı, Çevre Düzenleme, Planlama Satış), İZKENT-İZKONUT (Toplu Konut Yapı-Satımı), İZBETON (Beton Yapımı Asfalt Feni İşleri), İMAR LİMİTED (İşyeri İmar-Mühendislik, Rekamlarlık), İZBAK (Makine Otobüs Parga İmar-Satın Alımı) kuruluşları arasında başlıdılar. Toplu işçilerden de her işçi ücretlerini ödemeyerek, birim alanlarını köpüklerle, tasfiye ederek şirketleşmek için uygun zemin hazırlanmış... Ve bu zemin üzerinde belediye kur-



Geçtiğimiz yıl, İsten atılan belediye işçileri "uzun yürüyüş"le yeni bir deneyimin yaratıcısı oldular.

İşçileri yerine, şirketleşme yöntemine aynı hizmet alanında rakip kuruluş geliştirilerek hizmet sahaya salınmaya başlanmıştır. Bu yüzden İzmir'de tam 3 yılda 5000 belediye işçisi 13 ve 17, maddeden işten atılmıştır.

Bunun yanında 13 maddede dayanılarak iş akitleri feshedilen sendikali işçiler, şirket kuruluşlarında değişik ücretle sendikası kaldırılmaya zorlanmaktadır. Bu şirketler belediye başkanları, Meclis üyeleri ve onların yakınları için kazanç kapısına dönüştürülmüştür. Özelleştirme sonucu kurulan şirketlerin yönetime kurulu Meclis üyelerinden oluşturulmakta. Bunların aylık ücretleri Meclis üyeleri hariç 20 ila 30 milyon arasında değişmektedir. Ayrıca belediye başkanı her şirketin doğul başkanı sayılmaktadır. Her şirket başkanlığından 30 ila 50 milyon arasında "küçük bir meblağ" ücret alınmaktadır. Araştırma kredi alımıyla emperyalist tekelilere ve bankalara trilyonlarca lira borçlandırılmaktadır.

Belediye şirket ve kuruluşlarına araç, ürün, hizmet pazarları bazı yerli ve yabancı şirketler sunurlar. Mercedes Benz, Man, Daf, İkarus, Sancı, BMC, Yapı Kredi, Lever, Turay, Piyale, Pirelli, DYO, Shell, Oyak, Kök, Sabancı ve Eczacıbaşı şirketler grubu, Çukurova, ABM, OECD, IMF vb. Yerli-yabancı bankalara olan bu şirketlerin kuruluşları değişik, onunla aynı alanda bulunan belediye kuruluşlarının sırtına yüklenmektedir. Halkpik, sosyal adalet kalkınıya halkın karşısına çıkıp oy isteyişleri, şimdiki köprü bağlarını tutmanın rahatlığı halk ve devletin olanaklarına nasıl köye dönüşlerini pratiğini gözlemletmektedirler.

Bu büyük boyutlu belediye hizmetlerinin yerli-yabancı ortaklı emperyalist şirketlere yaptırılması hırsızlıktır. Bu alanlarda belediyelerin hizmetleri sürekli yapılan zamlarla halkın sırtına bindirilmektedir. Belediye hizmetlerine yerli-yabancı sermayenin hisse ortaklığının önünde hiçbir engel yoktur. Nitekim bazı kuruluşlarda yerli sermayenin ortaklığı vardır. ②

Tekelci sermayeye yeni pazarlar açmanın adı: Özelleştirme

Kısaca, kamu (devlet) mülkiyetinin veya yönetiminin kamu ya da tamamen özel sermayeye aktarılması olarak tanımlanabilecek olan özelleştirme, bugün öze günderimin başlıca maddelerinden bir durumdur.

Özelleştirme düşüncesi 1930'lar'da KİTlerin oluşturulmaya başlanmasıyla birlikte ortaya atıldı.

Uzun bir tek parti dönemi sonrası iktidara gelen Demokrat Parti, özelleştirmeyi de programına aldı. Hükümet programında, kamu karakteri taşımayan alanlara devletin yatırım yapmaması gerektiği ve ana sanayi olmayan KİTlerin ise öze devredileceğini koyular daha sözde kalmıştı. Bunda ikinci Dünya Savaşı'nın etkilerinin üzerinden atılmaması olan sermayenin, yatırımlara karşı ürkekliği ni sürdürmesinin büyük bir payı vardı. Aksine Demokrat Parti döneminde KİTler gelişmiş, yeni KİT yatırımları yapılmıştır.

50'li yıllar özelleştirme denilip KİTlerin yaygınlaştığı yıllar olarak geçmiştir. Özelleştirmeyle ilgili en geniş yasa 1964'te yürürlüğe girmiştir. Yürürlüğe girmesiyle, kamu daha önceki birçok karar gibi onun da kaderi kaderi üzerinde kalmaktan kurtulmuştu. Bir yandan sermayenin ürkekliği, diğer yandan özelleştirme karşı oluşturalar son kamuoyu, atılacak adımları engellemeye önemli olmuştur. Neredeyse o yıllarda özelleştirme "vatan halini" ile eşdeğer tutulmuştur.

Özelleştirimin miladi 1980'dir. Ülkenin ekonomik, siyasi ve toplumsal tüm değişimlerinden asker postallarıyla geçmiştir. 24 Ocak Kararları asker postallarıyla sağladığı "huzur ve güven" ortamında hayat hakkı bulmuştur. 24 Ocak Kararlarında ekonomiyi batışa sürükleyenlerin başında görülen KİTlerdir. KİTler haraç mezarı elden çıkarılmadılar. Böylece öncelikle "zarar" eden KİTlerin tasfiyesi, ürettiği mallardaki sübvansiyonun azaltılması ve kamu harcamalarının kısılması gündeme sokulmuştur.

Yine asker postalları arasında yapılan, halkın "hür iradesini" bildirmediği 83 seçiminde iktidara gelen ANAP daha hızlı özelleştirmecilerdir. KİTlerin hızla elden çıkarılması bir yana, köprü ve yollar da özelleştirmeye girilmiştir. IMF böyle isteseydi, IMF'nin bir dediğini iki etmeyen ANAP'a bunu yerine getirmek düşer.

ANAP döneminde KİTler hiçbir dönemde işi görülenmiş şekilde yere yere vurulmuş, ekonomideki güden ne varsa KİTlere bağlanmış. Enflasyoncu, düş borcun, iç borcun, bütçe açığının nedeni KİTlerdir. KİTler devletin sırtındaki kamburdu. Bu ne kambur atılmadan ekonomi-

nin düşürülmesi, sokakları insanın kafasına yerleştirilmesi ya da tamamen özel sermayeye geçişti. KİTlerin özelleştirilmesini vatan hainliğiyle özdeş gören düşünürün sözcüğü bu ka- rara katılır. KİTlerin özelleştirilmesinin neticelerini anlatıla bitiremezler. Bunlara birlikte KİTlerden hazine desteği hızla çekilir ve teknolojik yenilemeye ter edil. Yüksek faizle kredi almak zorunda bırakılan KİTler, teknolojik duraksama ve gerilemeyle birlikte verimsizleşir ve zara- rına doğru hızla koşmaya başlar. Böylece devletin sırtındaki "kambur" bir şeyleyle güsterilmiş olur ve bu kamburdan kurtulmanın ilk çaresi ise her derde deva özelleştirme bulundur.

ANAP iktidarı döneminde meyanlardaki "Milletin malını kimseye verdimiz" deyiş aynı kesme muhalefet partileri DYP ve SHP iktidara gelince söylediklerini bir kenara koyup ANAP'ın bir- raklığı yerdere işi koyulur. Tekelci burjuvazinin gündemi özelleştirme, iktidarlardan da ekonomideki gündemi enflasyoncu- kile özelleştirme oldu.

IMF ve Dünya Bankası'nın talimatları yeniden ele alınarak Tansu Çiller'in ellerine bırakılır. Tansu Çiller'in özelleştirme politikasını gözetken görevi çalışmaları ağır aksak işlese de, ilk elden TÖYÖK oluşturulması kararlaştırılır. Hükümet, sendika ve üniversite temsilcilerinden oluşacak bu kurul, özellikle zarar eden, verimsiz KİTleri özleştirip yönetimini profesyonel yöneticiler geçirmeyi planlar. "Önce özleştirip, sonra özleştir" KİTleri tekeli burjuvaziyeye peşkeş, çekilmesini sloganıdır.

Bugün hükümet sözcüleri özelleştirimin nedevini KİTlerin zarar etmesi, devletin sırtındaki kamburdan kurtulması diye gösteriyorlar. Ancak, özelleştirilme, satışa sunulan bütün KİTler devletin sırtındaki kamburu besleyip büyütme, ekonomiyi daha da batışa sürüklemeye başka işe yaramıyor. İşin asıl dikeci kayı- ni ise, özelleştirilmeyle sağla- nan gelirin yeni yatırımlar yerine ya batık şirketlerin kurtarımı için sermayenin emrine verilmesi ya da bütçe açığının kapatılmasına kullanılmasıdır. Toplumun onları- cı yığıl birkim, alın ten çevrilir onurları yine tekeli burjuvazi- nin önüne serilmektedir.

KİTlerin verimsizliği söylemi ise devletin yalanlarına bir yenisi- ni eklemek anlamına geliyor. Ya- pılan araştırmalara göre emek verimsizliği endeksi özel sektörde 1982'de 103 iken, 1986'da 136 olmuştur. Halkın kamu (devlet) sektöründe ise 1982'de 125 olan emek verimsizliği endeksi 1986'da 160'a çıkmıştır. Emek KİTlerde daha verimlidir. Bu rakamlar

bile ülkeyi yönetenlerin halka karşı nasıl bir ihanet içinde olduklarını birer açıkliği ortaya koymaktadır. Bunun için PTT ve THY gibi pek çok kamu (devlet) kuruluşu, ilk 500 şirket sıralama- sında yer almaktadır. Özelleştirme, bugün bir siyasi tercih. Devletin denetimindeki pazar ve kaynakları, özelleştirme adıyla uluslararası tekelere ve işbirlik- tekeli burjuvaziyeye açma operasyonudur.

Koalisyon hükümeti iktidar koltuğuna oturur oturmaz Dünya Bankası ve IMF ilk iş olarak "KİTleri özelleştirin ya da kapatın" emrini verir. Üstelik, tavsiye- de bulundukları bu "istisna" paketi uygulamadığı takdirde, her zaman olduğu gibi verecekleri kredi limitlerini düşürcekleri tehdidi de eksik etmez. Bukemideki bileği öpmekte üstüne olma- yan Demirel'e IMF ve Dünya Bankası'nın blegini öpmekten başka yapacak bir şey kalmıyor.

ANAP hükümetinin Dünya Bankasıyla geçtiğimiz Eylül ayın- da imzaladığı 300 milyon kredi anlaşması Demirel hükümetine onaylandı. Böylece Dünya Bankası verdiği kredinin karşılığı olarak Türkiye'deki elektrik fiyatları- nı ve TEKİF'e personel politikası- nı belirleme hakkına sahip oldu. Türkiye % 5.5 kalkınma hızına sahipken, aynı Türkiye- de % 8'lik bir borç ödemek zo- rundadır kalıyor. Bu demektir ki, her geçen gün kalkınma hızının öz- değinde bir borç batığına gömülü- yoruz.

Kendi ayakları üzerinde zor- duran, bir yanyıla her uluslararası tekelere bağımlı kalmış olan tekeli burjuvazi, KİTlere çok- luk uluslararası tekelere ortaklık ilişkileri içinde talip oluyor. Geçtiğimiz günlerde satışa çıkıla- nın USAŞ'ın İskenderun Hava Yolları, çimento fabrikası (Ankara, Balıkesir, Trakya, Söke, ANSAŞ A.Ş.) Fransızlar talip ol- du. Anayasa Mahkemesi USAŞ'ın satış kararını iptal eder- ken, çimento fabrikaları da Anaya- sa Mahkemesi'nin kararını beklemektedir. İşin diğer ilginç yanı, iktidarı kamu kuruluşları- yı elinden çıkarmaya çalıştığı KİTlere batı ülkelerinin kamu ku- ruluşlarının talip olmasıdır.

Tıkanan ve tedavimeye başla- yan çarpık kapitalizm, piyasası- zı denizlerine nefes alırmak, krizi- biraz da olsa geçiştirebilmek için çare olarak bayvurdıkları özelleştirme olanı da, bu piyasası- zı denizlerine kurtarmaya çalışıyor.

Siyasi iktidarlardan apahığına çeviren KİTlerin özelleştirilmesi- çik kıyımları, milli gelir dağılımı- nın bozulması, pahallılığın artma- sıyla her zaman olduğu gibi un- luran emekçi halkı kıcanlaştırdığını göstermektedir. ②

Savaş Karatay son dört ayda 38 defa gözaltına alındı

"Mücadele'de çalışmayı bırak, seni öldürürüz!"

İzmir Siyasi Şube polisi, muhabirimiz Savaş Karatay'ı neredeseyse gündüleri yerde gözaltına alıyor. Evinden ya da bürden çıkıyorkan, yolda yürürken, otobüs garajında, haber izlerken defalarca gözaltına alındı. Zorla götürüldüğü İzmir Emniyet Müdürlüğü Siyasi Şube'de askıya alındı, elektrik verildi, bu kaleplere yatırıldı. Daha kaçınıldı ve sakağına silah dayanarak muhabirlik teklif edildi. Gözaltından ya da büro telefonundan defalarca tehdit edildi, ifkenceciler: "Seni ve aileni yok ederiz" dediler, "Mücadele satmayacaksınız" dediler, "Çalışmayı bırak, seni öldürürüz" dediler... "Seni gördüğümüz yerde yine gözaltına alacağız" dediler...

Defalarca suç duyurusuna bulunduk, ama İzmir Cumhuriyet Savcılığı, temsilcimiz hiçbir başvurusuna yanıt vermediği gibi temsilcimizin Adli Tıp'a sevk edilmesi talebini dahi geri çevirdi. 2 Şubat'ta gözaltına alınan muhabirimiz İzmir Siyasi Şube polislerinin "Mücadele'de çalışmayı bırak, seni öldürürüz"

tehditleri altında yine ifkencecen geçirdi. En son Buca Cezaevi'nde tünel çıkması üzerine, alman muhabirimiz, bir gece gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldı.

Cumhuriyet Savcılığı ise suç duyurusuna hiçbir şey yapmayarak hangı tarafta yer aldığını bir kez daha sakağına ortaya koydu. Büroyu sürekli olarak telefonla arayan ve tehditler savuran İzmir polisi muhabirimizi yerli yerisi karakola çağırıyorkan, şehir dışına çıkarken kendilerinden "izin" almaması istiyorkan, '92 Şubat'tan bu yana İzmir büromuzda çalışan temsilcimiz Savaş Karatay, yalnızca son dört ayda 38 defa gözaltına alındı. Gözaltından birçokunda resmi olarak tutanak dahi tutulma gereği duyulmadık, gecenin bir vakti sokak aralarında serbest bırakıldı. Kendisinden günlerce haber almadığımız temsilcilerinde aradığımız İzmir Emniyet Müdürlüğü ya da mahalli karakollar, her seferinde aynı yanıt verdiler: "Burada yok". Oysa gözaltına alındığını tank önlerinde yazıyordu. Serbest bırakıldığında ise hakkında

düzenlenmiş bir tutanak dahi yoktu ve savcılığa da sevk edilmediği. Buna gerek yoktu; çünkü, nasıl olsa ilk gün bile geçmeden yeniden gözaltına alacaklardı.

Muhabirimiz gözaltılara o kadar sık tekrarlanıyordu ki, bazen bize ulaşan bir gözaltı haberi için yapmaya hazırlanmışımız basın açıklamasını daha bitirmeden serbest bırakılıyor, hatta yeniden gözaltına alınıyordu. Temsilcimizin ölümüne tehdit edildiğini öğrendiğimizde o, tekrar gözaltına alınarak daha kaçırılıyor, sakağına silah dayınıyordu.

Mücadele çalışanı bir sosyalist basın emekçisi olmak, halkın ve devrimcilerin yükselen mücadelesinin sesi olmak; geçekünde emekçilerin, direnen işçilerin, Buralı devrimci tutsakların soluk alkı vermek bedeli ödemeyi gerektiriyorkan, Bu bedeli gözüktüne alınmak, belki ifkenceli sorgulardan geçirilmek, tutuklanmak, Muhabirimiz bu bedeli fazlasıyla ödüyorkan, Bu bedeli ödeyecekler oldukça İzmirli emekçilerin ve Mücadele'nin sesini kısmaıy başlarmayacaklar. ◆



Savaş KARATAY:
"Biz buradayız, olmaya devam edeceğiz"

Son gözaltıları birlikte, muhabirliğe başladığımızdan bu yana gözaltı sayısı 38'ye ulaştı. İlk alındığımda İzmir polisinin açığızla olan daha kaçırıp silah dayayarak muhabirlik teklifleri ile karşılaştım. Olmayınca bu kez de psikolojik savaşı kendilerinden yana çevirmek kaygısı ile saldırıları eve telefon etmelerle devam etti.

Şubede ilk gözaltılarımda hiçbir şey yapmayarak, yani papaz rolü oynaman çağrılarında defalarca karşılaştım. "Dursun Karatay!!", "Devrimci Sol hareketiye bağın var. Sorumlularıyla görüşüyorsun." demogojilerle birlikte sistemli olarak ifkence yaptılar. Elektrik, askı, buz kalbı, asit ve bu kadar maddelerde tehdit, hayalın burnuna, tazyikli su gibi tüm ifkence yöntemlerini üzerinde denediler. Tüm derterli benden bir ifade almam.

"Bak Lenin heykelleri yıkılıyor, daha siz nele uğraşıyorsunuz." diyen ifkenceciler, ben de "Daha büyüklerinki dizeceğiz." yanıtını verdim her seferinde. "İzmir'den gideceksin." temin burada barmırmayacağız." tehditlerine yanıtım hazır: "Sizin sorununuz varsa siz gidin. Biz buradayız ve olmaya devam edeceğiz." ◆

Mücadele İzmir'de, Malatya'da... Mücadele okullarıyla kucaklaşıyor...

Gazetemiz, İstanbul, Ankara, Bursa, Samsun, Elazığ ve Adana'dan sonra İzmir ve Malatya'da da meydanlarda okullarıyla buluştu.

Halk gazetemizi İzmir'de de sahiplendik. EYO-DE'li öğrenciler 5 Şubat'ta Konak Kemeralı girişinde Mücadele gazetesini satıyor. Gazetemiz İzmir'de beklenenden üzerinde bir ilgi görüyor.

EYO-DE'li'ler gazetemizin satışına haliken ilgisini şöyle anlatıyor: "Önce bir işçi geldi çiknerek, kendisine dostça gülmeyen dört gençi görüncükken ilgilerini yerini gülmemseye ve coşkuyla bıraktı. 7000 lirası uzatarak seviniç bir gazete aldı. Sonra yaşlı bir anne, emekli bir öğretmen geldi." EYO-DE'li'ler bir ananın "Sizi doğuran analar der görmesin." sözlerinin coşkunlarını bir kat daha artırdığını belirtiyorlar.

"Satış sırasında bir anda etrafı saran siyasi polisler, halkı yoğun ilgi karşısında kendileri müdahale edemeyince, bu kez zabıta memurları öne sürmeye kalkıştılar. Halkın rahatsız olduğunu bahane ederek gazete satışıını engellemeye çalıştılar zabıtarların çabaları da Mücadele'nin halkta bütümlenmesini önüne geçemedi."

Malatya Mücadele çalışanları ve okulları da gazetemizi daha geniş halk tabanına yaymak için mahallelerde satma karar almışlardı. Haftalığa geçişle birlikte bu kararlarını uygulamaya başlarmay Malatya Mücadele çalışanları ve okulları, elden gazete satışıını bugüne dek kesintisiz bir şekilde sürdürdüler. Hedefleri Malatya'nın her mahallesine, her sokağına, her evine girmektir...

Mücadele'yi mahallelere, sokağa, evele taşıyan okullarımız, kendilerini yönettiğimiz sorulan şöyle yanıtladılar:



Mücadele: Gazeteyi satarken halkın tepkisi nasıldı? Mücadele'yi en çok kimler satın alıyor?

Eftal: Öncelikle şunu belirtmek istiyorum. Ulaştığımız insanlar gazetemizi almamaları da bize karşı sevecen davranıyorlar. Biz evlere davet ederken, "İşümüzünüzü, gelin için isin" diyenler oluyor.

Esat: Ben gazetemizi inararak okuyorkan aldığımız bilgileri başkalarına paylaşmak ve daha fazla insana ulaştırmak gerektigine inanıyoruz. Bunun için yaklaşıp bir aydır, Mücadele gazetesinin sokakta satılması işine katılıyoruz. Gazeteyi satarken halkın bize karşı ne kadar sıcak davrandığını gözlemliyoruz. Kendimizi geliştiriş, halkı tanyor ve nasıl ilişki kuracağımızı anlıyoruz.

Erdal: Halkımız bir aralığı içinde. Sorunlarımızı çözümlenmeyecek birleştiriyorlar. Gazeteyi satarken halkın düzenden bir umudun kalmadığını yakından gördük. İlginç gelişmeler de yaşıyoruz değiliz. 29. sayıyı satarken "Kadınlar Yarınları Kendi Ellerile Kuruyorlar 2" yazısını go-

ren bir bayan, ilk başta 2 yazısından dolayı bize, "Siz kadınları ikinci sınıf vatandaş olarak mı görüyorsunuz?" diye tepki gösterdi. Ben de tam tersine kadın erkeğe eşitliğin, omuzdağışını savundumuzu belirttim. Bu defa "Bir dakika bekle" dedi ve bir süre sonra elinde bir tabak baklavayla gelsi.

Mücadele: Satış yaparken sizlere herhangi bir müdahale oldu mu?

Kemal: Ben de defasında gözaltına alındım. Bir apartmana girmek üzereyken bir ekip otosu önümü kesti. Polisler arabaya binmeyi istediler. Onlar beni zorla arabaya koymaya çalışıldıkken "Faşist köpekler beni götürüyor." diye bağırıyordum. Sonra karakola götürüldüm. Polis gazetemize ile o koyarak beni serbest bırakmadı. Gazetemizi almamdan gitmeyeceğim dedim. Komiser, "Yarın bir memur Mücadele'ye getirir bırakır. Toplatılı toplatılmadığına bakacağız" diyerek benim çıkmamı istedi. Ben çıkmayınca zorla dışarı atıldı. Bir sonraki hafta alındığı yerde giderek satışa devam ettim.

Mücadele: Son defa söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Erdal: Bizler Malatya Mücadele çalışanları ve okulları olarak, tüm büro çalışanlarına, okullarımıza ve Mücadele'yi sahiplenmiş tüm arkadaşlara sesleniyoruz: Olgarışın sosyalist basın üzerinden saldırılarını artırdığı, gazetemize halk arasındakı bağları koparmak için tüm terörünü muhab saydığını bu dönem; bizler düğmana intik gazetemizi sokaklara taşımalı, caddelede, mahallelerde satmalı, meşruluğumuzu haykırmalıyız! Halkımız bizi sahiplenince, Onlardan öğreneceğimiz, alanda öğreneceğimiz çok şey var. ◆

Samsun'da Mücadele satmak gözaltı nedeni

Samsun (Mücadele): Gazetemiz çalışanları ve okullarından sonra, Samsun'da şimdi de Mücadele satan bayır gözaltına alınıyor. Özem Bülent sahibi, geçişimiz hafta polis tarafından gözaltına alınarak Mücadele gazetesini sattığı için, Devrimci Sol örgütüyle bağlantısı araştırıldı.

Adının açıklanmasını istemeyen Özem Bülent sahibi, daha önce çok-senet materyaliyle ilişkili olduğunu bilinen ve gazetemizin çalışanlarını engellemek için ellerinden geleni yapan Çepni ailesinden Dersin Ticaret adı ayakkabı mağazasının sahibi Yaşar Çepni tarafından tehdit edilmiştir. Yaşar Çepni, Mücadele gazetesinin hiçbir yerde satılmamasını istemiyordu. Bülent sahibinin her türlü yayını satabileceğini, kimlerin engel olamayacağını belirtmesi üzerine başlarmay tartışma, çevredeki esnafın gazete bayırı desteklemesi üzerine son ermiştir.

Bu olaydan bir süre sonra, Dersin Ticaret'in molotofları üzerine, Yaşar Çepni, Özem Bülent sahibinin dükkanını molotoflağın öne sürerek polis ihbar etti. Polis tarafından gözaltına alınan bayırın sorgulanmasında, Mücadele gazetesini çalışanlarını resimleri göstererek, "Bu teröristler için ne? Devrimci Sol örgütüyle bağlantısı ne?" sorularının sorulduğunu öğrendik. Mücadele gazetesini satmaması için tehdit edilen bayı, baş saat sonra serbest bırakıldı. ◆

Çok kanallı tekseslilik

Özel radyo yayın karnamesi sürüyor. Yasallığı olmadan devletin boş bırakması özel radyoların manzarı hiç hızla çoğalmıyor. Devlet kendi yölediği bu gelişmeyi kontrolünden çıkıyama başlatılmaya çalışılmıyor. İçişleri Bakanlığının geçtiğimiz günlerde yayınladığı yasa-kama genelgesiyle özel radyo ve televizyonların "korsan" olarak devam eden yayınları üzerinde tartışılmalı yeniden alevlendirilmeli. Yasal dayanığı olmayan özel televizyon ve radyo yayıncılığı Türkiye'nin gündeminde 1990 yılında sokuldu. Anayasa ve Radyo Televizyon Yasası'na göre yayın yapmak tekel devlete aitti ve bu tür yayınları TRT'den başka kimsenin yapmaya hakkı yoktu.

İlk olarak 1990 yılında, Türkiye'ye her alanda "çağ atlatan" ANAP itidatının göz yumması, daha bizzat Özalin teftişli Star 1 adlı özel televizyon kanalı, Almanya'dan uydu aracılığıyla yayına başladı. İlgili içinde yayını hesaplar, çıkar ilgilileri, kır dürtüsü oluyorsa, yayılan yayın kornasme, yasa-kama aykırılığına hiç de önemli değildi. Böylece Türkiye, bu konuda çarpık da olsa çağın ayaklaşmış oluyordu. Yasa-rağmen özel radyolar çoğalmaya ve "korsan yayıncılık" tartışması başlatıldı.



Özel radyolara 15 ay boyunca sessiz kalan hükümet, MGK'nın dürtmesiyle harekete geçti. Bu gidice kediüzden verilmiş, denetim sağlanmalıydı.

ve televizyonların hukukî kanunları tam bir arapsasına dönerken, nedense hükümetten pek ses çıkmadı. Özel radyolara ilgili 15 ay boyunca pek sessiz kalan hükümet, MGK'dan homurtularını gelmesi üzerine harekete geçmek zorunda kaldı. İş çıkırdan çıkıyama ve özel radyoculuk tehlikeli oluyama başlamıştı. Bu iş çıkırdan verilmiş, kontrol dışı olanlar ya kontrol altına alınmalı ya da kapatılmalıydı.

İktidarda bulunduğu bir yılı aşkın bir süredir, programında bulunulmasına rağmen diğer vaatlerinde olduğu gibi Radyo ve Televizyon Yasası'nda da gerekli değişiklikleri yapmayan hükümetin, birdenbire çıkardığı yasa-kama genelgesi, radyo yayıncılarının olduğu kadar değişik kesimlerin de tepkilerine yol açtı. Uzun süredir radyo projelerinin olduğu binlerce ismi kesimin Meclis'teki temsilcisi Necmettin Erbakan bile meclisin "kordamanları garbanlar" arasında aynı yapıtığını söylüyor. Yurt dışından yayın yapanların engellenmesine tepki gösteren Erbakan "Bu, kodamanlar, holdinglere ayrı muamele demektir. Madem bu uygulamaya Anayasa'ya aykırıydı da neden bu genelgeyi uygulamak için 15 ay beklediniz" açıklamasını yaptı. Devlet bu işi de bir kurala bağlamak ve denetimle almak niyetindedir. Açıkçası, devletin güvenliğini söz konusuydu ve böyle olunca da bu konuda tek söz sahibi MGK, özel radyoların sayısının sürekli artmasından ve denetimde tutulmamasından rahatsızlığını dile getirdi. MGK'nın iş Anadolu'da artış gösteren ve İslami doğrultuda yayın yapan radyoların çok rahatsız olduğu söyleniyor. Oysa MGK'nın asıl rahatsızlığı bu değildir. Son zamanlarda sosyalist çevrelerde radyo yayıncılığı tartışılmaya başlanmıştı. Çeşitli projeler vardı. Bunun önüne geçilmeliydi. Bu tür bölücü ve radikal yayınlara ülkenin selameti açısından izin verilmeliydi.

Özel radyolar yayıncısının mı, yasaklanmasını mı tartışılmalı gündemi kaplamıştı. Diyarbakır'da bir radyo sessiz sedasız yayını sürdürüyordu. Nereden yayın yapıtığını su ana kadar tespit edil(e)meyen "Dicle'nin Sesi Radyosu", kongretilerinin hedeflerini doğrultusunda yayın yapmaya devam ediyordu. Ancak nedense MGK ve hükümetin Dicle'nin Sesi

gibi radyolardan hiçbir şikayeti yoktu. Aslında MGK ve hükümet, yayıncıların genelgeyle radyolara su mesaj vermek istiyordu. "Yasal olanız da olmasanız da, ya bizim istediğimiz türden yayın yaparsınız ya da yok olursunuz." MGK'nın isteklerinin "arisi" sayıldığı ülkelerde, hükümet kendisinin neden olduğu bu ayı-bı, yasaklama genelgeyle kapatmak ısteyince kıyamet koptu. Ama iş isten çemmişti. Yasadışı yollarla yayın yapan özel televizyon ve radyolar artık meşru olduklarını oturtmuşlardı. Sırtlarını sağlam yerlere dayayan televizyonlar işe yasaklama genelgesini pek takmadılar. Fakat radyolarda bir telaş alı yürüdü. Adana ve Edirne gibi birkaç ilde radyoların yayınına son verilirken, Radyo ve Televizyon

Şahipleri Demekçi tarafından hazırlanan protesto bildirisi tüm radyolardan yarım saat aralıklarla okunmaya başlandı. Bildiride radyoların demokrasinin ve çok sesliliğin önemli bir parçası olduğu belirtilerek "Bizler, susturulacak bile, demokrasinin konuşan insanların ülkesinde geçirilici taşıyacaklarına inanıyoruz. Lütfen bizi destekleyin. Susturulacak ses sizin sesinizdir. Kaybedeceğimiz iş özgürlüklerimizdir." çağrısı yapılıyordu.

Radyoların bilgi verme işlevini görmezden gelecek olanlar sadece araziye dışkolarla döndüren radyo yayıncıları, "ekmek tekelnerine" al tilanca bir anda demokrasi havarisi kesildiler. Vay efendim! "Halkın sesi" susturuluyor. Onların halkın sesi olmaksızın, özgürlükleri sahip çıkması gibi bir kaygıların olmadığı yayın politikalarından anlaşılıyor. Yayına başladıkları andan itibaren özel radyolar toplum üzerinde uygulanmaya konulan deneyenarsı politikalarına hizmet ediyordılar. Bunun en önemli göstergesi de "Amerikanıyın, kabadayısı, kültürbaz" söylemlerinden geçilmeyen kendi yayıncılarıdır. Sonuçta özel radyolar, okumayan, düşünmeyen, kendi değerlerine yabancılığı müziği "alınahna kadar dinleyen" toplumu yaratma çabalarına dozu nu iyice artırdıkları müzik yayıncılığı katliyorlar. Devletin buna dediği bir şey yok. Devlet basına gösterdiği tavır bu alanda da var. İstediği basını yayıncıların yayıncılarına, istediği basını yayıncıların yayıncılarına, tavır çımsı istemediğini yayıncıların yayıncılarına, gösterilmemesi tavırna dönüştürüyor. 32. gün programına MGK'nın gösterdiği tepki bile ne kadar tahammülsüz olduklarını göstermeye yetiyor. Tv ve radyolardan da ulusal mutabakat ya da birlik beraberlik ruhu isteniyor. Böyle yapılarca ne yayıncılara yayıncıların buna devletin de MGK'nın da diyeceği hiçbir şey yok.

1992 RADYOCULUKTA

PATLAMA YILI

Radyo yayıncılığının maliyet olarak televizyondan çok daha düşük olması "yavank" yatırımcıların hiç el değirmenini bu sektöre çekti. 1992 özel radyo yayıncılığında tam anlamıyla patlama yilliydi. Sirtini tekelinin gücüne dayanarak işe kendini garantiye alabilmek için televizyondan olduğu gibi yurtdışından yayına başladılar. İlk anda İstanbul'da yoğunlaşan yayıncılar daha sonra Anadolu'nun en cıvıllı köşelerine kadar yayıldı. Artık ilerde daha kır kurulumaya başlanan özel radyoların sayısı 500'e ulaştı.

İhtilaf ve kullanımı sadece devlete ait olan radyo cihazlarının rahatsız yurda sokulmasının hikayesi iş çok ilginçti. Bir anda oluşan talep patlamasını iyi değerlendiren yeni bazı "radyo" şirketleri, maliyeti 100 milyon ile 1 milyar lira arasında değişen bu cihazları gürültükten başkaca adlarla geçirecek yasadışı yollarla büyük paralar kazanıyorlardı. Devlet râr kaygılarını yasal olmuştur, yasadışı olmuştur, köşeyi dönmedik isteyelelere ardına kadar açıyordu. Sistem kuralına göre işliyordu. Tekeller keşfettiler ve kır kapısını istedikleri gibi kullandılar.

Uzun yıllar TRT 3 kanalı dışında sessiz kalan FM bandında işe radyo yayıncılarının başlamasıyla birlikte bir cırcuna oluştı. İstedigi frekansı seçip yayına başlayan radyolar tam anlamıyla "Rekansı anarsınca" de neden oldu. Öyle ki, çıkış gücü yüksek cihaz kullanan bazı radyolar, yakın frekansın yayın yapan yayınlarını engellemeye başladılar. Yayın rekabeti bir anda yayın savasına dönüştü. Düzne basınıncın kendisi arandıkça savaş buraya da çıkmakla gecikmedi. Büyüklük daha küçükleri burada da yemeye başladı. Yayını engellenen radyolar işe orman kanunlarının geçerli olduğu bu ortamda yasa hiçbir dayanığı olmadığı için şikayete bulunamıyor; ya cihazlarını çıkış gücünü yükseltiyor, ya da frekansını değiştirmek zorunda kalıyor.

Bütün karmaşa içerisinde özel radyo

Röportaj

"Adı özel kendi resmi"

Uzun yıllar radyoya ilgili gösterilmeyen neden herkes radyo hastalığına tutuldu?

Mahmut Tali ÖNGÖREN: Birincisi, mevcut radyonun tekdüz, iligig olmayan, renkсіz yayıncılar yapıyordu. İkincisi birtakım gıncımcıların iyi işverenleri, kolay para kazanmak ısteyenlerin küçük yatırımlarla radyo kurarak para kazanmak ıstemeleri. İlerleyen teknolojinin radyo kurmayı teknik bakımdan çok ucuz ve kolay bir duruma getirmesi gıncımcileri bu sektöre çekti.

Bunların hepsinin yasadışı olduğu ve böyle olduğu halde yayın yapıncılarını dikkat çekmek istiyorum. Çünkü ortada hukukun çiğnenmesi vardır. Zaten bu özel radyoların resmi ideolojinin dışına çıkılmamasının nedeni budur. Kızdırmadan, vergi ödemedem takti kır edilebilir analizidir.

Özel radyoların toplumdaki etkisi sizce nasıl oldu?

M.T. ÖNGÖREN: Bu radyolar yayına başladıkları andan itibaren resmi ideolojinin dışına çıkmadılar. Buna göre çok seslilik de getirtilmedi. Çünkü gerek ya-



Mahmut Tali ÖNGÖREN

zılı basının gerekse resmi radyoların söylediklerinde dışında, onlara karşıt olan ve alternatif bir yayın yapıyorlar. Yani bu düznen dışına taşan daha değişik bir yayın yapıyorlar. Sadece veriş biçimleri biraz değişik.

Daha çok müzik ağırlıklı yayın yapıtıkları için toplum üzerinde etkilien özel televizyonlarda olduğu gibi. Ancak yayıncılarında sözü yayına da ağırlık verilecek.

15 aydır özel radyalar faaliyetlerini sürdürüyor bir anda yasaklanmasını nedeni sizce nedir?

M.T. ÖNGÖREN: Bence iki nedeni var. Birincisi Kürtçe yayın yapacak radyolar da bir ilki durumda yayın hakkına sahip olmalı. Bildirime göre bazıları Güneydoğulu'da, bazıları da İstanbul'da kurulacak. Diğer de Anadolu'da dinci radyolarına yayına başlamlardır.

Herkes birbirini suçluyor, birbirini karalıyor. "Ben iyiyim ama, benden öncekiler ortallığı beraber ettiler. Şimdi düzeltmek zor oluyor.", "Enkaz devraldık" palavralarına sığınmak artık oligarşinin iktidardan tarafından bir moda haline geldi. Bu moda, yıllardır kendi psikilerinin ortbası etmeye çalışan her iktidardan kendinden öncekileri karalamaları ve onları "günah keçisi" ilan edip kendilerini aklamak çabalarıyla sürüp gidiyor. Bu konuda çirkeliğe sinir diye bir şey kalmamıştır.

ANAP hükümeti "12 Eylül'ün yaptıkları üzerinde demokrasiyi kuracakları" yalanıyla halkı yalvarca aldattılar. "İlca-

500 günde sorunlarını çözmüş bir ülke vaadide hükümet olan koalisyon, daha 300 günlerdevken devraldıkları enkazın 500 günde kalkmayacağına söylemeye başladılar.

"Şeffaf kararlar"; bir yılda binlerce insanın işkenceden geçirildiği ve onlara insanın gözetilinde kaybedildiği, katledildiği can alan kuyulara dönüştü.

CMUK; işkenceci katillerin kanlı yüzlerini okşayan pamuktan bir havlu haline getirildi.

"Hak ve özgürlükler", hükümet ortağı SHP'li üyelerin dahi yürümlerine izin verilmeyen, işçilerin, memurların, tüm halk kesimlerinin ellerindekilerde de zorla alın-



Ne ANAP, ne de DYP-SHP hükümeti yargılayacak cesarete sahip. Çünkü kendi yaptıkları, cuntacıları çoktan katladı.

Siyasi iktidardan 15. madde ikiyeüzlülüğü

at'larıyla partilerin ABD güdümünde ve cunta beslemesi olduğu gerçeğini gizlemeye ve sıkıyıkta tüm kötülüklerin kaynağının 12 Eylül olduğunun, kendilerinin "pişırık" olduklarını ilan ederek işin içinden ayrılmaya çalıştılar. İşlerine geldikçe yerde 12 Eylül'ü sahipsizdiler, kendilerini sadık bir izleyici olarak gösterdiler. İşleri-ne gelmediği yerde 12 Eylül'ü yeniden yer verip kendilerini TC tarihinen en demokratik hükümeti ilan ettiler. Ekonomik, sosyal, siyasal sorunları çözmeye çaresiz kalan ve halka cunta koalları aratmayan ANAP hükümetinin başvurduğu bu yöntem koalisyon hükümeti de sandı.

Seçimlerden önce "Özali indirgeci" sözünü de veren koalisyon ortakları, bugün pişir pazarı çıkmış olan ve artık hiçbir insanın savunmaya cesaret edemediği cuntacıların yargılanmasını engelleyen 15. maddeyi, "kaldrıcaklar" demagojisiyle puan toplamaya çalışıyorlar.

Tebii burada, insanın aklı "Özali" nasıl indiriyorsa, cuntacıları da öyle yargılasın" demekten başka bir şey gelmiyor.

diği baskı, zor ve katliandan oluşan prangalarla dönüştü.

"Kurt ileçen"; Kürdistan'da kılı şavaşın tüm içreçen yöntemlerini uygulamasında, köylerini, şehirlerini yakıp yıkılmasında, kongrelerin cinayetlerinin pervasızlaşmasında, yüzlerce köyün zorla boşaltılmasında ifadesini buldu.

"Bilmesiz özerlik"; YÖK'ün daha da sağlatılmasında ve sivil geçişten Özel Güvenlik Birimleri adı altında öğrencilerin üzerine salımlarına dönüştü.

Evet, hükümet cennet vaat ediyor; bir yılda tüm Türkiye'yi cehenneme çevirmekte ne kadar usuz olduğunu kanıtladı.

Bugün, koalisyon ortakları yargılatılır bu kan gönlünü ve sefaleti gizlemek için kendilerini önceki dönem "emek"tarlarına saldırdı prim yapma peşinde koşuyorlar. Bir umut... İlişli pazara çıkarılan işeşine basarak belki halkı biraz daha oyalayabilmek hesabından.

"Kurt köyünce köşeye maskara olur" diye bir halk yeli vardır. 15. Madde tartışılmasında tam da bu sözün doğrulayacak gelişmeler yaşanıyor. Bir yandan burjuva basın-yayın bir zamanlar

yaptığı usaklığı ve şaşkabalığı unutarak, 12 Eylül'ün suç dosyalarını ortaya atıyor, diğer yandan da zamanında kaçacak delik arayan- kimi cengavler meydana çıkıp kılıç sallıyorlar. Kimilerin "yargılayalım", kimilerinin de "zaman aşımı, o yüzden yargı aklı" deysileri ortaya koştıkları, "ülkeyi uçurumun eşiğinden kurtaran" cunta şeffeli bu duruma icarılıyor ve iktidarıyla muhalefetiyle düzen partilerine sitem ediyorlar.

İçermeğe ve sitem etmeğe pek haksız sayılmazlar. "Vatan-millet aşkı"yla, "kelleyi koltuğa alıp" darbe yapmışlar, memleketi "diğ mirhaklar"dan temizlemek için can siperane çalışmışlar. Oysa, dün kendilerini alkışlayanlar şimdi ne kadar da vefasızlaşmışlar. Hem onlar değil miydi 24 Ocak kararlarını uygularak işin gelip "kahraman Türk ordusu"ndan yardım isteyenler. Kendilerinin "vıdani rahattı". 45 milyon insanı bir günde "muma çevirip" "asasıyla berkmal" kışmışlar. "Asması" da beslemeyi mi? felsefesiyle yüzlerce insanı sokak ortalarında, cezaevlerinde katletme, darağaçlarında sallandırma "başarısına" ulaşılmış-

lardı. "Yüce Türk milleti büyük hizmetler" götürmüşler, yargı yolu çokuzüne gözlerini yummuş ağaçlarını açmışlar.

Hem bu "çifte standartlı" olmuyor muydu? Kendileri "memleketin ve Türkiye'nin ulu kıları" için ne yaptılar şimdi de aynı şeyi yapıyor muydu? Hatta bazen kendileri bile yaptıkları "pes doğrusu" demiyorlar mıydı?

"Komünistlerin kökünü kazımak" için devrimcileri, ilercileri, yurtsavferleri, demokratları katledip işkence yapmışlardı. Bu hükümet de "hukukun içine kalarak, terörle mücadele" deyip bunların kabete fazlasını yapıyor muydu? Evler basılıyor, insanlar gözaltında kaybediliyor muydu? Hem kendileri bir yılda bu kadar çok insanı da kaçırarak mıydı? Bu kadar çok gatazeçici kongreli aklı ile öldürmüşlerdi. Kendilerinin idaresinde memleketle de köyler yakılıyor, yıkılıyor ve boşaltılıyor. Ama, şimdi yaptıkları kadar değil. Bu günkü politikalar ve uygulamaları o dönmeçlerle o kadar çok birbirine benziyorlar ki, bazen "Allah Allah" nidaları ve "vatan-millet aşkı"yla gör-mek almak için can atılıyorlar.

Hükümetin halkın çıkarına olabileceek en küçük bir adımı dahi atmadan açtık oluğu böyle manevalarla bastırmayı getiriyor. Hükümet çaresiz, gıyriciddir. Halklara karşı açılan topyekün savaş konuşmasında gösterilen "hassasiyeti" in zerresi dahi 15. maddenin kaldırılması konusunda yaktır. İnönü'nün "Ankay, Anayasaya değışikçileri ele alınırken, bu konuyu, nendense ele almamıştık. Şimdi alkızma geldi ele alıyoruz." şeklinde sözleri bu gıyriciddiye göstermeye yetiyor.

Türkiye topraklarını baskı ve terörden ibaret politikayla bir kılıya çeviren cuntacıların kendilerini korumak için şimdiki 15. Madde'ye, halklarınıca karsı topyekün savaş ilan eden koalisyon hükümetinden de ihtiyacı olacaktı.

Onlar da bunu bildirirken, tüm gatafatçı çirginkarılarına rağmen, olayın üstünü fazla kışmak için tam bir hassasiyet gösteriyorlar. Bir yıllık iktidarı boyunca Türkiye halklarına karşı idedikleri suçlarına ancak olan koalisyon hükümeti, bu suçlarını gizleyebilecek, gündemi değıştirip halk beşir daha fazla adatabilecek için çifte manevalara başvuruyor. 15. Madde tartışılmasında da bu manevalardan sadece biri.

Bu sahtekarıların arkasına sığınıp, adalet çirginkarılarıyla puan toplamaya çalışmak halkın adaletinden kurtulacaklarını sanıyorlarsa yanılıyorlar.

15. maddelerin de, diğer tüm yasaların da kaldırılacak ve suçlarının yakasına yapışacak olan gerçek yargıyı ancak halk sağlayacaktır. ☐

Adresi belli kararnameler

Geçtiğimiz günlerde Resmi Gazete'de bir tevsik kararnamesi yayınlandı. Hükümet bu kararnameye çeşitli yatırımlara uzur fon kredisi verilmesini karara bağladı.

"E, ne var bunda! Hükümetin işçiyi, memuru ucuz kredi vermesini beklemiyorduk zaten. Kim belli hangi tekelilere kredi sağlıyor?" denilebilir. Bu doğru, ama iş bunda kalmaz. Kararname çeşitli sektörlerdeki yatırımcıları canlandırsa da öyle bir maddesi var ki, tam anlamıyla "kişiyi öze". Aşık adrese gibi hedefi gösteren bu madde aynen şöyledir: "Yüz milyon dolar yatırım tutarında ve yarım kışık tersane yatırımlarına ucuz fon kredisi...". Bu maddenin gösterdiği adreste tek bir şirket ve tek bir adam oturuyor. Çünkü Türkiye'de yüz milyon dolarlık tersane yatırımları gırp yarım brakan tek şirket var. O da Uğur Mengeneççioğlu'nun UM Denizcilik Sanayi Şirketi.

96 yılına dönüp İsmail Özdağlar olayını hatırlayalım. İşte o zaman Uğur Mengeneççioğlu ya da Uğur Mengeneççioğlu adı hiç yabancılık gelmeyecekti. Hani şu rüşvet vermeyen ve İsmail Özdağlar'ı hapse gönderen kahraman. Hatırladınız değil mi?

Ama Uğur Mengeneççioğlu'nün müstesna yatırımcı kimisi de değil. Çünkü onun asıl önemli özelliği başka. Uğur Mengeneççioğlu Erdal İnönü'nün bakanıydı. Adresini kararnameye yazdırınca özelliği de işte bu.

Evet, yeşenderden, biraderlerden sonra sıra bakancağıdır. Onlar için kanunlar, kararnameler, yönetmelikler çıkarılıyor. Hükümetler değışiyor ama bu yasa değışmiyor. Öyle ki, Özali hanedanını kurmakta, adam kayırmakta ve sülatesini zengin etmekte suçlayanlar yapıyorlar bunu.

"Memleket kararnamelerle yönetilemez." diyenler; yolsuzlukların, rişvetin hesabını sorma sözleriyle iktidara gelenler yapıyorlar bunu... Hem de "Kişiyi öze" kararnamelerle...

Miting meydanlarında yüksek kürsülerden sarkarak bağıryorlar; "Tüym bitmemeyi yetimlerin halkını palı prıncıdan burun hesabı sorulmaz mı?" Soruşturmalar, dosyalar, belge-



Yasalar, kararnameler çıkartılır... Halktan daha çok çarpınak ve yakınlarna teşvik sağlamak için...

ler derken iş bağlama merkezleri, beşli peteler, bakanlık adresleri kararnamelerle bugüne kadar söylediklerimizi fazlasıyla doğruladı. Hep söyledik, aynı soydan geliyorlar. Yasaları, kuralları ayırdır ve aynı şeyler için yasa çıkarırlar. "Tüym bitmemeyi yetimlerin hakkını" palmak, kafasına vurulup ağzından emekçi alırken emekçilerin lokmaları seşimlerle yer değışiren yongelerle, bakancağına sunmak... Değışmez yasalarından biri budur.

Bir ortak yasaları da emekçi halk için çarpınak yelleri sürdürmek, ezilenlerin ahi için kavşaya atılanları yok etmekti. Bir de bunun için yasa çıkarıyor. Öyle ki, mevcut yasaları kullandıkları halde yerine göre "özel" yasalar bile çıkarmışlardır. 72'de Denizleri asmak için çıkardıkları özel yasa unutulmuştur. Emekçilerin bir hırslar, soyguncular için isteşecekleri tek bir şey olacaktır, özel bir yasayla özel bir ceza... ☐

Beşikçi'nin 13. kitabı mahkemeye çıktı

Ankara (Mücadele)- İsmail Beşikçi'nin 13 kitabı için istenen 26 milyarlık para cezasıyla ilgili dava 9 Şubat günü Ankara DGM'de yapıldı. Birçok-HEP milletvekili, aydın, demokrat ve yabancısı basın kuruluşlarının izlediği dava karar verilerek üzere 23 Şubat gününe ertelendi. İsmail Beşikçi ve Yurt Yayıncılık'nın sahibi Ünsal Öztürk savunma yaptılar. Düşünce suçundan dolayı yargılanmalarını, kitapların verilen para cezalarını protesto ederek "Düşüncenin, kitap yazmanın ve basmanın suç olmadığı" güce kadar mahkemelendiği sürdürüceğini söylediler.

İsmail Beşikçi savunmasında 67'den beri düşünce suçundan dolayı yargılandığını, ama bugün 43'ün üzerindeki dava açıldığını ve bu iktidari politikayla resmi ideolojinin yasasını sürdürdüğünü, onun için mahkemelerin güvenmediğini belirtti. Beşikçi savunmasına şöyle devam etti:

"Bize yönelik suçlamalar siyasi ve toplumsaldır, bunun için mahkemelerde yargılanmamız sacmardır. Mahkemenin bizim hakkımızda vereceği karar bizi pek ilgilendirmiyor, 43'ün üzerinde da-



İsmail
BEŞİKÇİ

vayla uğraşılıyor. Onun için ıçerde veya dışarıda olamız bizim için önemli değildir. Resmi ideoloji bu insanları cezalandırarak, engelleyip yıldırarak diyerek bize sırf düşüncemizin dolaylı 26 milyar para cezası veriyor. Son günlerde televizyonda Bosna-Hersek'te Sırp-lara karşı "insanlığı çağrı" gibi kampanyaların başlatıldığını çok sık görür olduk, fakat aynı uygulamaların defalarca faşizasya Kürdistan'da uygulandığı halde bunu örtmek için "ırkçılığı karşı" kampanyalar başlatılması resmi ideolojinin iktidari politikasıdır. Resmi ideoloji tarafından yargılanıyor, onun için Türk yargısına güvenmiyoruz. Bu davanın hukuka ilgisiz yorultu. Her açılan davada ilerleye denök bir sığırma içindeyiz, baskı

bizi yıldırılmayacak," diyerek savunmasını bitirdi.

Beşikçi'nin kitaplarını basan Yurt Yayıncılık'nın sahibi Ünsal Öztürk de yaptığı savunmasında; Ankara DGM'nin davaya bakma yetkisi olmadığını, çünkü kitapların basıldığı yerin İstanbul olduğunu, onun için bu davaya İstanbul DGM'sinin bakması gerektiğini ve bu davanın Türk ulusunun uygulan-tıya konulan savag politikasının bir parçası olduğunu belirtti. Ünsal Öztürk üzerindeki baskı ve terör politikalarını kınamak savunmasını şöyle devam etti:

"Türk mahkemelerinde yargılanmak istemiyorum. Çünkü bu mahkemeler, devletin altına imza attığı uluslararası anlaşmalara bile uymamaktadır. Her halkın inkar ettiği mahkemeye güvenmiyorum, başmıdır dedim. Türkiye'de düşünce terör kapsamında değerlendirildiği sürece, bu davayı Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na götürüceğiz," diyerek konuşmasını bitirdi.

Bu davada avukatlar savunma hazırlamadıklarıından dolayı karar verilemedi. Dava 23 Şubat'a ertelendi. ②

GÜN İZİ

"Milli bütünlük" yalanı nereye kadar?

Metin TURAN

"Milli mutabakat" ya da şimdiki adıyla "milli bütünlük" her şeyimize girmeye çalışıyor. Bir yerde sorun mu var, "milli bütünlük"le bu sorunu alaşağı etmek mümkün. Yeter ki "hoşgörülü olsun", yeter ki "birlik beraberlik olsun", yeter ki, ihtidariyale, muhalefiyetle herkes düşünse sıkı sarışın denilsinler.

Oysa ilkel yönetimiyorlar; halklarımız zulümünden zulme, eziyetten eziyete, açlıktan açlığa koşuyorlar, ondan sonra da halklarımız "bütünlüğünde elden gitemesin", "kenetlenelim", "milli bütünlük içinde olalım" diyorlar. Enflasyon mu "adı", "milli bütünlükle halledelim", trafik kazaları mu hılandı, "el birliğiyle üstesinden geliriz" diyerek iktidari suçları üzerlerinden atmak istiyorlar. Bunun için her yolu kullanıyorlar.

"Laf Lafı Açar": İster Star'ın bu programı bilmiyen yoktur. 10 Şubat 1993 günü bu programı seyredenler "milli bütünlük" salını burada da yer aldığını gördüler. Sinemacı Burçak Evcen, yazan-sineması ilki Özgürtekin ve Milli Eğitim Bakanı Kâmil Toprak'ın yer aldığı programda sanat-sinema ve eğitim "konuşuldu".

Gerçekten de "konuşulan" konular bunlardır. Ancak gerek Cem Özer gerekse program katılanlar tarafından, hangi konu konuşulduğuna sonunda döşenmiş "hoşgörü" ya, "birlik beraberlik", "bu niyet" bağlandı. İki Özgürtekin yılların "solcu'su", "Devrim İkin Hareketi Tiyatrosu"nu kurarı, tiyatroyu sokaklara taşıyan ilki, Burçak Evcen de farkı sayılmadı. Köksal Toprak ise DYPI'yi basarak, "merkez sağ'dan bir ki-yildi. Bu üç kişi aynı madde, "demokratik" bir tarzda sanat konuşuyor, eğitim üzerine program ürettiler. "Yasaklı", "yasaksız" konuşulamaz "konu" olamaz mesajını vermeye çalıştılar.

Cesaretti sözleri söyleneler. Örneğin Cem Özer "koscuka bakana" senli beni konuşuyor. Örneğin Cem Özer "koscuka bakana" senli beni konuşuyor ve Nazım Hikmet'in okul id-iaplarına grip girmeyinceyi soruyordu. "Milli bütünlük" var ya; bakın da "insallah", "tarihtiriyor", "umutlu" vb. sözlerle, gerek televizyon başkanı "Nazım Hikmet hayranları"na, gerekse stüdyoda oturanlara "umut" aşıyorlar.

Asım Can Gündüz "bakanından" beyin göçüne çare bulmalarını önerince, bakın "hay hay" dercesine "insallah bir şeyler yapacaklarını" vaat etti. "Milli bütünlük"ten cesaret alan Asım Can Gündüz bir adım daha atıp "süper beyinler" in bulun-pu çıkarılması için "torpil komisyonu" kurmasını, "rica" ediyor. Onun da caresi düşülmüş ve "bakan bey" tarafından da konuşulmuş anlamındaki "mildisi" verilmiştir.

Bütün konuşmacılar bulundukları alandaki sorunları bir bir ortaya döktiler, sinema krizi için "çareler" ürettiler; umutları ekranlardan uçup durdu.

Tüm bu anlatımlarda ne var denilebilir? Sadece bu anlatımlar olsa, programa katılanların kendi kaygılarını herkesin kaygısına gibi sunduklarını, halklarımız bir şey vermediklerini, ki-sinema ve eğitim alanında insanlara neler vereceklerini pek söylediler- söylemek mihimlikli. Ancak, nereyse her konunun sonu "insallah" la bağlanarak "eğer torer durursa", "eğer hoşgörü durursa", "eğer karışıklık çıkarmazsa"larla bitirdiler.

Program öyle bir havada bitirdi ki, "2000'li yıllar" da "mutlu", "refah", "her sorunu çözümlü", "büyük bir Türkiye"ye ulaşılacak. Çünkü "milli bütünlük"le yoğunluktan "günümüz gümbür bir nesil geliyor"du!

Sonunda stüdyoda bulunanların katılmıyda da, bakanından sanatçına kadar her birlikt "Dağ Başını Duman Alması" marşı bu "havayı" perçinledi. Güzel bir tablounu, "demokratik bir havanın" ebbette sadece bir marşla bitirilemeyeceği düşünülmesi olacak ki bu ortami "yaratan" ABD'yi anmadan geçemediler. "The good, the bad and the ugly" müziği eşliğinde Nevada çölleri, koboylar, Amerikan "ruhunu" sat ettiler.

Oluparşının yaratmak istediği ortam, büyük bir ideolojik bombardımanla yaşamın her anna şırnga edilmek isteniyor. Televizyon bu yolum en büyük araç; neredyse her program bu bombardımanla malzemesi. "Sağcılar" "solcular" el ele, kol kola, şarkılar söylüyorlar, oyunlar oynuyorlar, söylüyorlar ve "mutlu bir Türkiye"yi yaratıyorlar.

Ne diyelim, böyle mutluk bizden uzak olsun! Bir her tir değerimiz, halkın sanatçıların bu politikaya el atmayacağı. Onları sıkı sıkı koruyacak, savunacak ve daha ilerisini yaratımasında onayak olacağız. Çünkü "milli bütünlük" in ne olduğunu biliyoruz; halklarımız onları tanıyor. ②

"Adil düzen"den bir "icraat" daha!

Rifat Ilgaz Kültürevi'nin tabelasını indirdiler

Bir süre öncesine kadar İstanbul'da "Rifat Ilgaz Kültürevi" vardı. Bu Kültürevi Bakırköy Belediyesi tarafından yapılmış ve 16 Ekim 1992 tarihinde Belediye Meclisi tarafından onaylanarak Anketi Belediye'ye sunulmuştu. Buradan da "kabul" alan Kültürevi faaliyetlerine başlarken "Adil düzen"le çarpı.

Bakırköy Belediyesi'nin bölünmesinden sonra Bahçelievler Belediyesi'nde kalan bu Kültürevi, ilçenin başına gelenler gibi Refah Partili belediye başkanlığının hıymına uğramaktan kurtulamadı. Başkan-evin girişinde bulunan "Rifat Ilgaz Kültürevi" tabelası "Bu isim sevdiğimiz insanların ismi değil, dilerler indirdi."

Bahçelievler Belediyesi Kültür Danışmanı Suat Ak ise böyle olmadığını iddia ediyor ve sunları söylüyor: "Tabelanın altında 'Bakırköy Belediyesi' yazdığı için indirdi. Ancak Bahçelievler Belediyesi' yazacağıdır." Oysa Kültürevinde bulunan görevliler indiren tabelayı gökte istediğini belirtmemekle karsın "yerini biliyoruz", "görevi değildir", diyorlar.

Gerek Kültür Danışmanının, gerekse Belediye Başkanının sözlerine rağmen Kültürevinin yeni ismi için anket çalışması yapıldı. Bu durum Suat Ak'a sorduğumuzda, asıl gerekçelerin "tevil yolu ikrar" da olsa şu şekilde kabul ediyordu:



"Adil düzen"i maske edenler, Kültürevinde de kendi çıkarlarını yansıttılar.

"Biz belediye antlaşımına göre hareket ediyoruz. Biz yeni bir belediye olduğumuz için halkın katılımı olsun istiyoruz. Onun için anket yapıyoruz. Yoksa ismine karışa değiliz."

Rifat Ilgaz'ın ismine karışa değiller ama, ne hikmetse tabelayı indirmek de geri kalmıyorlar. "Halka kim soracaklarımız?" Sonucunu da dağcı meşhul değıldi: "Onların halkı(!)" Necip Fazıl Kısakürek'i bu Kültürevine "tayın" görmüşü! Yalancının mumu... ②

Sovyet filmleri günleri

SOVYET FİLMLERİ GÜNLERİ



"Komiser", "Tema" ve "Beş Akşam Ortakçılar Kültür Merkezi"nin yarı yıl için, Sovyet Filmleri Günüleri ad altında dönüştürülerek izleyicinin karşısına çıkıyor. Yönetmenliğini Alexander Askoldov'un yaptığı Nonna Mordukovaya ve Rolan Bykov'un oynadığı "Komiser" için savaş döneminde bir kadın komiserin (Claudia Vovlova) yaşadıkları; üzüntü-

leri, sevinçleri ve kararlarını anlatıyor. "Tema" ile ise 1970'lerin sonlarına doğru bir oyun yazarı Kim Yese'nin sanatı, çevresi ve kendisi ile olan ilişkileri yumağı veriliyor. Yöneten Glep Panfilov, Başlıca rolleri Mitchell Ulyanov ve Stanislav Lyubshin oynuyor.

Nikita Mikhalkov'un yönetmenliğini yaptığı "Beş Akşam" ise 17 yıllık bir özelemin, bir aşkın dokümanıdır. Savaş onları ayırmış ve 17 yıl sonra bir araya gelmişlerdir. Birlikte oldukları bir akşam, yeni yaşamla-rının ilk filizleridir. ②



Devrimci hareket 12 Mart sonrası ortaya çıkan tasfiyeciliğe karşı mücadele içinde şekillendi, çelikleşti. 12 Eylül koşullarında tasfiyeciliğe karşı direnişi, devrim ve sosyalizmde ısrarı temsil etti. Gorbaçov rüzgarlarını sosyalizmi her koşulda savunarak yanıtladı. Ve yükselttiği mücadelesiyle tasfiyeciliğe karşı Türkiye'den yükseltilen barikatin adı oldu.

Tasfiyecilik ve devrimci çizgi

- Devrimcileri fiziki olarak yok etmek egemen sınıfların bir politikasıdır. Ancak bunu başaramayacaklarını biliyorlar. Bunun için ideolojik-psikolojik saldırıya da ağırlık verirler. Ideolojik cephenliği çoktandır tükenmiş olan emperyalizm, Gorbaçov'dan bu yana sosyalizmin gerilemesinden elde ettiği malmemle saldırıyor. Oligarşiler kontrgerilla taktikleriyle bu saldırıya katılıyorlar.
- Devrimcileri yalnızlaştırarak, devrimci değerleri, gelenekleri dejenere etmek, inançsızlığın, önderliği güvensizliğin tohumlarını ekmek bu saldırının ana hedefidir. Saldırı beyinlerde yansımaları bulduğu noktada tasfiyeciliğe yol açılır. Ama bu tür saldırılarla da emperyalizm, devrim mücadelesini, halkların mücadelesini tasfiye etmeyi başaramadı.
- Bir tek değerimizin, inancımızın, geleneklerimizin en ufak parçasının, devrimci hareketi oluşturan bütünün parçalarından hiçbirinin tasfiyesine izin veremeyeceğiz. Bugün tasfiyeciliğin soldaki her türlü uzantısı ve yansımaları net çekmek, devrimcilerin öncelikli görevlerinden biridir.

Yazısı sayfa 12'de



**Buca
Cezaevi**



Özgürlük tutkusunu yok edilemez

Devrimci Tutsakların Dindirilemeyen Özgürlük Tutkusunu. Devrimci Sol Davası tutsaklarının kaldığı 7. koğuştaki tüneller bugüne değin, cezaevleri mücadelesinin bir parçası olarak tutsakların özgürlük tutkusunun ifadesi oldular. Devrimci tutsakların tünellerin bulunmasından sonra yapıları açıklanmadı. "Özgürlüğe ulaşma çabasından asla vazgeçmeyeceğiz." dediler.

Devrimci İrade Karşısında Çaresizlik ve Tahammülsüzlük. Tünellerin ortaya çıkmasından sonra jandarmaların takviye edilmiş 150 gardiyanı koğuşlara saldırdı. 21 kişinin yaralandığı saldırıdan sonra tutsakların yaralı halleriyle hücrelere atıldılar. Ve aynı gün (9 Şubat) süresiz açlık grevine başladılar. Açlık grevine 10 Şubat'tan itibaren bayırlar koğuşundaki tutsaklar da katıldı.

Direniş ve Keyiflik. Avukatların tünelleri soruşturmasında müvekkillerinin yanında bulunması istediği savcının "O yasayı hatırlamıyorum." sözleriyle reddedildi. Basına bilgi verilemedi. Tutsaklar güncelleme aileleriyle ve avukatlarıyla görüşürler.

Açlık Grevi Süreliyor. Tutsaklar, tüm kamuoyunu Buca'daki devrimci tutsakların yanında tavır almaya çağırıyorlar. Özgürlüğü bizim yanımızda ve sıcak mücadele içinde olmak için istedikler. Şimdi biz onların yanında olmalıyız.

Yazısı sayfa 16'da



Sürgün 400 Filistinli direnmeye devam ediyor Emperyalizmin anladığı dil

Ortadoğu Devrimci Okulu-Yeni dünya düzeninin standartları Ortadoğu'da bir kez daha ölçüye vuruldu. Filistinlilerin direnişleriyle sionist saldırı arasındaki mücadeleyle Ortadoğu, emperyalizmle halklar arasındaki savaşın okulu olmaya devam ediyor.

BM Kararlarında Çifte Standart-Emperyalizm BM kararlarını iki türlü uyguluyor. Kendisini destekleyen ülkelere BM kararlarına uymama hakkı -Güney Afrika ve İsrail örneğinde olduğu gibi- tanınırken, Irak örneğinde olduğu gibi BM kararları bahane edilerek Irak halkına bomba yağdırılmaktadır.

400 Direnişçi "Yedi Düvel"e Geri Adım Attırdı- Günlendirir aç, susuz ve hastalıklarla boğuşarak ama kararlılıkla direnen 400 Filistinli İsrail'e ve emperyalizme geri adım attırdı. 100 Filistinlinin geri dönmelerini kabul ettirilmesi direnişin başarısıdır. Direniş bu geri adımı kabul etmedi, etmiyor. Biliyorlar ki, direnildiğinde kazanan direniş olacaktır. Ve sionizmin sürgün politikasını iflas ettirecektir. Çünkü emperyalizm direnişten başka dilden anlamıyor.

Yazısı sayfa 23'te